Ukraińskie Pismo Podlasia

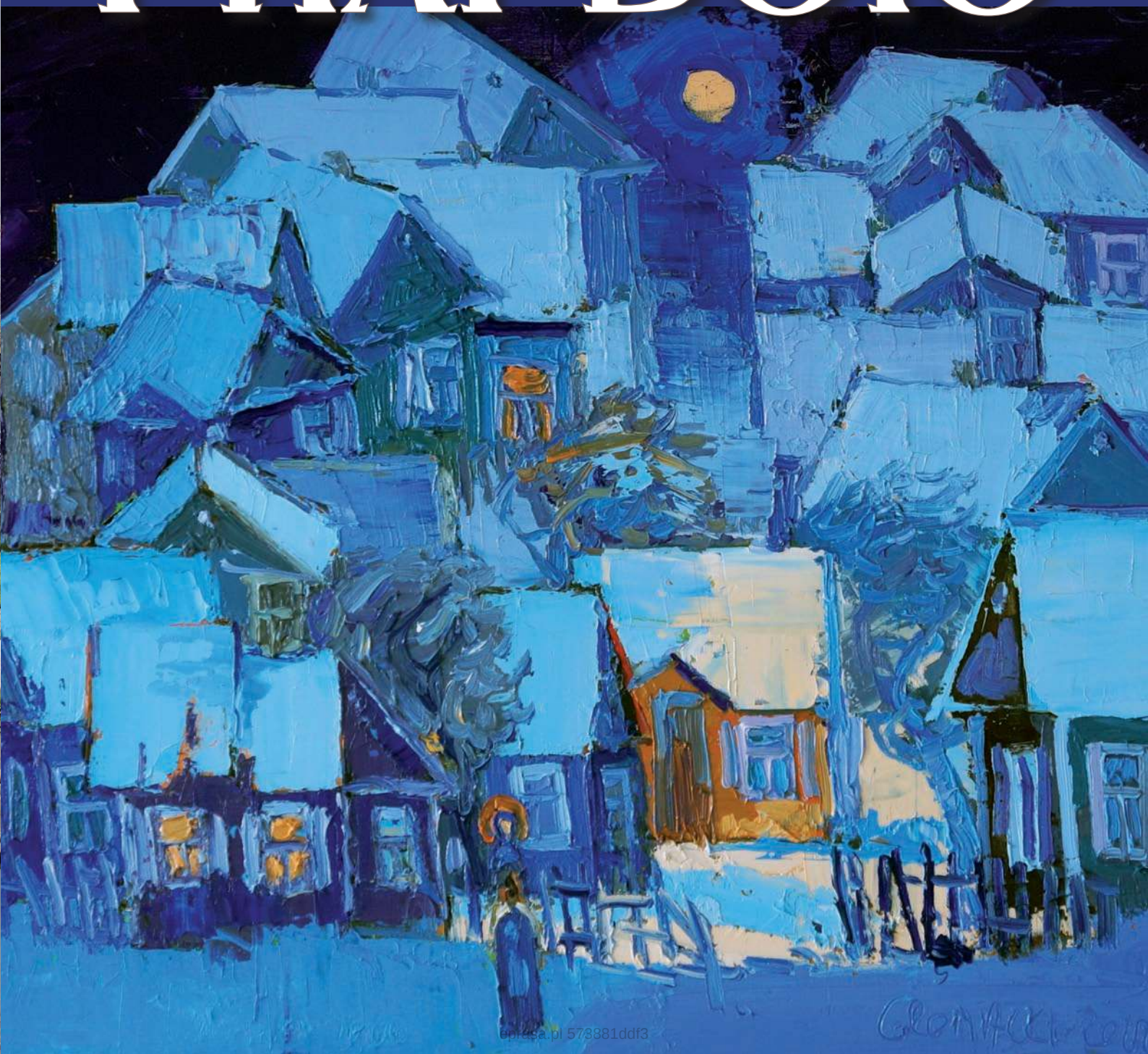
1 (185) 2023

Cena 6,00 PLN VAT 5%

NAD BUHOM I NARWOJU

www.nadbuhom.pl

НАД БУГОМ І НАРВОЮ

upresa.pl 578881ddf3

Пішемо по-своєму

ПУДЛЯСЬКІ ЛІТЕРАТУРНИ КОНКУРС

Твори літературу «по-своєму»!

Запрошуєм взяті участь у першум Пудляськум літературнум конкурсові

«Пішемо по-своєму»!

КОНКУРС ДЛЯ ВСІЕХ – І ТИХ МОЛОДШИХ, І СТАРИЕЙШИХ

Напіши віерш, прозу, репортаж або й інакши твуор руодною мовою – українською пудляською говуоркою і передай організаторові конкурсу:
Пудляські наукови інститут
Бєльськ, гул. Кринічна 14,
або пришлі пуочтою на адрес:
Podlaski Instytut Naukowy, skr. poczt. 26, 17-100 Bielsk Podlaski
або мейльом: poswojomu@gmail.com

На праці чекаємо до **15 марця 2023 р.**

ВСЬО ПРО КОНКУРС ЗНАЙДЕТЕ ТУТ:

www.pninstytut.org/populyaryzacziya/pishemo

KOMITET DO SPRAW POŻYTKU PUBLICZNEGO
NIW
Sfinansowano ze środków Narodowego Instytutu Wolności – Centrum Rozwoju Społeczeństwa Obywatelskiego w ramach Rządowego Programu Fundusz Inicjatyw Obywatelskich NOWEFIO na lata 2021–2030
NOWE FIO

eprasa.pl 573881ddf3

Незламності — треба нам всім!

Цей «дитячий» малюнок під час останньої «Підляської осені» лежав серед інших предметів виготовлених дітьми з України – на столі у фуайє Більського будинку культури, де відбувався фестивальний концерт. Мусив бачити його кожний, хто підійшов до стола, де збиралися кошти для постраждалих від війни, хтось певно дістав його, як подяку за свій докладений «гріш».

Малюнок трагічний, бо ж показує найстрашнішу реальність, в якій може опинитися дитина – війну. Все ж оптимістичний, адже це алегорія духа боротьби за волю, за майбутнє, алегорія України такої, якою вона є, хоч пропагандисти різних націй та держав пробували втовкмачити всьому світові, в тому числі й нам (та й самим українським громадянам) її викривлений образ.

Розв'язана з Москви повномасштабна війна мала черговий раз знищити Україну, як простір політичної, національної та інтелектуальної свободи її громадян. Щоб перетворити її у частину простору зневолення, знедолення й моральної деградації, яким – попри пропаганду своєї дутої величі й багатства – є сьогоднішня Російська Федерація (та й всі попередні втілення цього спрута були такими). Можна б сказати – нічого нового в історії... На відміну однак від початку XVIII ст. та початку XX ст., коли до захисту перед наїздом сатрапії «білих» царів та «червоних» комісарів вдавалося мобілізувати лише клаптик українського простору, сьогоднішні українці мають у своєму розпорядженні повномасштабну державу та загальне розуміння цього, що вони – нація, а також прагнення перемоги. І ще оптимізм, що прозвучав у словах одного з українських воїнів, Андрія Кривущенка (позивний «Борода»): «Ми йдемо не вмирати за Україну – ми йдемо вбивати за Україну...».

Слова жорсткі і завжди, в нашій чи в якійсь іншій частині світу, знайдуться «пацифісти» і «християни», які стануть переконувати, що треба домовлятися, що треба прощати. Чи можна однак домовитися з кимсь, хто не хоче слухати, бо переконаний, що: «Всех победим, всех убьем, всех ограбим. Все будет так, как мы любим»? Та й щоб по-християнськи прощати, покривдженому треба вижити і дочекати від винуватця покаяння та компенсації за всі завдані моральні і матеріальні шкоди.

Кожна війна, як і всяка інша «криза», колись закінчиться. А як це відбудеться, ніхто наперед не знає, адже через життя йдемо по суті спиною до свого майбутнього, бачучи лише минуле. Тому загрози і небезпеки, як це показали останні роки, можуть виринути зовсім несподівано. Тому незламності треба нам всім, бо навіть у мирному існуванні, тобто без війни палаючої прямо на нашій вулиці, приходиться не раз переконуватись, що все життя є боротьбою: між совістю і страхом, між благородним прагненням та відчуттям слабості, між...

РеД.

НАД БУГОМ І НАРВОЮ
NAD BUHOM I NARWOJU

№ 1 (185) ЗИМА 2023 ❄ Nr 1 (185) ZIMA 2023

ЗМІСТ НОМЕРА ❖ SPIS TREŚCI

Пори українського року 2
(я), *Новорічна зустріч Президентського подружжя* 3
Ju. Hawryluk, *Kniaź Jarosław i czerneć Antonij – bohaterzy naszych ruskich dziejów* 5
L. Łabowicz, *Wieści nie tylko z podlaskich miast i wsi* 8
K. Kościewicz, *W Czeremsi – Małanka z "Czeremszynoju"* 11
І. Парнікоза: *На півночі височів у тумані історії і вабив до себе таємничий Дорогичин* 12
С. Савчук, *Згадуючи недавнє: Кліщелівські гончарі* 17
Д. Сафронов, *Будда, дивись! Ми в пеклі!* 20
J. Plewa, *Guorne, Duolne i Bielszczyzna na mapie z końca XVIII wieku* 24
Ju. Hawryluk, *Obraz prawosławnej sieci parafialnej nad Bugiem i Narwią u schyłku XIX w. Parafia Boćki* 26
Л. Лабович, *Про нашу мову просту – непросту* 30
РеД., *Карти по-козацькому* 31
W. Sosna, *Rynok w Bilśku u czetwer* 33
ReD., *Kadry z bilśkowoho rynku* 34
Л. Лабович, *Прилітає чорни ворон чисту воду пімі* 35
Ю. Юрдига, *Лист до мами* 36
Ju. Hawryluk, *Hore nasze hore, jak na swity żyty?!* 37
ред., *З організованого життя над Бугом і Нарвою* 40

НАША ОБКЛАДИНКА

Данило Громацький: Моє Підляшшя. «Сині теревені». Daniel Gromacki: Moje Podlasie. „Niebieskie bajdurzenie" (olej na płótnie 60x70). Що ж вдієш – зима на Підляшші все більш стає присутньою лише у пам'яті та на картинах і фотографіях, адже, коли навіть і з'явиться, з морозом і снігом, то швиденько зникає, залишаючи нам дезорієнтацію, чи то вона вже була, чи однак ще буде. Але ж – яка б зима не була, то весна й так до нас прийде – з зеленню, цвітінням і солов'їними піснями. Але поки ще, як календарно, так і астрономічно зимова пора, то гляньмо на те, як котрогось року у січні виглядав Райськ – збоку Орехвичів дивившися (с. III), а в лютому – одна із гарніших хат у Чижах (IV). *Фото Ю. Гаврилюка.*

eprasa.pl 573881ddf3

ПОРИ УКРАЇНСЬКОГО РОКУ

Графіки з Календаря «Українського Самостійника» на 1951 рік

Зима

Астрономічна: *21-22 грудня – 20-21 березня*
Календарна: *грудень, січень, лютий*

Пора Різдвяних свят і колядувань, традиційно пора праці в господарстві (обмолоти), а також заготовки дров з лісу та справляння весіль

Зимою народилися *Леся Українка* (25 лютого 1871) і *Василь Білокозович* – перший народний поет Північного Підляшшя, якого україномовні твори були публіковані (14 грудня 1899)

Проголошено державну самостійність *Української Народної Республіки* (22 січня 1918) та *Акт Злуки* – об'єднання УНР і Західноукраїнської НР (22 січня 1919)

Засновано *Підляський відділ Об'єднання українців у Польщі* (23 грудня 1990)

Українські зимові події:
Колядування

Весна

Астрономічна: *20-21 березня – 20-21 червня*
Календарна: *березень, квітень, травень*

Пора Великодніх свят і традиційно пора праці в полі – посів ярини, садіння картоплі і городовини, доглядання дерев у садах

Народилися *Тарас Шевченко* (9 березня 1814) і *Микола Костомаров* (16 травня 1817)

Весною засновано *Українську Центральну Раду* (17 березня 1917) та *Союз українців Підляшшя* (22 березня 1992)

Весною був відкритий *пам'ятник Борцям за Україну* в Дубинах (24 травня 1931 р.)

Весною відбувся перший український *рейд молоді «Підляшшя»* (квітень 1983)

Українські весняні події:
Конкурс української пісні «З підляської криниці» з гала-концертом лауреатів
«На Миколу» у скансені в Козликах над Нарвою

Літо

Астрономічне: *20-21 червня – 22-23 вересня*
Календарне: *червень, липень, серпень*

Традиційно пора найбільш інтенсивної праці в полі – жнив, під час яких збирали зернові культури (жито, пшениця, ячмінь, овес, гречка, просо)

Народилися *Пантелеймон Куліш* (7 серпня 1819) й *Іван Франко* (27 серпня 1856)

Літом проголошено *Незалежність України* (1991)

Літом у Кліщелях засновано перший на Північному Підляшші *гурток Українського суспільно-культурного товариства* (2 червня 1957) та *Підляський науковий інститут* (17 серпня 2017)

Українська літня імпреза:
«На Івана, на Купала» в урочищі Бахмати коло с. Дубичі Церковні (перша субота після свята Петра і Павла)

Осінь

Астрономічна: *22-23 вересня – 21-22 грудня*
Календарна: *вересень, жовтень, листопад*

Традиційно пора збирання картоплі, городовини і садовини та справляння весіль

Осінню проголошено *Українську Народну Республіку* (20 листопада 1917)

Народилися *Іван Котляревський* (9 вересня 1769) і *Микола Янчук* – перший письменник Південного Підляшшя, якого україномовні твори були публіковані (29 листопада 1859) та *Михайло Грушевський* (29 вересня 1866)

У Більську з друку вийшло *перше число «НБіН»* (1991) та почалося *навчання української мови* (1995)

Українські осінні події:
«Джерела» – Українські традиції і трансформації, Фестиваль української культури на Підляшші «Підляська осінь» та Підляська українська наукова конференція

eprasa.pl 573881ddf3

Новорічна зустріч
ПРЕЗИДЕНТСЬКОГО ПОДРУЖЖЯ

25 січня 2023 року відбулася у Варшаві традиційна Новорічна зустріч Президента Республіки Польща Анджея Дуди та Дружини з представниками Церков і релігійних організацій та представниками національних і етнічних меншин у Польщі.

До Президентського палацу прибули предстоятелі та представники Церков і різних віросповідань у Польщі, а також представники окремих національних та етнічних меншин, які є членами Спільної комісії уряду та національних і етнічних меншин. Українську громаду в Польщі представляв директор Підляського наукового інституту д-р Григорій Купріянович, який є також співголовою Спільної комісії уряду та національних і етнічних меншин та представником української меншини у цій комісії. На зустрічі присутні були представники лемків: д-р Мирослава Копистянська та проф. Стефан Дудра, які також є членами Спільної комісії уряду та меншин. Православну Церкву представляв архиєпископ Вроцлавський і Щецінський Юрій, а також кількохособова делегація духовенства та мирян, у складі якої були зокрема о. митр. прот. д-р Дорофей Савіцький, о. прот. д-р Андрій Левчак та декан Богословського факультету Християнської богословської академії проф. Юрій Остапчук.

eprasa.pl 573881ddf3

За традицією з промовою до присутніх звернувся президент Анджей Дуда. Згодом виступали: голова Єпископату Польщі архиєпископ Станіслав Ґондецький, голова Польської екуменічної ради єпископ Анджей Маліцький, головний рабин Польщі Міхаель Шудріх, голова Мусульманського релігійного союзу в Республіці Польща муфті Томаш Міськевич та співголова Спільної комісії уряду та національних і етнічних меншин Григорій Купріянович (*на фото*).

Під час зустрічі виступав Ясногірський хор хлопчиків і чоловіків «Pueri Claromontani» з Ченстохови. Цьогорічна зустріч Президентського подружжя з представниками Церков та меншин вперше після пандемії відбулася, як і раніше, у ширшій формулі. **(я)**

Фотографії: www.prezydent.pl

Wkraczamy więc w Nowy Rok w nastroju smutku i zadumy

Wystąpienie Współprzewodniczącego Komisji Wspólnej Rządu i Mniejszości Narodowych i Etnicznych Grzegorza Kuprianowicza na spotkaniu noworocznym Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Andrzeja Dudy wraz z Małżonką z przedstawicielami Kościołów i związków wyznaniowych oraz mniejszości narodowych i etnicznych 25 stycznia 2023 roku

Wielce Szanowny Panie Prezydencie wraz z Małżonką,
Eminencje, Ekscelencje – zwierzchnicy i przedstawiciele Kościołów i związków wyznaniowych,
Dostojne Panie i Panowie Ministrowie,
Szanowni Państwo,
nikt z nas 12 miesięcy temu nie przypuszczał, że rozpoczyna się rok, którzy przyniesie tak wiele zła i śmierci. Nikt nie przypuszczał, że w sercu Europy możliwa jest tak brutalna wojna, jak ta, którą otwarcie już 336. dzień prowadzi putinowska Rosja przeciwko Ukrainie.

Wkraczamy więc w Nowy Rok w nastroju smutku i zadumy. Ten nastrój trafnie oddają słowa wielkiego autorytetu światowego Prawosławia – Jego Świątobliwości Patriarchy Konstantynopola Bartłomieja, który niespełna rok temu gościł w Polsce na zaproszenie Pana Prezydenta. Zwracając się do narodu ukraińskiego, mówił on niedawno:

„Niestety, w tym roku przesłanie dobrej nowiny o Bożym Narodzeniu rozbrzmiewa obok zgiełku wojny i szczęku broni w waszej ojczyźnie, która ponosi straszne konsekwencje prowokacyjnej i niesprawiedliwej inwazji. Ta wojna, wywołana agresją Federacji Rosyjskiej w lutym ubiegłego roku, jest najgorszym europejskim kryzysem geopolitycznym i humanitarnym od momentu zakończenia drugiej wojny światowej, negatywnie wpływającym na środowisko i społeczeństwo na całym świecie".

Jako mniejszości szczególnie głęboko rozumiemy, do czego prowadzi mowa nienawiści, negowanie prawa innego człowieka do własnej tożsamości, języka, kultury, państwa. To właśnie jest przyczyną tej wojny. Bo przecież celem Putina jest nie tylko odbudowa imperium czy poszerzenie granic. Jak wielokrotnie podkreślał, neguje on sam fakt istnienia narodu ukraińskiego i jego prawo do posiadania własnego państwa, więc celem tej wojny jest po prostu zniszczenie ukraińskiego państwa, narodu, kultury, języka.

Odmienny model wzajemnych relacji prezentuje cywilizowany świat, odwołujący się do idei praw człowieka i dziedzictwa europejskiego. To model poszanowania praw jednostki, praw narodów i praw mniejszości. Stąd nieakceptowalne i niezrozumiałe jest dla nas, że jedna z mniejszości narodowych w Polsce – mniejszość niemiecka – nadal poddawana jest prawnej i faktycznej dyskryminacji w kwestii nauczania języka mniejszości.

W Nowy Rok wkraczamy z niepokojem wynikającym także z sytuacji ekonomicznej. Narusza ona poczucie stabilności nas wszystkich. W szczególny sposób budzi to obawy mniejszości, ponieważ gdy nie zbudujemy dzisiaj mostu, drogi czy budynku, będziemy to mogli zrównoważyć, budując je za 5 czy 10 lat, jeśli natomiast naruszone zostanie zachowanie ciągłości przekazu kulturowego: języka, dziedzictwa, tradycji, to skutki tego mogą być nieodwracalne i spowoduje to zniknięcie unikalnych zjawisk kulturowych, które są wielkim dziedzictwem Rzeczypospolitej i całej Europy.

Kończąc, chciałbym – jako obywatel Rzeczypospolitej narodowości ukraińskiej wyznania prawosławnego – skierować do Pana, Panie Prezydencie, jako głowy państwa, słowa wdzięczności za to wielkie wsparcie, jakiego udziela Rzeczypospolita Polska i Pan osobiście dla Ukrainy i narodu ukraińskiego w tym dramatycznym i decydującym momencie jego dziejów. Proszę przyjąć wielkie podziękowanie dla państwa polskiego, całego społeczeństwa, samorządów, środowisk pozarządowych (w tym mniejszościowych) za wielką gościnność i przyjęcie pod swój dach milionów uchodźców wojennych z Ukrainy, którzy właśnie w bratniej Polsce znaleźli ratunek przed rosyjskimi bombami i rakietami, znaleźli miejsce spokoju i wytchnienia. To piękny znak ludzkiej solidarności wpisujący się w polską tradycję Solidarności. Z całego serca: Дякую!

Życzę Panu Prezydentowi wraz z Małżonką, wszystkim zebranym, aby Nowy Rok przyniósł nam pokój. Ten pokój musi być w każdym z nas. Jak aktualnie brzmią słowa modlitwy sprzed ponad tysiąca lat napisane przez jednego z najwybitniejszych przedstawicieli kultury ormiańskiej – św. Grzegorza z Nareku, a właśnie dzisiaj przypada dzień jego pamięci w Ormiańskim Kościele Apostolskim:

„Wznoszę modły moje i błagania,
Życie w pokoju racz mi dać, Panie,
Mnie, który trudzę się marnie na niwie znikomości,
Ty, któryś cały zawarty we wszelkim stworzeniu ziemskim,
Któryś wielbiony przez wszystek na tym padole stwór"*.

Panie Prezydencie wraz z Małżonką, niech ten Nowy Rok przyniesie więc pokój, niechaj prowadzi Ukrainę – wraz z jej przyjaciółmi i sojusznikami – do zwycięstwa w tej nierównej walce z najeźdźcą, niechaj pozwoli na wypracowanie lepszego, nowego modelu bezpieczeństwa w Europie i na świecie, gwarantującego także prawa mniejszości. W imieniu mniejszości narodowych i etnicznych oraz społeczności posługującej się językiem regionalnym chciałbym życzyć Panu Prezydentowi wraz z Małżonką wszelkiego dobra i Bożego błogosławieństwa. Życzę, aby Nowy 2023 Rok przyniósł nam wszystkim rozwiązanie problemów, a przede wszystkim wzajemne zrozumienie oraz Wiarę w Dobro, Miłość i Nadzieję.

* *Fragment Modlitwy dwudziestej trzeciej z „Księgi śpiewów żałobliwych" św. Grzegorza z Nareku w tłumaczeniu Witolda Dąbrowskiego.*

eprasa.pl 573881ddf3

Артур Орльонов: Князь Ярослав Мудрий
Artur Orlonow: Książę Jarosław Mądry

Kniaź Jarosław i czerneć Antonij — bohaterzy naszych ruskich dziejów

Gdy wiosną 1983 roku odbywał się pierwszy rajd młodzieży ukraińskiej „Pudlasze", był on łączony z rocznicą koronacji Daniła Romanowicza na króla Rusi – wydarzenie to miało miejsce w 1253 roku w Drohiczynie, więc ten nadbużański gród, podobnie jak Mielnik (tu nasz władca modlił się w miejscowej cerkwi), znalazł się na rajdowej trasie. Ale przeglądając katalog pamiętnych dat i jubileuszy, które w bieżącym roku obchodzone są w Ukrainie na szczeblu państwowym, znajdujemy bardziej okrągłą rocznicę dla naszej pierwszej krajoznawczej i integracyjnej wędrówki – odbyła się ona w 1000-lecie urodzin dwóch wybitnych postaci XI-wiecznej Rusi-Ukrainy: wielkiego księcia kijowskiego Jarosława Mądrego i św. Antonija, założyciela Monasteru Peczerskiego, którzy wg najnowszych ustaleń historyków przyszli na świat w 983 roku.

Właśnie w jednej z *monaszych kelij Peczerśkoji obiteli* żył i tworzył podstawy naszej historiografii *litopiseć* Nestor, który we wzniosłych słowach oceniał okres panowania kniazia Jarosława:

„I za jego władania zaczęła się w Rusi mnożyć i rozszerzać wiara chrześcijańska, i czerńcy [mnisi] zaczęli się mnożyć, i monastery zaczęły się pojawiać. I wielbił Jarosław cerkiewne ustawy, i popów lubił on wielce, a ponad wszystko kochał czerńców. I do ksiąg miał skłonność, czytając często i w dzień, i w nocy. I zebrał on pisarzy licznych, i tłumaczyli oni księgi z greki na język słowiański i Pismo, i spisali wiele ksiąg. I nabył on księgi, którymi nauczają się ludzie wierzący i cieszą się nauką słowa Bożego. Bo jak kto bądź ziemię zaorze, a drugi zasieje, a inni żną i jedzą strawę dowoli, tak i on. Ojciec bowiem jego Włodzimierz, ziemię zaorał i spulchnił, to znaczy chrztem świętym oświecił, a ten wielki książę Jarosław, syn Włodzimierzowy, zasiał słowami ksiąg serca wierzących, a my żniemy, przyjmując z nich naukę".

Dziełem Jarosława była też rozbudowa Kijowa, o którym niemiecki kronikarz pisał, że „konkuruje z konstantynopolskim sceptrem" – w stołecznym ruskim grodzie stanęły kolejne wspaniałe gmachy, wzorowane na budowlach Konstantynopola, zaś największym osiągnięciem budowniczych i artystów było ukończenie i ozdobienie soboru Sofijskiego (Mądrości Bożej), o którym metropolita Iłarion twierdził, iż świątynia ta „jest godna podziwu i sławna wśród wszystkich otaczających krajów, gdyż inna [taka] nie znajdzie się na całej północy ziemi, od wschodu do zachodu". Zachwyt wzbudzała nie tylko wielkość i wspaniałość bryły cerkwi, podzielonej na pięć naw i zwieńczonej 13 kopułami (maksymalna liczba, na którą pozwalają kanony), ale też bogactwo wnętrza. Centralny ołtarz i kopuła ozdobione zostały mozaikami, które w większości zachowały się do dziś. Najbardziej znana jest mozaika w górnej części apsydy ołtarza, przedstawiająca pełną majestatu postać Bogurodzicy z rękami uniesionymi w modlitewnym geście. Poniżej znajdują się kompozycje przedstawiające komunię apostołów oraz Ojców Cerkwi. Bogato ozdobione wnętrze metropolitalnej świątyni i dzisiaj robi ogromne wrażenie, które bardzo trafnie scharakteryzował jeden z historyków: „Przestąpiwszy próg Sofii, od razu trafiacie pod władzę jej wielkości i blasku. Majestatyczne rozmiary wewnętrznego przestworu, wspaniałe mozaiki i freski ujarzmiają swoją doskonałością, zanim zdążycie ogarnąć okiem i myślą wszystkie detale i zrozumieć to wszystko, co chcieli przekazać twórcy tego największego dzieła architektury i malarstwa".

Stworzone przez Włodzimierza i umocnione przez jego syna Jarosława kijowskie państwo ruskie, obejmujące przestrzeń około 800 tys. km^2, stało się jedną z największych ówczesnych potęg. Znalazło to odbicie m.in. w licznych związkach rodzinnych z panującymi dynastiami Europy, co w średniowieczu było głównym świadectwem prestiżu danego państwa i jego władców, a w przypadku państw niedawno ochrzczonych świadczyło o ich uznaniu za pełnoprawnych członków chrześcijańskiej rodziny narodów. Owocem prowadzonej z rozmachem polityki matrymonialnej Jarosława Mądrego, ożenionego z córką króla szwedzkiego, było wejście w związki rodzinne z władcami Polski, Norwegii, Danii, Węgier, Francji, a także niemieckimi rodami arystokratycznymi, przez co kijowski książę często jest nazywany przez historyków teściem Europy. Nie moż-

eprasa.pl 573881ddf3

ПАТЕРІКЪ
ИЛИ
ОТЕЧНИКЪ ПЕЧЕРСКІЙ.
СОДЕРЖАЩІЙ
ЖИТІЯ СТЫХЪ
ПРОСІЯВШИХЪ В ПЕЩЕРАХЪ.
СОСТАВЛЕНЪ
ГЛАВЫ ПЕЧЕРСКИМИ СТЦЫ:
ПЕЧЕРСКІЯ КІЕВСКІЯ.
ПЕЧЕРСКОЙ КІЕВСКОЙ.

Ikona z wizerunkiem swjatoho prepodobnoho Antonija w cerkwi św. Mikołaja w Drohiczynie (fot. Ju. Hawryluka). Stronica tytułowa „Pateryka Peczerskiego", wydanego w Ławrze Kijowsko-Peczerskiej w 1661 r. i czytanego w Drohiczynie.

na więc odmówić racji metropolicie Iłarionowi, który głosząc w „Słowie o prawie i łasce" chwałę kijowskich władców, podkreślał: „Nie panowali bowiem w krainie marnej i nieznanej, tylko w Ziemi Ruskiej, o której wiedzą i słyszą wszystkie krańce ziemi".

W granicach Rusi były też tereny nad środkowym biegiem Bugu. Co więcej, w XIX w. utrwaliło się, m.in. za sprawą bielszczanina-historyka Józefa Jaroszewicza (1793--1860), przekonanie, że grody w Drohiczynie, Mielniku, Brańsku i Bielsku założone zostały właśnie przez księcia Jarosława Mądrego podczas wzmiankowanej przez kijowskiego latopisarza wyprawy przeciwko Jaćwingom, która miała miejsce w 1038 r. Do tego właśnie paradygmatu historiograficznego odwoływali się prawosławni bielszczanie w liście z okazji jubileuszu 900-lecia Chrztu Rusi zawiezionym do Kijowa przez specjalną delegację:

„Wielki książę Włodzimierz osobiście bronił zajmowane przez nas obręby przed wrogimi Jaćwingami i wprowadził te obręby w potężny organizm państwa ruskiego; następnie, przyłączywszy się do nowego życia w chrześcijańskiej wierze prawosławnej, tchnął to życie w ciało państwa ruskiego; a na koniec przygotował dla swej ojczyzny godnego następcę w osobie Jarosława Mądrego, który dał początek między innymi i naszemu miastu, do dnia dzisiejszego twardo i święcie chroniącemu nakazy Apostołom równego Włodzimierza".

Sądząc po znajomo brzmiących nazwiskach, zdecydowaną większość sygnatariuszy listu stanowili przedstawiciele miejscowej społeczności, zarówno pełniący różne funkcje – np. skarbnik powiatowy A. Charłampowicz, kierownik szpitala miejskiego Józef Telatycki i sekretarz powiatowego zjazdu sędziów pokoju Adam Kotowicz, jak też osoby zupełnie prywatne – np. Grzegorz i Jan Fiedorowicze, Stefan Czerewacki, Józef Parfinowicz, Józef, Włodzimierz i Michał Busłowicze, Lew i Włodzimierz Tokarewicze, Trofim, Jan, Józef, Sylwester, Semen i Wasyl Antychowicze, Semen Kaliszewicz, Mikołaj i Jan Wrzecionkowie, Paweł, Józef i Jan Ostasiewicze, Józef Sakowicz, Jakub Imszenik, Józef Krasowski, Paweł i Mikołaj Osiennikowie, Dymitr Masłowski, Aleksander Gładkiewicz, Michał Orda, Jefim Kozakiewicz czy Wasyl Świętochowski. Datę Jarosławowej wyprawy na Jaćwież za początek istnienia Bielska uznały też przedwojenne władze miasta, organizując w 1938 r. obchody jego 900-lecia (po wojnie urządzono je jeszcze raz – w 1962 r.!).

Ośrodkiem pamięci o *prepodobnym Antoniju Peczerśkim* w naszych stronach jest Kuraszewo (do 1897 r. w parafii Czyże), gdzie: „W 1868 r. mieszkańcy postanowili wznieść cerkiew pw. św. Antoniego Pieczerskiego... Majstrami byli mieszkańcy Kuraszewa Sylwester Wasiluk i Łukasz Prokopiuk" (ks. Grzegorz Sosna). Oprócz poświęconej założycielowi Ławry Kijowsko-Peczerskiej cerkwi

eprasa.pl 573881ddf3

Uczestnicy pierwszego rajdu „Pudlasze" na *kniażomu horodyszczowi* w Drohiczynie, kwiecień 1983 roku.
(Світлина з приватного альбому учасника події Андрія Сидорука).

kuraszewskiej, poświęcone mu święta parafialne w dniu 23 lipca (10 lipca wg starego stylu – kalendarza juliańskiego) obchodzone są w cerkwiach Narwi (*Narwa*) i Rogaczach (*Rohaczi*). W Narwi proboszcz prawosławny ks. Konstanty Kłoczkowski zapisał w 1900 r. opowieść o początkach kultu prepodobnoho, wg której przez rzekę Narew przeprawiał się kniaź Wiszniowiecki. Zauważył on w szałasie przewoźnika płomyczek, który okazał się wieczną lampką płonącą przed ikoną św. Antoniego Peczerskiego. Przejęty religijną gorliwością ofiarował trzydzieści czerwieńców na rozpoczęcie budowy kaplicy, w której miała być umieszczona ikona, i przyrzekł pokryć pozostałe wydatki z tym związane. Ponownie przejeżdżając przez Narew, Wiszniowiecki zobaczył zrąb nie małej kaplicy, lecz dużej cerkwi, którą wyświęcono w cześć Podwyższenia Krzyża Świętego. Natomiast wg opowieści z Rogacz koło Milejczyc czczona tu ikona św. Antoniego Peczerskiego objawiła się na dzikiej gruszy rosnącej na polu w odległości dwóch wiorst od Mikulicz, gdzie znalazł ją właściciel majątku rogackiego Matuszewicz, który zbudował dla niej cerkiew z ołtarzem na pniu świętej gruszy. Bardzo szybko ikona stała się sławna i na święcie tłumnie zbierała się okoliczna ludność – tradycja ta zachowała się do dzisiaj, mimo że ikona została w 1915 r., podczas bieżeństwa, wywieziona do Rosji, skąd już nie powróciła (w cerkwi znajduje się jedynie jej kopia). Poświęcony św. Antoniemu Peczerskiemu boczny ołtarz (predi^{e}ł) był w 1955 roku wyświęcony w cerkwi w Boćkach (*Bot´ki*), gdzie podobnie jak w cerkwi w Drohiczynie, święto obchodzone jest 13 czerwca (31 maja wg starego stylu).

Warto wspomnieć, że założony przez św. Antoniego monaster w kijowskich pieczarach aż do I wojny światowej był na wyciągnięcie ręki – chodzono piechotą, aby modlić się w jego cerkwiach i monasterach. Chociaż więc ludzie, którzy „za cara" odbywali tę daleką i ciężką fizycznie, ale uskrzydlającą duchowo wędrówkę, odeszli na wieczny odpoczynek, żywe pozostało powiedzenie *Jazyk do Kijowa zawede*. W nim właśnie zawarte zostało doświadczenie wielu pokoleń pielgrzymów idących i rozpytujących o drogę do naddnieprzańskiego grodu, zwanego przez XVII-wiecznych ruskich (dzisiaj byśmy powiedzieli – ukraińskich) pisarzy prawosławnych drugą Jerozolimą, a nawet porównywanego z Niebiosami.

Szczególną rolę wśród pobożnych lektur odgrywał „Pateryk Kijowsko-Peczerski" – powstały na początku XIII w. zbiór opowiadań o założeniu monasteru i jego *prepodobnych* czerńcach, których nie tknięte przez czas ciała spoczywały w podziemnych korytarzach i kryptach. Jak pisał Michajło Hruszewski: „Był czas, i nawet długi czas – całe stulecia, gdy właściwie niemal jedyną pamiątką tej sławnej Rusi, o której »wiedziały i słyszały wszystkie krańce ziemi«, i która dalej żyła w pamięci i tradycji, w poetyckich i legendarnych przekazach – pozostawał monaster Peczerski z jego nieskończonymi, tajemniczymi podziemnymi korytarzami, którymi zgodnie z legendą można było iść przez całą ziemię aż do Jerozolimy...".

W czasach, gdy wszelka kultura wyrastająca ponad ludowy folklor była ściśle związana z Cerkwią, kopiowany odręcznie, a od XVII w. drukowany, „Pateryk" był najbardziej masową lekturą piśmiennych Rusinów i nie tylko umacniał ich wiarę i przywiązanie do tradycji, ale też dostarczał przyjemności obcowania z dziełem literackim. Szczególnie bliski był zaś dla tych, którzy podania snute w tajemniczym półmroku kijowskich katakumb słyszeli podczas własnych odwiedzin monasteru lub od pobożnych pielgrzymów, roznoszących je w najodleglejsze zakątki historycznej Rusi.

Jurij HAWRYLUK

eprasa.pl 573881ddf3

Wieści nie tylko z podlaskich miast i wsi

BIAŁYSTOK. 3 grudnia 2022 r. w Uniwersyteckim Centrum Kultury w Białymstoku miała miejsce premiera polsko-ukraińsko-litewskiego spektaklu „Inwazja". Sztuka powstała w ramach projektu „Kierunek Ukraina". To jedno z najważniejszych zeszłorocznych przedsięwzięć Teatru Dramatycznego im. Aleksandra Węgierki w Białymstoku, jednocześnie pierwsza międzynarodowa koprodukcja realizowana przez białostocką instytucję wspólnie z Kijowskim Akademickim Teatrem Dramatu i Komedii na Lewym Brzegu Dniepru z Kijowa (Київський академічний театр драми і комедії на лівому березі Дніпра) oraz Teatrem Miejskim w Olicie na Litwie.

Spektakl powstał na podstawie tekstu utalentowanej dramatopisarki Maliny Prześlugi w reżyserii Tamary Trunovej (Тамара Трунова) z kijowskiego teatru. „Inwazja" nawiązuje do obecnej sytuacji w Ukrainie. Jest to opowieść o kobietach z Ukrainy i z Polski, o tym, co je łączy i dzieli, a także o tym, jak wielkim wyzwaniem i cierpieniem jest dla wszystkich wojna. Sztuka była grana po polsku i po ukraińsku, a towarzyszyły jej napisy z tłumaczeniem.

HAJNÓWKA. 9 grudnia w galerii Hajnowskiego Domu Kultury odbyło się podsumowanie XXIX Przeglądu Sztuki Nieprofesjonalnej Ziemi Hajnowskiej. W wernisażu wzięli udział głównie artyści amatorzy, ich bliscy i przyjaciele oraz hajnowscy włodarze.

Na przegląd wpłynęło 75 prac 27 autorów. Artyści byli oceniani w kategoriach: „twórcy samorodni", „absolwenci średnich szkół artystycznych" oraz „twórcy niepełnosprawni". Komisja przyznała 11 równorzędnych nagród, 11 wyróżnień i nagrodę główną Grand Prix. Wśród nagrodzonych znaleźli się m.in. artyści znani z łamów „NBiN": w kategorii „twórcy samorodni" wyróżnienie otrzymał Mikołaj Janowski ze Starego Berezowa za obraz „Las modrzewiowy" (technika olejna), a nagrodę – pochodzący z Czyż Mikołaj Jagodnicki z Hajnówki za zestaw rzeźb w drewnie.

KLESZCZELE. 14 grudnia w Miejskim Ośrodku Kultury, Sportu i Rekreacji „Hładyszka" w Kleszczelach odbyły się pierwsze grudniowe warsztaty tworzenia pająka ludowego – *pawuka* (ukr. павук), który kilkadziesiąt lat temu, zanim upowszechniła się choinka, był główną ozdobą wiejskich chat na Podlasiu w okresie bożonarodzeniowym. Był on symbolem błogosławieństwa dla domowników, pomyślności, zdrowia. W tradycji ukraińskiej pierwotnie «павуки» były przygotowywane przede wszystkim na Polesiu. Ozdoby te składały się ze słomek, przez które przewlekano nici (wcześniej – końskie włosie). Najpierw przygotowywano z nich romby, które następnie łączyły się w piramidy. Pająk zazwyczaj był zawieszony w centralnym miejscu izby, podczepiony do sufitu. Dzięki swojej lekkości z łatwością się poruszał.

Łącznie w grudniu w „Hładyszce" odbyły się trzy spotkania poświęcone *pawukowi*. Prowadziła je twórczyni ludowa Zoja Majstrowicz (*na foto*) ze wsi Reduty (*po-naszomu Ruduty*), pod której okiem można było wykonać tradycyjne ozdoby ludowe. W pierwszym spotkaniu uczestniczyli uczniowie Szkoły Podstawowej w Kleszczelach, w drugim – miejscowe przedszkolaki, a w trzecim, które miało miejsce **30 grudnia 2022 roku** – mieszkańcy Kleszczel oraz pasjonaci twórczości ludowej.

Warsztaty odbywały się w ramach projektu „Wektor do przeszłości. Rozwój tradycyjnej kultury jako czynnika wzrostu potencjału turystycznego". Projekt realizowany jest przy wsparciu finansowym Unii Europejskiej w ramach Programu Współpracy Transgranicznej Polska-Białoruś-Ukraina 2014-2020.

BIAŁYSTOK. 11-12 stycznia 2023 r. w Operze i Filharmonii Podlaskiej w Białymstoku po dwuletniej przerwie spowodowanej pandemią koronawirusa odbyły się 41. „Prawosławne Wieczory Kolęd". Występowały na nich chóry i zespoły głównie z Białegostoku, ale też z Supraśla, Bielska Podlaskiego i Michałowa. Przeważały parafialne chóry dziecięco-młodzieżowe. Organizatorem wydarzenia była Prawosławna Diecezja Białostocko-Gdańska.

HAJNÓWKA. 11-12 stycznia w Hajnowskim Domu Kultury odbyły się przesłuchania konkursowe Festiwalu „Hajnowskie Spotkania z Kolędą Prawosławną 2023". Jego głównym zadaniem jest kultywowanie i podkreślanie chrześcijańskiego aspektu świąt Bożego Narodzenia i związanych z nimi zwyczajów.

W przesłuchaniach wzięło udział 27 chórów i zespołów kolędniczych. W czasie dwudniowych prezentacji wystąpiło łącznie ponad 500 uczestników w sześciu różnych kategoriach: „przedszko-

eprasa.pl 573881ddf3

la”, „chóry i zespoły szkolne”, „ośrodki i domy kultury”, „chóry inne”, „chóry parafialne dziecięce i dziecięco-młodzieżowe” oraz „chóry parafialne i parafialne młodzieżowe”. Zaprezentowali się wykonawcy przede wszystkim z Hajnówki, ale także z Dubin, Czyż, Orli, Łosinki, Lewkowa Starego, Topilca, Białegostoku i Warszawy. Zwycięzców i wyróżnionych wyłoniono i nagrodzono podczas uroczystego koncertu galowego, który odbył się **15 stycznia**.

Organizatorami festiwalu byli: Dekanalny Instytut Kultury Prawosławnej w Hajnówce i Hajnowski Dom Kultury, współorganizatorami: Stowarzyszenie „Miłośnicy Muzyki Cerkiewnej” oraz Parafia Prawosławna pw. św. Dymitra w Hajnówce.

ORLA – BIELSK PODLASKI – BOĆKI – BIAŁYSTOK. W **styczniu** przebywał na Podlasiu Witalij Żarun (Віталій Жарун) z Irpienia w Ukrainie. Jest on muzykiem, śpiewającym i grającym na akordeonie oraz pastorem w Kościele Adwentystów Dnia Siódmego w Irpieniu. Zajmuje się też pomocą humanitarną.

Noworoczne koncerty pieśni chrześcijańskich z udziałem ukraińskiego artysty odbyły się w podlaskich miejscowościach: **13 stycznia** w Gminnym Ośrodku Kultury w Orli, **14 stycznia** – w Bielskim Domu Kultury w Bielsku Podlaskim, **15 stycznia** – w Gminnym Ośrodku Kultury w Boćkach. W programie występów były pieśni ukraińskie oraz utwory instrumentalne na akordeonie. Ponadto Witalij Żarun wystąpił w Kościele Adwentystów Dnia Siódmego w Białymstoku: **20 stycznia** – z koncertem, **21 stycznia** – na spotkaniu pod hasłem „Chrystus, jakiego nie znałem” («Христос, якого я не знав»), a **22 stycznia** – na kolejnym spotkaniu „Gdzie jest Bóg dzisiaj? Prawdziwe historie z Ukrainy” («Де Бог сьогодні? Реальні історії з України»).

Celem organizatorów wydarzeń – członków Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego w Białymstoku – było dotarcie do Ukraińców na Podlasiu oraz osób, którym bliska jest sprawa ukraińska. Podczas spotkań przekazywano bezpośrednią relację z wydarzeń w Ukrainie oraz zbierano pomoc humanitarną, którą Witalij Żarun zawiózł do ojczyzny.

BIAŁYSTOK – CZEREMCHA. W nocy z **13** na **14 stycznia** (czyli z 31 grudnia 2022 r. na 1 stycznia 2023 r. według kalendarza juliańskiego) w regionie odbywały się liczne zabawy noworoczne, nazywane od wielu lat, zgodnie z tradycją ukraińską „Małankami” («Маланка»).

Małankowe zabawy zorganizowano m.in. w białostockich restauracjach, hotelach i klubach. „Wielka Małanka” z zespołami „Server”, „Souvenir” i „Siabry” odbyła się w klubie „Gwint” w Białymstoku. Jak powiedział jej organizator, Andrzej Grygoruk: „Szcze ne było informaciji pro siᵉtu zabawu i pisali lude do nas, czy bude zabawa na „Małanku”. Ani odin, ani odna ne zapytali pro jakohoś „Juliańskoho Sylwestra”. Wsiᵉ pytali pro „Małanku”, try-sztyry osoby zapytało pro „Szczodry weczer” i może odna-dwiᵉ – „Hohotuchu”, jak koliś na sełach nazywali, jak u moho bat’ka w Pluticz”.

Na zabawach w Białymstoku kolędowali członkowie zespołu „Dobryna” z Białegostoku oraz ich przyjaciele. Zakolędowane pieniądze przeznaczono na pomoc Ukrainie walczącej z rosyjskim agresorem.

Tradycyjnie już, jak od wielu lat, „Folkowa Małanka” z daniami regionalnymi i muzyką zespołu „Czeremszyna” odbyła się w Gminnym Ośrodku Kultury w Czeremsze.

BIAŁYSTOK. 15 stycznia w Szkole Podstawowej nr 9 im. 42. Pułku Piechoty w Białymstoku odbyły się „Rodzinne spotkania z Ukrainą” organizowane przez ukraińskich uczniów uczących się w szkole, ich rodziców oraz nauczycieli (*na foto*). Dzieci z Ukrainy w formie prezentacji multimedialnych oraz filmów zaprezentowały miejscowości, z których pochodzą. Odbył się quiz wiedzy o Ukrainie, którego zwycięzcy otrzymali nagrody i upominki, a także konkurs na najładniejszą kartkę bożonarodzeniową wykonaną przez uczniów szkoły. Ukraińskie kolędy zaśpiewali uczniowie uczący się języka ukraińskiego jako języka ojczystego. Odbyła się także degustacja tradycyjnych potraw ukraińskich przygotowanych przez mamy dzieci z Ukrainy.

Szkoła Podstawowa nr 9 w Białymstoku jest jedną z trzech placówek oświatowych w stolicy województwa podlaskiego, w których jest prowadzone naucza-

eprasa.pl 573881ddf3

nie języka ukraińskiego jako języka ojczystego. W roku szkolnym 2022/2023 w „dziewiątce" znacząco wzrosła liczba dzieci korzystających z możliwości nauki języka przodków – z 25 do 43 osób. Jednocześnie szkoła aktywnie wspiera dzieci uchodźców wojennych z Ukrainy, organizuje liczne przedsięwzięcia z ich udziałem, promuje kulturę ukraińską.

CZEREMCHA – BIAŁYSTOK. 15 stycznia zmarł Andrzej Kuzub (1976--2023), wieloletni muzyk zespołu folkowego „Czeremszyna" z Czeremchy, z którą nagrał cztery płyty. Ostatni raz zaśpiewał z grupą na „Folkowej Małance" w Czeremsze dwa dni przed swoją śmiercią. Piosenkę „Jichaw kozak czerez misto" («Їхав козак через місто») w jego wykonaniu można usłyszeć nie tylko na płycie zespołu „Hulaj póki czas", ale też na nagraniu z tegorocznej „Małanki" – jest ono dostępne na FB „Czeremszyny" z **17 stycznia 2023 r.**

Pogrzeb Andrzeja Kuzuba odbył się **20 stycznia** w cerkwi pw. Matki Bożej Miłującej w Czeremsze. Został on pochowany na cmentarzu w Czeremsze--Wsi.

BIELSK PODLASKI. 26 stycznia w Bielskim Domu Kultury odbyło się spotkanie noworoczne burmistrza Bielska Podlaskiego Jarosława Borowskiego (*na foto*). Było ono połączone z oficjalnym otwarciem i symbolicznym poświęceniem odremontowanego dwa lata wcześniej budynku BDK.

W trakcie spotkania wyświetlono krótki film podsumowujący inwestycje oraz wydarzenia w mieście z ostatnich trzech lat. Przedsięwzięcia w Bielsku Podlaskim szczegółowo przedstawił burmistrz Jarosław Borowski. Mówił on o inwestycjach, wydatkach na oświatę, pomoc społeczną, a także o pomocy uchodźcom wojennym z Ukrainy.

Na koniec oficjalnej części kolędy w języku ukraińskim i polskim wykonał Ukraiński Zespół Pieśni i Tańca „Ranok" z Bielska Podlaskiego.

KLESZCZELE. 28 stycznia w Miejskim Ośrodku Kultury Sportu i Rekreacji „Hładyszka" w Kleszczelach w ramach cyklicznych spotkań Towarzystwa Przyjaciół Ziemi Kleszczelowskiej odbyła się prezentacja nowej mapy turystycznej okolic Kleszczel. Jej autorem jest Sławomir Halicki, geograf pochodzący z Dobrowody w gminie Turośń Kościelna, przewodnik turystyczny, autor kilkudziesięciu map turystyczno-krajoznawczych z terenu Podlasia, twórca pieszych, rowerowych, konnych, kajakowych szlaków turystycznych w północno-wschodniej Polsce, historyk z zainteresowania, a swego czasu burmistrz Suraża. Podczas prelekcji w Kleszczelach mówił on o miasteczku na mapach na przestrzeni wieków. Po wykładzie obecni mieli okazję spróbowania produktów lokalnych z terenu gminy.

Na mapie turystycznej Sławomira Halickiego znalazły się wszystkie szlaki turystyczne, grodziska, zabytki, siedziby kół gospodyń wiejskich, kwatery agroturystyczne, a nawet niektóre uroczyska. Autor zadbał, aby lokalne nazwy uroczysk zostały zapisane zgodnie z miejscową wymową w gwarze ukraińskiej, jak sam powiedział „bardzo zbliżonej do literackiego języka ukraińskiego". Wydzielony został też plan samego miasta Kleszczele.

Wykład „Kleszczele na mapach" był pierwszą tegoroczną prezentacją poświęconą Kleszczelom przez pryzmat historii. Podlaskie miasteczko obchodzi w tym roku 500-lecie nadania praw miejskich. W planach kolejne spotkania.

ZALESZANY. 29 stycznia w Zaleszanach w gminie Kleszczele odbyły się uroczystości z okazji 77. rocznicy wydarzeń z 1946 roku, kiedy to oddział Pogotowia Akcji Specjalnej Narodowego Zjednoczenia Wojskowego pod dowództwem Romualda Rajsa „Burego" dokonał pacyfikacji cywilnych mieszkańców wsi. Zginęło 16 prawosławnych mieszkańców Zaleszan, w tym kobiety i dzieci. Rokrocznie w pamięć tych wydarzeń we wsi odbywa się panichida – nabożeństwo żałobne upamiętniające ofiary z 1946 roku.

W tym roku po liturgii w monasterze św. Katarzyny w Zaleszanach w centrum wsi, przy krzyżach upamiętniających pomordowanych (*na foto*), odsłużono *molebeń* do Męczenników Chełmskich i Podlaskich. Kwiaty złożyli bliscy ofiar, przedstawiciele duchowieństwa, samorządowcy z Kleszczel i Hajnówki oraz delegacja „Razem Podlaskie".

Na przełomie **stycznia** i **lutego 1946 roku** oddział „Burego" spacyfikował pięć wsi: Zanie, Zaleszany, Końcowiznę, Szpaki i Wólkę Wygonowską, zamieszkane przez ludność ukraińskojęzyczną, a także zamordował 30 prawosławnych furmanów. Prowadzący śledztwo pion śledczy IPN przyjmuje, że było 79 ofiar, według członków społecznego komitetu rodzin – o trzy więcej. W latach 2019-2020 Sobór Biskupów Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego oficjalnie dołączył zamordowanych w Zaleszanach oraz innych podlaskich wsiach do grona Męczenników Chełmskich i Podlaskich. Dzień ich pamięci ustanowiono na końcówkę lipca. Lokalnie jednak pomordowani są wspominani także w rocznicę tragicznej śmierci.

NAREWKA. 29 stycznia w ośrodku Kościoła Chrześcijan Baptystów w Narewce zakończyło się zimowisko dla dzieci uchodźców z Ukrainy. W programie były gry, zabawy, lekcje z historii chrześcijaństwa w Ukrainie, wyjazd na basen do Hajnówki, warsztaty rękodzieła, zajęcia plastyczne oraz nauka piosenek i tańców. W obozie wzięło udział 40 ukraińskich dzieci mieszkających obecnie w Białymstoku, Hajnówce, Bielsku Podlaskim, Czarnej Białostockiej i Supraślu.

Ludmiła ŁABOWICZ

Foto: J. Hawryluk, L. Łabowicz, Archiwum ZUP

eprasa.pl 573881ddf3

W Czeremsi — Małanka z “Czeremszynoju”

Małanka, bo same toho dnia imeniny obchodiat diwczeniata ochryszczany imjam swjatoji Melaniji. O puwnoczy naszy lude witajut Nowy Ruk – tak było i w Czeremsi, de 120 ludi zobrałoś w sali Gminnoho Oseredka Kultury. Lude z Warszawy, z Biłostoku, Ostrołenki, Lublina, Bilśka, Hajnuwki, z-za hranici tak samo byli. Wsi pryjichali, kob weselitiś z ansamblom “Czeremszyna”. Barbara Kuzub-Samosiuk i Mirosław Samosiuk od mnuhoch lit dbajut pro tradyciju i orhanizujut noworucznu “Małanczynu zabawu”. Chłopci i diwczeniata z ansamblu hrajut i spiwajut kolisni pisni, ale w nowych aranżacjach, po folkowomu, z enerhijoju. Ludiam welmi podobajet’sie muzyka “Czeremszyny”. Mni podobajet’sie ne mensz.

Zajichała ja na Małanku, a tam sala uże powna ludi. Basia i Mirek pudchodiat do każdoho, pro każdoho dbajut. Poprosiła Mirka Samosiuka pro rozmowu i komentar.

— *My chotili wernutyś do takich imprez, de lude wspilno sydiat pry dowhich stołach. Nekoneczne to maje zwjazok z obradom Małanki, ale ważne hostytyś, buty razom. Jak wydno, lude toho potrebujut. Buduczy muzykamy, choczemo hraty... Znaju, szczo ne odbułosia mnyho sylwestrowych imprez, a tut lude choczut. Nie znaju, czy to my je mahnesom, czy potreba zabawy, ale to własnywo bez znaczynia. Ważne, szczo odbuwajet’sia.*

Na sali 120 ludi. Pry stinach i pry sceni stojat stoły, a na jich mjasnoje, wehańskie i wehetarijańskie jidło – odne z katerinhu, insze od koła silśkich hospodyń, “kob było swujśko i newyszukano”. Poseredini miscie na tanci. “Czeremszyna” odśpiwała molitwu, zahrała i zaśpiwała. Odny sidiat pry stołach, druhi wże tanciujut. Jak Małanka, to zabawa!

I było wesioło. Szcze pered wyjizdom na Małanku, ja na Facebook-owi napisała życzenia po-swojomu: ***Kob 2023 byw lipszy, zdorowijszy i weselijszy! Oby 2023 był lepszy, zdrowszy i weselszy!*** Pud sim postom znajszła mnuho komentaruw. Ludiam spodobałoś, szto napisała po-swojomu. Odin odkazaw po-ślonskomu. Super!

Sered komentaruw buw wpis Andrija Kuzuba: *I normalniszy. Znaczyt mensz prypominaw wariatkowo. — O! Prawdu howorysz* – odpisała ja. – *Nechaj bude normalnij!*

Andrij Kuzub razom z “Czeremszynoju” nahraw sztyry płyty – spiwaw i hraw na mandolini. Na Małanci z jim howoryła, ale ne nahrała. Ne znała, szto bude najstrasznijsze. Nichto ne znaw...

Z Czeremchi wernułaś chutko – szcze u starum rokowi. Poohledała noworuczny fajerwerki, kotorych u Hajnuwci ne brakowało. Diwiłaś i tiszyłaś, szto to ono zabawa... to ne rakiety, to ne wujna. Nechaj lude radujut’sie, bo ne widajem, szto szcze bude. A szto pereżywajut w Ukrajini, de na nebi russki rakiety, bomby, de wujna, smert’? Straszno i smutno, i kuncia ne widno... Bida i trahedija!

Podzwoniw Juryj – napiszy po-swojomu i prysyłaj. Treba bratiś za pisanie, ale tut, diwluś, na Facebook-owi fotka z czeremuśkoji Małanki – “Czeremszyna” na sceni. O, baczu, szto Andrij Kuzub znow z jimi zaspiwaw. Harno! – Zaraz, zaraz, ale czom fotka czorno-biła? Ni! Ne wiru! Czytaju: *15 stycznia 2023 roku zmarł Andrzej Kuzub, wieloletni muzyk zespołu Czeremszyna, przyjaciel, członek czeremszynowej rodziny. Nagrał z nami 4 płyty. Świat zubożał o Twój głos i miłość do śpiewu i muzyki. Mamy nadzieję, że będziesz śpiewał sobie tam w niebie, razem z aniołami. Wiecznaja Pamiat’.*

Jak krychkie je żytie... Howoryła z Andrijom na Małanci. Byw, jak use, powny dobroji enerhiji, zyczliwosti, humoru. Niszto, absolutno niszto ne wskazuwało na jakiji-nebud’ problemy zo zdrowjom. Szok! Chłopeć jak dub, a tut moment i wże joho nema. Proszczaj Andriju, Dobry Czołowicze z prekrasnym hołosom!

Tyżdeń posli Małanki sotni ludi prybyli do cerkwy w Czeremsi. Lude pryjichali z raznych zakutkuw Pulszczy. Batiuszka Juryj Plis odprawiw bohosłużynie. Andrijowi było ono 46 lit – pochowali joho na mohiełkach u Czeremsi-Seli, koło bat’ka, kotory wmer mensz jak pered rokom.

Tak naczawsie 2023 ruk, ale do joho kuncia szcze daleko. Nechaj bude normalnij! Nechaj wujna skunczyt’sie! Nechaj ne umirajut mołodyje! Nechaj bude mir i spokuj! Usioho Wam najlipszoho! Zdorowja i szczastia!

Krystyna KOŚCIEWICZ
Foto awtorki statti

eprasa.pl 573881ddf3

Іван Парнікоза: На півночі височів у тумані історії і вабив до себе ТАЄМНИЧИЙ ДОРОГИЧИН

— Початком нашого знайомства були знайдені в Інтернеті Ваші статті про Холм, останнім часом і про Дорогичин. Зараз знаю, що зв'язані з українським минулим місця в межах Польщі це лише частина Ваших зацікавлень. Отже, як би Ви себе представили нашим читачам?

Іван Парнікоза: Я є професійним біологом, екологом, працюю завідувачем відділу біології і екології Національного антарктичного наукового центру Міністерства освіти та науки України, то ж курую дослідження різних істот Антарктики, від малопомітних мохів до великих китів. Проте біологічне зацікавлення все моє життя поєднується з історико-краєзнавчим. Тривалий час я займався київськими малознаними місцевостями, зокрема природними зеленими територіями: Лисою горою, дніпровськими островами. Відповідно до цієї краєзнавчої справи став також співробітником Національного історико-архітектурного музею «Київська фортеця», що опікується найціннішим природним і водночас цікавим історичним об'єктом в Києві – Лисою горою.

Перебуваючи за кордоном, задався питанням: чому український слід в історії українських етнічних земель, та місць, де українці мешкали серед інших народів, так погано висвітлений. Українські путівники по світових містах найчастіше є або перекладом іноземних, або дуже мало уваги звертають на сліди та внесок власного народу. Чому ми так мало знаємо про себе? Адже, в певні історичні періоди деякі закордонні українські громади (наприклад у Кракові, Празі чи Мюнхені) мали дуже помітне значення для розвитку української науки, культури, мистецтва тощо. Тому, при оказії виконання основної роботи, почав інтенсивно шукати відповідних об'єктів, місць, пам'яток чи поховань, які сигналізували і дозволяли матеріалізувати присутність та тривалу діяльність українських громад за кордонами сучасної України. Так в моїй діяльності постав самостійний напрямок – пошук і документування українських слідів за кордоном. Пошук, документування та опублікування цих об'єктів є важливим для розвитку власної самосвідомості українців та збереження історичної пам'яті нашого народу.

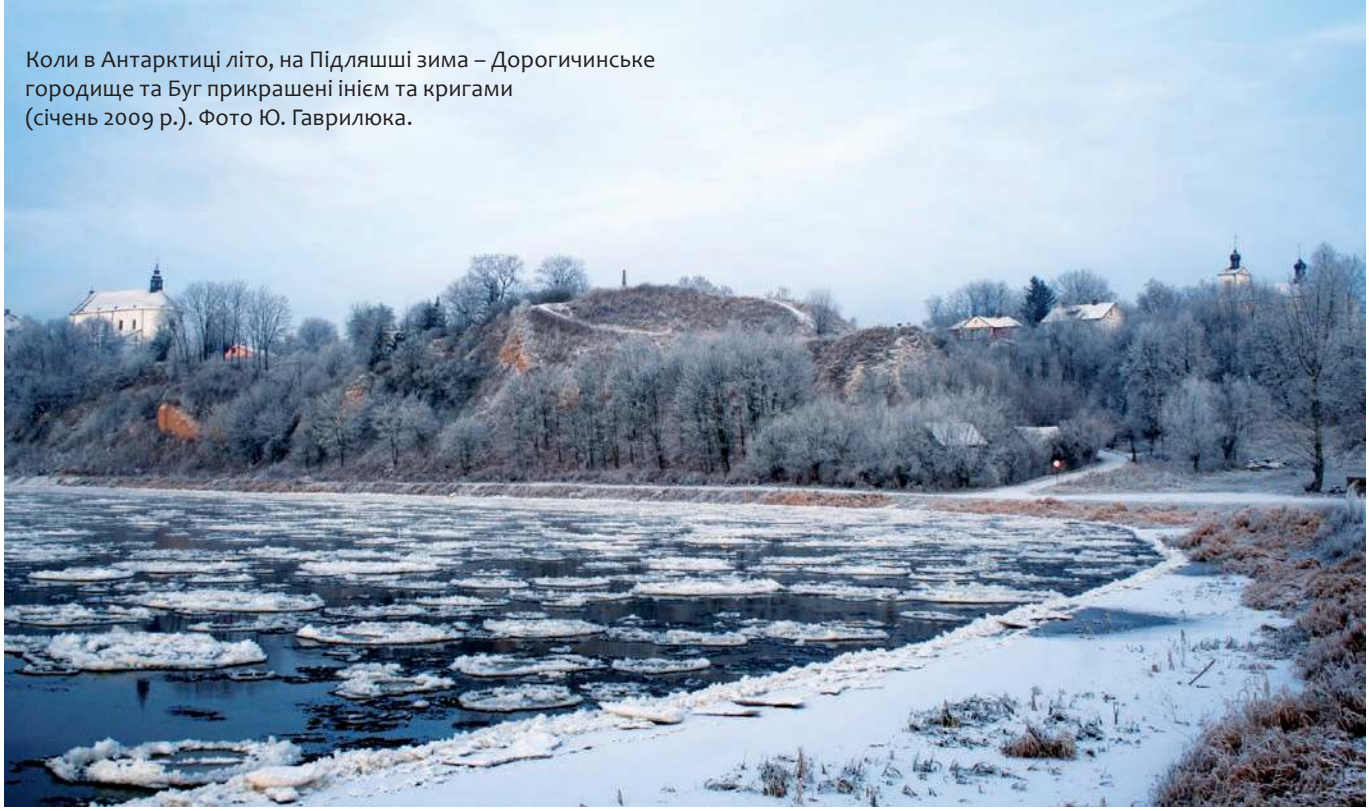
— Яке місце поза Україною стало першим, яке привернуло Вашу увагу?

— Все почалося в Кракові. Це місто давно вабило великою кількістю пам'яток польської історії. Але чогось тут виразно бракувало. На вулиці Канонічній я зовсім випадково виявив українську книгарню «Нестор», в якій поміж знайомими публікаціями з України були цікаві зошити «Між сусідами», що видавалися місцевою Фундацією святого Володимира, і в них було дещо про той Краків, якого бракувало – Краків український! А ще була книжка Тадеуша Філяра «U stóp Królewskiego Wawelu. Społeczność ukraińska w Krakowie w latach 1918--1939». З такими матеріалами в Кракові було вже набагато цікавіше. Після цього

Іван Парнікоза під час 24-ї Української антарктичної експедиції в сезон 2020 року. Район острова Бус. Фото Юрія Шепети.

eprasa.pl 573881ddf3

Коли в Антарктиці літо, на Підляшші зима – Дорогичинське городище та Буг прикрашені інієм та кригами (січень 2009 р.). Фото Ю. Гаврилюка.

кожен науковий приїзд у Краків супроводжувався активним пошуком українських слідів. З роками додалося джерел і досвіду, намалювалася панорама історії руської, а потім української спільноти у цьому місті. З Кракова почалося, але у Кракові продовжується, а проєкт «Краків для українця: Українські сліди та пам'ятки у Кракові» постійно розширюється і оновлюється. Минулого, дуже важкого, 2022 року на день Незалежності України навіть вдалося провести екскурсію для українців, які вимушено опинилися у місті Крака. Усі були вражені, що можна зупинятися у кожному кварталі історичного центру і побачити щось пов'язане з нашою історією чи нашими діячами. А скільки цікавих місць у кварталах більш віддалених від центру. В мене навіть були плани перед Світовими днями молоді зробити друкований путівник, проте, на жаль, ця справа зірвалася, а шкода. Зараз Краків з цього боку напевне цікавить значно більше українців.

— Які ще міста Ви дослідили та описали?

— В мене вже давно є на диску папки, в яких збираю інформацію, що відноситься до того чи іншого міста або країни. Проте, звичайно важливе значення має фізична присутність у даному місці. Найбільше мені вдалося попрацювати в Польщі, і приготувати бачення українського виміру для таких центрів як Гданськ та Познань. Люблин, в якому довелося працювати і збирати українські сліди, поки що поступився місцем відомим в українській історичній пам'яті містам – Холмові, Дорогичинові, Сандомирові (Судомирові) та Завіхостові. Активно збираю матеріали щодо Перемишля, але, скажу відверто, побоююсь колосальної глибини українського виміру цього міста. Одним з найважчих моїх завдань був невеликий Ельблонг.

Місто розташоване на колишніх німецьких землях, заселене переселенцями, видавалося геть чужим, а виявилося, що саме воно було і є одним з важливих центрів української громади в післявоєнній Польщі. А все питання було в доступі до джерел, до людей, які пам'ятають і бажають розказати. Насправді багато, що так і помирає не записане. Наразі можу годинами водити невеличким Ельблонгом, розповідаючи про яскраві постаті та цікаві сторінки української громади цього міста. Вони вже не підуть у непам'ять і це дуже тішить. Інколи доля однієї людини, яку я досліджую, веде через низку міст та країн. Такі люди є несамовитими генераторами «українських слідів»!

Великим викликом був Мюнхен. Саме сюди після Другої світової війни перемістився центр закордонного українства. Коли я підготував своє бачення цього міста, це викликало велику реакцію його української громади. Мене критикували за незнання місцевих реалій, але для мене ця критика була дуже ціка-

Зима попід королівським Вавелем, на вулиці Канонічій у Кракові – місті, у якому свої сліди залишило чимало українців, в тому числі й один із головних редакторів «Над Бугом і Нарвою». Фото Ю. Гаврилюка

eprasa.pl 573881ddf3

вою і важливою, адже жодна моя стаття про польське місто такої реакції в середовищі польських українців не викликала. Разом з тим з'явилися старші особи, які поділилися своїми спогадами про місця, про які автору не було відомо, що теж було дуже цінним.

Звичайно, як полярний біолог значну увагу приділяю збору інформації про участь українців в Антарктиці. А по дорозі були Чилі та Аргентина. Останню я особливо люблю, з-за неповторні та надзвичайно цікаві українські акценти – чого тільки вартий тропічний господарський уклад українських переселенців у аргентинській провінції Місьйонес. Ми звикли до того, що українці це хлібороби степів, лісостепів чи гірських районів, а тут справжні «тропічні» українці. Повний української історії столичний Буенос-Айрес, де живе мій добрий друг, член Світового конгресу українців, Юрій Данилишин. Реалізований ним проект «Прометей» – взірець, як треба зберігати матеріальну пам'ять української громади за кордоном. Звичайно сил однієї людини замало, але дякуючи розвиткові української самосвідомості, що спирається на відновлену свою державу, подібні дослідження ведуть і інші дослідники. Тож з приємністю відзначаєш для себе, що хтось вже підготував український вимір Риму, Праги чи Торуня. Це дуже приємно, маючи таке опрацювання під час подорожі до цього міста – напевне не засумуєш. Місто відкриє свій, рідний, вимір. А пошукавши, знаходиш багато-багато нового...

— До Аргентини поміж світовими війнами виїжджали й наші люди з околиці Більська, але зараз мало хто про це згадує. А як довга та багата історія української присутності у Антарктиці? До речі, нам, пам'ятаючим 1970-ті роки, цей регіон асоціюється із крилем, якого відловлювання мало бути одним із способів «народної» влади на покращення і добробут – згідно з тодішнім лозунгом «Aby Polska rosła w siłę, a ludzie żyli dostatniej».

— Не так давно один з лідерів української діаспори в аргентинській провінції Місьйонес випустив книгу під назвою «Наші люди». Так от, наші люди розійшлись по всьому світу, а відповідно одними з перших опинилися вони і в експедиціях, які вивчали Антарктиду. Уродженець Полтавщини і багатолітній мешканець Миколаєва та Одеси – капітан-лейтенант Іван Завадовський – другий за рангом офіцер на борту шлюпа «Востокъ» після командувача російської імперської експедиції Фабіана Готліба фон Беллінґсгаузена. Це 1819-1821 роки. Далі ми можемо згадати іншого уродженця Полтавщини, Антона Омельченка – учасника експедиції Роберта Скотта до південного полюса (1910-1913 рр.). Брали наші земляки участь і в сумному ділі винищення китів – саме з Одеси рушали китобійні флотилії Радянського Союзу «Слава» та «Советская Украина». Потім будуть українці в складі радянських та американських експедицій після Другої світової війни. А ще один уродженець Полтавщини – Іван Хмара, у 1956 р. заплатить за квиток в Антарктику найвищу ціну і стане першою жертвою радянських антарктичних експедицій. В САЕ (Советская антарктическая экспедиция) українці були постійними учасниками. Розвал Радянського союзу не приніс Україні жодної з радянських антарктичних станцій, все загарбала Росія. Але у 1996 р. Україна отримала колишню британську станцію, якій надали назву «Академік Вернадський». З того часу кожен рік на заміну попередникам на річну вахту відправляється Українська антарктична експедиція. Тепер до нашого господарства додався ще криголам «Ноосфера» – це, фактично, плавучий інститут, завдяки якому відкривається великий спектр можливостей для досліджень Світового океану. Він дасть також змогу розв'язати логістичні проблеми на станції та розширити можливості сезонних експедицій.

Антарктида без пінгвінів, зате з кольорами флори, яка існує у майже космічних умовах

Щодо криля, дійсно фундатор польської антарктичної програми проф. Станіслав Ракуса-Сущевський зробив усе можливе, щоб формально незалежна ПНР отримала доступ до цього надзвичайно цінного і ще не розграбованого ресурсу світового океану. Проте наразі Польща крилеловних суден не має, натомість українське судно «Море Содружества» такий промисел проводить, користуючись з права, яке надає членство України в Антарктичному договорі.

— Думаю, що нашим читачам було би цікаво почути про те, чим займаєтеся у країні вічного льоду та пінгвінів. Як виглядає там українське життя?

— Виглядає так, як в Україні, з усіма плюсами і мінусами характерними для нашого народу. Станція «Академік Вернадський» це маленька частка України на краю світу. Отже люди, що тут працюють і представляють свої регіони, привозять всю їх специфіку, від регіональних страв до місцевої говірки. Українська станція пройшла усі стадії харак-

eprasa.pl 573881ddf3

терні для відродження української держави – від повсюдного вживання російської мови до майже повного переходу на українську, від тяжіння до радянського минулого до нової, орієнтованої на захід генерації. Відбір людей на зимівлю в Антарктиді дуже відповідальний, цьому і я, і мої колеги з комісії присвячуємо дуже багато часу. З кандидатами також обов'язково працює психолог і лікарі, адже 12 хлопців та дівчат проведуть в Антарктиді майже 14 місяців в ізоляції. Тут дуже важливо мати виконання свого завдання як головну мотивацію. Людей відбирають, щоб підтримувати технічний стан станції, підтримувати регулярні наукові дослідження, що в сучасному світі потребує знання специфічних методів, уваги, відповідальності та здатності вчитися. Проте неконфліктність є однією з головних якостей.

В літній південний сезон на станції перебуває також низка сезонних дослідників, які здійснюють додаткові дослідження, що потребують участі спеціалістів. Після призначення директором Національного антарктичного наукового центру Євгена Дикого – морського біолога і ветерана війни з московією – станція відкрилася для роботи закордонних вчених. Їм тут завжди раді, стимулюючи таким чином співпрацю з нашими вченими. Тому влітку станція роїться від різних спеціалістів і життя стає більш насиченим. Чим займаються українські вчені: це тема окремої розмови. Біологічні, геолого-фізичні, метеорологічні дослідження – це наші головні напрямки. Намагаємося знайти своє місце в сучасній системі наукових пріоритетів та гідно репрезентуємо Україну у своїй галузі. Така діяльність, окрім цікавих результатів та престижу, дає Україні і цілком практичні переваги – наприклад вище згадуване мною право ловлі криля чи риби судами під українським прапором.

— До речі, у Антарктиці літо ж саме в ці місяці – десь від грудня до березня. А що для Вас, як для біолога, там найцікавіше? Може якась пригода з місцевою фауною, бо флори там, здається, небагато.

— Особисто займаюся саме флорою Антарктики. Це один з найцікавіших феноменів на планеті – тутешні рослини існують у майже космічних умовах. Мало хто знає, що в Антарктиді поширено лише 2 види судинних рослин – це родич вівса, щучник антарктичний, та родич гвоздики – перлинниця антарктична. Обидві рослини зустрічаються також у південноамериканських Андах, що вказує на їх походження. Чи пережили ці рослини зледеніння в Антарктиці, чи колонізували її після покращення тут ситуації – одне з запитань, над якими ми працюємо. А ще багато таємниць зберігають надзвичайно цікаві види мохів та лишайників. Адже серед них багато видів, які зустрічаються тільки в Антарктиці, отже, є ендеміками. Останні дослідження показали, що деякі мохи Антарктиди по віку сягають часів південного суперконтиненту Гондвани і є його реліктами.

Іван Парнікоза біля каменя на задвірках костелу, до якого прикріплено таблицю з інформацією про королівську коронацію Данила Романовича (відбулася, звісно, в церкві). Місце не дуже почесне та й напис «креативний» (про «Дорогичинський з'їзд» до 2003 р. ніхто з істориків не чув), все ж це єдине місце в публічному просторі Дорогичина, яке пригадує особу руського монарха, тому відвідують його як окремі особи, так і організовані групи з України, як хоч би делегація зі Львова, організована Спілкою офіцерів України у 2013 р. – на фото внизу (фото Ю. Гаврилюка).

У свідомості людей Антарктида є білим континентом, на якому сидять пінгвіни – ми намагаємося руйнувати цей стереотип та багато розповідаємо про антарктичну флору. Свої презентації я часто проводжу під гаслом «в моїй презентації ви не побачите жодного пінгвіна»; і дійсно, виявляється, можна з цікавістю слухати довгу презентацію про інших, маловідомих і надзвичайно цінних представників антарктичної флори.

Ви питаєте про цікаві зустрічі. Особливо приємно було знайти в найбільш захищених таємних антарктичних гро-

eprasa.pl 573881ddf3

Церква Св. Миколая в Дорогичині. Інтер'єр. Фото І. Парнікози, 2015 р.

тах представників надзвичайно рідкісних видів мохів. Варто сказати, що пересічний відвідувач Антарктиди не має шансів побачити таких рідкісних і прихованих мешканців материка. Звичайно радують і зустрічі з тваринами: рідкісні візити імператорських чи королівських пінгвінів. А предмет особливого переживання – зустріч у відкритому морі з китами. Так зокрема нам вдалося зустрітися з найбільшою істотою планети – блакитним китом. Часто така зустріч буває єдиною в житті людини, адже ці велетні страшенно вибиті людською ненажерливістю. Але велетенський фонтан, спина-острів, та надзвичайна швидкість цього велетня на все життя залишаться у моїй пам'яті. Все ж таки трохи легше жити, коли знаєш, що вони, сині кити, ще існують.

— *«Існують ще» й українці на Підляшші, а Дорогичин це для нас найбільш історичне місто. Сподіваємося, що на наших сторінках зможемо надрукувати дещо з зібраного Вами матеріалу про цей княжий город. Коли і як Ви до нього потрапили?*

— Звичайно у нас, на так званій Великій Україні, дуже мало знають про Холмщину та Підляшшя і про українців з цих земель. В історичних музеях України чи популярній історичній пресі цим теренам приділяється дуже мало уваги. Працюючи в Люблині і збираючи там українські сліди, я усвідомив, що поруч лежать історичні землі Холмщини і Підляшшя, на яких присутність українців це не сліди – це величезний історичний пласт. Як маяки давніх подій – виринають з минулого такі центри, як Холм, Щекарів (Красностав), Верещин, Дорогичин, Мельник, Андріїв, Володава та багато інших. Так, існує в Україні товариство «Холмщина». Так, пам'ять про цей регіон культивується в певних колах. Але чому українці, які приїжджають до Холма, називають його Хелм і не мають блідого уявлення про те, що саме це місто, а не маленький і провінційний тоді Львів, було столицею Данила Романовича? Сам Львів вперше згадується, коли горів Холм! Що ж це за місто було, що луну від його пожежі було видно у Львові та на полях біля Белза? Саме тому довелося відставити на бік Люблин і розкопати – а що ми знаємо про Холм, що в сучасному місті і околицях промовляє про його мешканців русинів-українців, чому саме уродженець Холма Михайло Грушевський вперше рішучо заявив і полякам, і москалям, що спадщина Русі на цих землях належить українцям? Фундаменти фортеці Данила на Високій горі, відкриті фундаменти давньоруської мурованої церкви на Холмській горі, де імовірно похований великий князь і король Русі – це далеко не все, що ми можемо знайти в цьому місті. Унікальні нагробки русинів підписані кирилицею (зокрема нагробок Уляни Єрмошевої – 1606 р.), які, на жаль, лежать нічим не забезпечені і вже частково розбиті. Безліч українських адрес пов'язаних з українським відродженням під час Другої світової війни. Сліди діяльності Антона Васиньчука і багато-багато іншого. Так виник нарис – про місця історичної пам'яті у Холмі та на Холмщині – «Холм та Холмщина – подорож для українця».

А там на півночі височів у тумані історії і вабив до себе таємничий Дорогичин. Михайло Грушевський за підсумками Берестейської мирної угоди вказував, що Дорогичин, хоч і не увійшов до УНР, але є дуже важливим для українців містом – містом коронації Данила. Згадку про це місто зустрічає кожний, хто відвідує Львівський арсенал і оглядає там картину Станіслава Серветника «Битва під стінами Дорогичина». Але, на жаль, на цьому деталі щодо цього центру у свідомості наших співвітчизників закінчуються. Тому в 2015 р. зі своїм другом Кшиштофом Войцеховським, відомим на Люблинщині регіоналістом та натуралістом, ми вирушили до Данилової твердині Підляшшя. Ми обійшли усі музеї міста, усі місця, де збереглася пам'ять про життя його русинської громади.

В сучасному Дорогичині багато не побачиш. Зникли без вісті майже всі церкви та православні монастирі. Тому довелося добряче покопирсатися в джерелах, щоб відтворити археологічну картину цього важливого міста – торгівельних воріт Русі. Адже для археологів поняття дорогичинських пломб є абсолютно тривіальним, а для пересічних українців воно ні з чим не асоціюється. Довелося розбиратися в карті тогочасних земель, відшукати забуті руські та мазовецькі фортеці, окреслити тогочасну лінію кордону та основні напрямки руської та мазовецької колонізації Північного Підляшшя, розібратися в тому, чи була битва під стінами Дорогичина та відповісти на багато інших питань. Моєю задачею було написати популярну історію Дорогичина з акцентами на конкретні місця, важливі для української національної пам'яті. Чи це вдалося – вирішувати читачам. В перспективі можна було б видати її як книгу, але в мене, біолога, на це не вистачає часу.

— *Час, справді, зараз найбільш дефіцитний ресурс. Вже ж надіємося, що – від думки до слова, відтак – від слова до діла. А ми, поки з'явиться можливість погортати книжку, будемо слідкувати за Вашими статтями в Інтернеті. В тому числі й про Антарктику, адже, чим більше знаємо про «далекий світ», тим легше зрозуміти свій – «малий». Вам дякую за розмову, а читачів запрошую на сайти «Експедиція XXI» (expedicia.org) та «Прадідівська слава» (www.pslava.info).*

Розмовляв Юрій ГАВРИЛЮК

eprasa.pl 573881ddf3

Згадуючи недавнє минуле:

Кліщелівські гончарі

У поточному році Кліщелі відзначують неабиякий ювілей – 500-ліття існування. Саме в 1523 році, на окраїні тодішньої Більської пущі, біля переправи через річку Нурець, на шляху Гродно – Каменець – Берестя, засновано населений пункт, який отримав хелмінське міське право.

У своїй історії Кліщелі були насамперед рільничим містечком, хоча певна частина мешканців займалась ремеслом, торгівлею хмелем, були також згадки про те, що в XVIII столітті була тут скляна гута. Але тим, що найбільш вплинуло на картину міста, було гончарське рукоділля.

Про кліщелівських гончарів згадували ми вже на сторінках «Над Бугом і Нарвою», зокрема з нагоди відкриття у 2020 році гончарської майстерні при осередку культури «Гладишка». Майстерня працює по сьогодні і відновлює традиції кліщелівського гончарства, яке, здавалося, було приречене на забуття, коли у 80-х роках минулого століття останні гончарі відійшли з цього світу.

У своїй праці, як журналіст Радіо Білосток та автор передач «Українська думка», я часто відвідував з мікрофоном Кліщелі й невипадково, бо це містечко з багатою історією та її українськими акцентами. Були тут також цікаві співрозмовники – носії пам'яті про минуле, а також, як то в кожній нашій оселі – своєрідної української говірки. Одним з них був Костянтин Леонкевич, якого колись відвідав я разом з дослідником історії Кліщель д-ром Миколою Рощенком. Збереглись записи його спогадів, зокрема, про кліщелівських гончарів, від яких з'явилось прізвисько, яким сусіди з інших місцевостей називали кліщелівців.

Muzeum Etnograficzne w Krakowie. Zbiory online Ładyszka

Оригінальні вироби кліщелівських *горчарів*, презентовані у «Гладишці» під час відкриття гончарської робітні 14 січня 2020 року. Фото С. Савчука

eprasa.pl 573881ddf3

Чому «горчарі»?

Про давню традицію гончарського ремесла у Кліщелях засвідчує факт, що вже в XVIII столітті була тут вулиця з записаною польською мовою як «Garncarska» – тобто Гончарська. Перед Першою світовою війною працювало тут 60 гончарів, які свої вироби випалювали у спеціальних печах – горнах. В сусідніх селах-передмістях Кліщель також займались ремеслом, при чому кожна місцевість спеціалізувалася у окремих рукодільних напрямках.

– Горчарами нас називалі, бо у нас займаліся найбульш горчарством. А, напримір, Добривода займалася бочками і діжками. Робилі вони діжки на хліб, ражечки для свіни, бочки на огурки. То всьо Добривода робила. Кузава робила полоники й ложки. Погреби – кільні плілі. Тепер таких нема, а колісь робилі кільні до возу. Вкладаєш їх на перед, вкладалось там сіна й їхалось в полє. Закладалось обід в тоє, бо інакш, в драбинках, повиліталo б і як завезеш? Горчки возилі в тих кільнях. Ззаду і спереду ставилі тиє кільні, щоб збуже не висипалось.

Скільки було гончарів?

В міжвоєнному періоді в Кліщелях гончарством займалось 18 осіб. Був це найбільший осередок цього ремесла в регіоні.

У другій половині XIX століття багато гончарів було також у розташованій неподалік Вурлі, але у ній виробництво упало в час Першої світової війни. В міжвоєнному періоді залишилось там лише двох, а коли у 1939-1941 роках продукцію горщків перейняла місцева кахельна фабрика, гончарів вже не стало.

В Кліщелях етнографічні досліди з 1966 року виявили присутність двох майстерень. Але Костянтин Леонкевич пам'ятав більше прізвищ гончарів:

– В нас тута є так звана Лисуха, і на туй Лисусі було чітирох горчарув: Фалькєвич, Бунчук робив і Казюк робив, а Максим'юк четвертий. Мілі горна, в которих тиї горчки робилі, а перекупщики куплялі, як муй батько, який возив по селах і перепродавав. Вони наймалі його, а він возив до Високого, до Вурлі і продавав жидам. Возив, бо не було з чого жити.

На сітуй стороні Кліщель то ще було «За Криницєю» два: Кадлуб і М'язниця. То ще казали: «Кадлуб й М'язниця то ціла Закриниця». Два горна тут було. Вони тоже продавалі жидам тиє горчки. Потом, там в Рачиках був Фалькєвич іщє горчар. То всіх сімох горчарув було, а «за цара» то було бульш як десять – батько розказував.

Горщки продавали також на місцевому ринкові, розташованому посусідськи з церквою Успіння Пресвятої Богородиці. Коли були великі «торги», тоді гончарі виставляли весь свій товар та, як загадував наш співрозмовник, стукали у горщечки, бо звук свідчив про якість вироблених ними посудин.

Асортимент

Вироби кліщелівських гончарів можна було також придбати, заходячи до їх до хати чи до майстерні. Ось, що можна було в них купити:

– Вертяхув найбульш робилі, мисок робилі – їлі з тих мисок. Гладишок, дзбанкув – вельми мнуго. Потом вазонки до квіток вироблялі.

Жалізної посуди не було, тілько була з гліни. Горчки – вельми мнуго їх випродуковалі, всьо робилося ручноє. Топірка форми на бабки з печи на Великдень – вельми смачни, ще в нас є. Продавалі тиє горчки, робилі вжe на експорт – робилі ціли горна. Такіє дзбаночки робилі розмаїти, розмаїти форемки, подвуйни горчечки і всьо йшло на експорт. До Більська вивозилі.

Ціни на горщки не були високими, адже це була посуда, яку щоденно використовували на кухні, але й тут з часом технологія мінялася.

– Горчки не булі дорогія, алє не помню на сто процент, скулько коштовалі. Гладишки булі найліпши до сметани - вона найліпша була з гліняної посуди. Такая миска то коштувала якихось десить гроши, а дзбанок, вже такий велікий – то двадцять гроши. Вертяха то мусит найбульш – тридцять або сорок гроши. Бо то всьо грошиками платилі, вельми таньо. Желізна посуда дорогая була, бо мало її було. Найперше пушлі чигуни, полівани чигуни, чигунчики – такої не було посуди, було всьо желівне [чавунне].

Булі горчки з ушками і в їх варилі. Бо булі печи, в яких не було плітув з кружками, а булі печи димни. І булі вилки [рогачі], *которими бралосє того горчка і на тум чаренові садилосє. Як не рувний чарин – дзбанок перекинувся і суп вилівався. Або часто проб'є дзюрку і супу нема. Мати каже – мусиш брати другого горчка і знов варити суп. А перши пліти то за санації появилісь. Булі ще мідяниє кострулі. Алє тиї кострулі треба було ще лудити, бо як тулько не полуджена, то тая посуда вельми шкодліва. За цара було – спеціалісти ходилі і кричалі: «лудіть каструлі, лудіть!» і лудилі – облівалі лугом.*

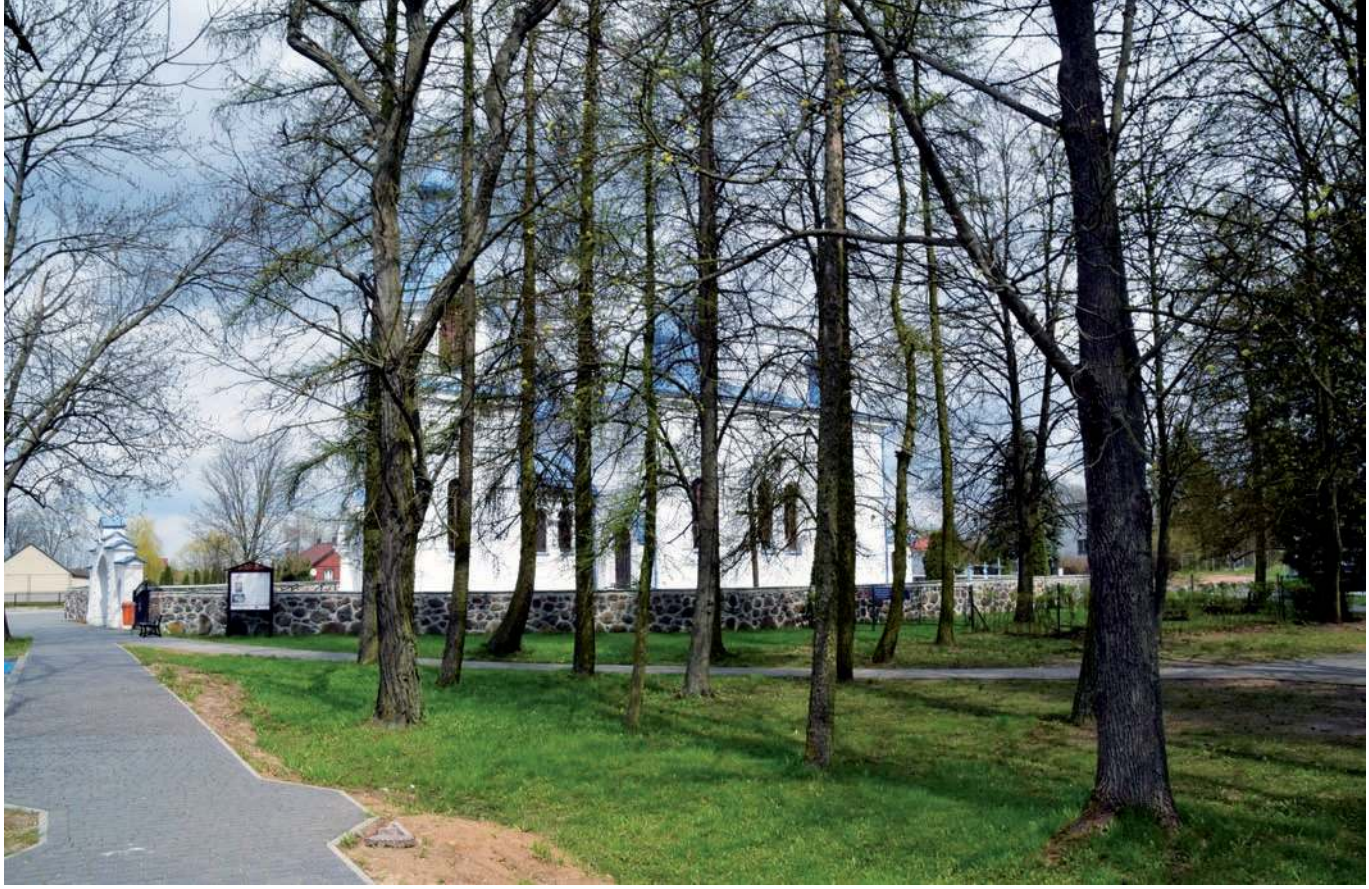
Матеріал і технологія

Щоб продукувати якісні гончарські вироби, потрібне було знання, яке часто переказувалось з батька на сина, потрібен був верстат – гончарний круг. Але головна була сировина, з якої мали повстати горщки та миски. На щастя для кліщелівців, доброї глини в околиці хватало.

– Гліну вони копалі, напримір, коло пульських могілок. Там булі полтораки суховольські і вони там їздилі і копалі. Потом так коло Суховольців є Позапіски, на Орлю як їхати – там була гліна і вони їздилі фурами і копалі. А нєкотори, батько казав, перед вуйною то мішками носилі. Такий був дужий, що поїде, накопає мішок гліни й наносит. І сам місит єї, вимішує і потом робит тиє горчки. А гліна тяжка.

Круг був дерев'янний, на шпиньові, а внизу малий і сидів, ногами той малий круг крутив, а пальцями виводив. Мів досочку – виробляє на такіє куски гліни – жунки їх мисилі. Була лава і на туй лаві мусилі вимісити вручную, всі камені треба було виняти – коб гліна була як тісто. Потум в кім'яки поріже і той

eprasa.pl 573881ddf3

Горщки продавали також на місцевому ринкові, розташованому по-сусідськи з церквою Успіння Пресвятої Богородиці – сьогодні тут парк. Фото Ю. Гаврилюка

кім'як ставит і виводит форму, якую йому треба: горчка – то горчка, як миску то розширає її тею досочкою од середини. І всьо потум вишліфує водою, на гладко. Бере друт і таким дротом мусит зрізати, бо вона приссана до круга.

Тая посуда мусила висохнути на сонці або в хати. Потум жунка мусила її вигладити козою. Бралося в руки і раз по разови козою гладилося, коб був послізг. І коли вже його висушано, тогди бралі, ціла сім'я, носилі до горна, бо ніхто не возив, оно мусилі занести вручную. Булі горна, в которих став'яліся на льосах, спеціаліста мусив вміти вставити на тих льосах горчки, наносити ціле горно. Там влазило три копи чи штири, друбного бульш.

Випалювалі дровами – цілий день треба було випалювати. А пузній надавати їм кольор на чорно, то треба було смолятиною, лучиною. Копалі лучину і тую лучину накладалі. Тогди закопувалі з обох сторін, де дим виходив і де горно, де палєніско. На глухо закопував, закладав черепами і вони тогди ціли сутки стоялі. На другий день одкопувалі, виймалі і носилі готови. Часть поб'ється, а часть добре. Такая була праця горчечникув.

Чи будуть кліщелівці знов «горчарами»?

Масове виробництво металевого і керамічного посуду та кухонного обладнання обірвало гончарську традицію. Це ремесло перестало бути прибутковим. Якийсь час кліщелівські гончарі мали ще замовлення до Централі народної та художньої промисловості (Cepelia), але це не хватило на довго.

– Стариє горчарі началі вимирати, а молодиє не схотилі учитися. В Гладзкого одьон оно син научився, а в тих інших горчарув не було дити. Максим'юкув син тоже научивсє і робилі тоже по вуйні.

Вже зменчалось тих горчарув. Вже остатньо то було оно двох: Гладзки і Солосцюкєвич Лєон. І воні вже ввелі механізацію, кругі булі пуд прондом [електрикою]. *Гліну вимішувалось не так вручно, тілько вимішувалося машиново.*

Продавалі тиє горчки – робилі вже на експорт: ціли горна і такіє дзбаночки розмаїти, форемки, подвуйни горчечки, дзбаночки і всьо то йшло на експорт. До Більська вивозилі. Алє вже старші люди булі. У 80-тум рокові остатні булі горчари, вони повмиралі, тоє упало і завмерло наше горчарство в Кліщелях, тільки зосталося в пам'яті і «горчарами» нас називают, а вже горчарув нема, – так згадував кінець кліщелівського гончарства Костянтин Леонкевич. Останній гончар, Леон Солосцюкевич, помер у 1984 році.

Щойно понад 35 років пізніше в Кліщелях знов закрутився гончарський круг. У січні 2020 року в будинку Міського осередку культури, спорту та рекреації відкрито гончарську майстерню «Гладишка». Проводяться в ній майстер-класи та заняття для зацікавлених «ліпленням горщків», як молодих, так і старших мешканців ґміни і не тільки.

З осередком співпрацює, зокрема, Йовіта Романюк, яка в селі Полична, що у кліщелівській ґміні, веде майстерню «Камінка». Одні з останніх занять відбулись в час зимових канікул.

Є надія, що, у іншому вже очевидно вигляді, кліщелівці будуть продовжувати рукодільну традицію, пишатись історією, про яку розповів Костянтин Леонкевич і з гордістю говорити про себе – ми надалі є «горчарами».

Славомир САВЧУК
Радіо Білосток

eprasa.pl 573881ddf3

Данило САФРОНОВ

Будда, дивись! Ми в пеклі!

Тут усе змішалося – навички, вміння, здібності, особисті якості – усе разом. Все йде в хід, як у плавильну піч. Сьогодні операційна, вчора евакуація, знову операційна, бої, авіабомби, міни, стрілянина. Дорога, знову дорога. Червона зона, жовта зона, зеленої зони більше майже нема. Немає снів – закрив очі, відкрив очі. Ночі в підвалах, дні у полях, вечорі в операційних. Тижні як секунди. Секунди як вічність. Люди як зірки – красиві, вірні, сильні та втомлені. Стиснуті часи. Стиснуті в точку долі. Війна... — 7 травня 2022 року

Водії – дияволи. Швидкі та обстріляні. Щойно – тапок у підлогу і тільки тримайся! Послуга: вивезу з пекла по любасу. Парамеди – вогонь! Свистить, гримить, вибухає – похер – роблять свою справу. Так день та ніч. Повертаються на базу – сигарета, кава, поспати кілька годин, сигарета, кава і знову на нуль. Хірурги, анестезіологи, травматологи, сестри – пашуть за всіх вісьмох, тут, де операцій десятки на добу – спокійно, рівно та дуже якісно. Повертаються з операційної – сигарета, кава, сигарета, кава і знову назад в оперблок. Хто не курить – просто кава. Їсти та спати забувають. Бійці – воїни. Спокійні, зубаті, бородаті. Усмішки скупі, але дуже красиві. Навіть якщо один із тобою у медеваку, або просто поруч – почуваєшся на ручках. Це усе – наш мобільний шпиталь. Це усе там, де немає повітряних сирен. Немає, тому що тут нема в них сенсу. — 9 травня 2022 року

Тут – надія, не найкращий план. Зараз – тихо, а за секунду дуже голосно. Скрізь – знаки лютої війни. У звуках, кольорах та відчуттях. Удари входів, чорний дим на пів неба, діряві як сито доми з проваленими дахами. Іржавий пил над дорогами Донбасу; пил, що закриває сонце. Багато заліза – цілого та пошкодженого вогнем. Багато таких самих людей. — 27 квітня 2022 р.

Ведмедик Бо різко крутить кермо, оминаючи вісімкою черговий клапан із залізних їжаків. На Бо зелена футболка з червоним написом «Kill Them All», та вічний жовтий баф на худій, вже встиглій засмагнути шиї. Попереду нас, безмежний донбаський краєвид, з вкрапленням псевдоарізонського декору з декількох териконів та димом пожеж в кількох місцях на обрії.

– Така тиша зараз, наче й війни немає. – Лірично промовляє він, жмурячись від сонця, що вистрибнуло крізь низькі хмари, та ляпаючи рукою по протисонячному козирку над собою, опускаючи його до низу.

– А її і немає, Бо.

В наших відкритих бокових вікнах, гуде прохолодний квітневий вітер. Ззаду, в салоні, металево грохочуть закріпленні ноші.

eprasa.pl 573881ddf3

– В сенсі немає? – автоматом питає він.

– Війни немає і нас немає. – Я також опускаю свій козирок.

– Знову ця твоя херня, Будда! Все тут є, і орки ...банути, і будинки, он ці розхерачені, і дорога ця є. – Він киває уперед, та знову кладе кермо різко в бік, роблячи новий віраж. – Усе це є.

– Правильно, усе це є, але одночасно нічого цього немає. – Я намагаюсь втриматись на сидінні поряд з ним, та не лупонутися бошкою в скло. – Усе це Мара, Бо.

– Що ще за Мара така?

– Мара – це ілюзія. Затьмарення.

– Затьмарення. – Немов щось пригадуючи, по складах вимовляє він. – Точно Будда! Добре, що ти сказав! – Бо раптом ляскає себе по кишені штанів: – Немає!

– Ото ж, Бо.

– Та ні, сигарет в мене немає.

— 30 квітня 2022 р.

– Догори давай, швидко! Погляньмо, що там після прильоту. – Парамед стабілізаційного пункту, з христоматійним позивним Тичина, вискочив на сходи.

Будівля лікарні, куди ми прибули на допомогу, була розташована на самому краю міста, що безперервно обстрілювалось. По будинку лупили вже третій день прямим наведенням, але кілька медиків, що залишилися, продовжували працювати на першому та підвальному поверхах.

На п'ятий ми залетіли за секунду. Я вдесяте пошкодував, що перед в'їздом у місто не послабив кріплення бронника, що заважав мені дихати. Частину коридору, прямо від сходового прольоту, було розвалено свіжими попаданнями. Всюди валялися перевернуті й покручені каталки, шматки меблів від сестринського посту, стільці тощо. Нагорі, важко дихаючи, зігнувшись і уперши руки в коліна, я визирнув у винесений снарядом проріз вікна палати.

– Стаміци прилетіло – Тичина показав кудись уперед на околицю міста.

– Чого стаміци? – не розумію я.

– Стаміци – то є «звідти». – пояснив Тичина.

– Ааа, зрозуміло.

– Операційна була над нами, але ми туди не ходимо, надто небезпечно, все внизу робимо. О, корисний інструмент! – Тичина підняв з підлоги, та отрусив вкритий пилом фонендоскоп. – Гаразд, ходу вниз, до стабпункту. Щас крити почнуть знову.

Ми розвернулися і, перескакуючи цілі прольоти, під хрускіт битого скла і уламків бетону під ногами, помчали вниз, в підвал.

В підвалі було сиро, по стелі йшли труби, зі стін сочилася вода, на підлозі в далекому кутку, ряд з трьох нош, що стояли прямо на зложених цеглинах. Над носилками пару тьмяних ламп і поряд, збоку кожних, великі сумки.

– Тут усе є, – він відкрив одну сумку та показав мені інструменти для обробки ран у пакетах та матеріал для перев'язки. – Обробили, та відправили, як завжди.

– Плюс.

– Виходи два, якщо цокати, один туди, а другий туди, – Тичина розвів руки в обидва боки, немов стюардеса перед польотом. – Але краще той, що там, хоч і треба через вікно вилазити, але він безпечніший – зовнішня сторона. Той, – він показав направо, – на подвір'я, але по двору вони кріють завжди, та й заходити їм, якщо що, зручніше стаміці.

– Чого?

– То є «звідти». А ти звідки сам?

– З Харкова.

– А, зрозуміло.

– Чого зрозуміло?

– То є діалектизми – слова притаманні певним регіонам. Я сам з Кременця, філолог за фахом. От, що таке боцюн, наприклад, знаєш?

– Ні, не знаю.

– Отож. Це лелека.

– А ти знаєш наприклад, що таке трампель?

– Ні. – посміхнувся Тичина.

– Отож, філолог.

— 2 травня 2022 р.

Трампель — вішалка. Назва походить від прізвища німецького фабриканта Трампеля, виробництво якого розташовувалося в Харкові.

– У нас купа поранених. – Доцент, загнаний зранку безліччю виконаних ним завдань, розсіяно дивиться крізь мене. – Начмед просить терміново вивезти їх на велику землю прямо зараз. Усіх легких.

– Зараз? – я автоматично вмикаю циферблат годинника, на годиннику 15.20.

– Немає вже місць, і нові надходять. Треба вивезти зараз.

– Двісті кілометрів! – спантеличено вимовляю я, розуміючи, що їхати мені, решта ще на виїздах. – Там же не дорога, а просто жах, плюс херачити можуть перші тридцять кілометрів! А це ж натуральна колона!

– Треба їхати, – сумно розводить руками Доцент. – Там переночуєте, у лікарні, відпочинете. Я домовився вже, а завтра заправитеся і назад.

З самого ранку ми працювали на евакуації із червоної зони до стабпункту. Екіпажі моталися туди – сюди, мов скажені. Незважаючи на те, що зараз ще не вечір, ми всі падаємо з ніг.

– Скільки машин піде?

– Декілька. Вояки свої дають і наша будка, інших наших немає, усі працюють.

У будку чоловік дванадцять залізе.

– А хто за кермом?

– Армані.

– Плюс. Коли виїзд?

– Півгодини.

Армані, який відвоював уже купу війн, разом з Карабахською першою, бігає вздовж нашої різношерстої колони, складаючи послідовність з бусів і легковиків, набитих пораненими і контуженими та інструктує водіїв машин зі своїм колоритним вірменським акцентом.

– Брате, колоною не йдемо! – переконує він якогось абстрактного брата, звертаючись до групи водіїв нашого автопоїзда.

– Зачекав, десять хвилин, рушив, у рацію сказав – Брат – коробочка чотири, скажімо, Брат вийшла... Зрозуміло? – всі згідно кивають.

– Колоною би пішли, чого город городити. – заперечує раптом проти запропонованої Армані концепції роздільного переміщення рудий пацан в курному пікселі і з фарбованим в камуфляж АК.

Армані пильно дивиться на нього.

– Чуєш, Брат, у тебе завдання яке?

– Ну, до точки доїхати. – відповідає рудий, кліпаючи білими віями.

– Не до точки, а до мами, зрозумів?

– Зрозумів.

– Ото слухай мене і доїдеш.

Машини вже наповнені. Ми дуже поспішаємо, надто багато народу та техніки зібрано в одному місці.

Мені не хочеться знову влазити в броню і я тишком-нишком намагаюся її прилаштувати між сидіннями.

eprasa.pl 573881ddf3

– Брат Будда, ми з тобою об'єднали буддійський і вірменський християнський пантеони, наші боги, звичайно ж нас охороняють, але можуть і на небо забрати, якщо ми охуєємо та не будемо думать про безпеку. – Каже Армані, помітивши мої хитрі маніпуляції. – Давай, одягай броню, там снайпери та інша херня може бути.

Чарівності Армані заперечити неможливо і я слухняно влажу у свій бронежилет і каску.

Мій вірменський побратим стрибає за кермо нашої будки – швидкої, а я залажу поруч, прилаштовую поряд медичний рюкзак, наповнений всім, що може знадобитися для будь-яких позаштатних ситуацій у дорозі. У кунзі у нас десь півтора десятка поранених хлопців, в решті машин ще майже три десятки і я – один лікар на весь конвой.

Я люблю цей час – початок травня. Не жарко, повно зелені, сонце іскриться! Ми котимо Донбасом. Швидко їхати неможливо, у нас повний кунг людей, машина, що сидить на осях та дорога схожа на все, що завгодно, але не на дорогу. Усі тридцять кілометрів суміш пральної дошки та американських гірок. Армані, матюкаючись двома мовами, крутить кермо, а я сидячи поруч, дивлюся по секторах, чи не блисне десь чогось і слухаю у відкрите вікно, чи не пролунає характерний свист.

Нарешті ми вирулюємо на чудовий відрізок недавнього «великого будівництва» і машина, немов полегшено зітхнувши, вивертається вперед. Дорога широка і безлюдна, назустріч трапляється самотній транспорт та групки військової техніки, моя рація, періодично повідомляє мені, що якась машина з нашого обозу пройшла чергову контрольну точку. Один одного ми не бачимо, інтервал тримаємо в кілька кілометрів.

Вони з'явилися як у гарному екшені, мов нізвідки, ніби піднявшись з-під землі.

Два винищувачі, проти сонця, що світить нам у лоб, із заходу, наче зависли попереду перед нами, за кілька сотень метрів. Я й не знав раніше, що ці махини можуть так тихо і повільно з'являтися, та ще й висіти в повітрі. Через кілька секунд вони синхронно відвалили вправо і з ревом зникли.

Ми вдвох навіть не встигли зреагувати. Армані продовжував їхати, як і їхав, з тією ж швидкістю, а я, як сидів, так і продовжував сидіти. Нарешті він дав по гальмах.

– Еее... Ви чого там? – з вікна будки позаду нас пролунали невдоволені крики хлопців, яких добряче струснуло при гальмуванні.

– Піздець! – вимовив Армані.

– Це наші? – тільки й зміг промовити я.

– Які наші-ваші?! Дивись бігом, чи на друге коло не пішли! – загорлав він.

Я відчинив двері і виліз на підніжку – навколо цвірінькали пташки, зеленів безкрайній степ і переливалося синім таке ж чисте небо...

Ми стоїмо біля будки, припаркованої біля будівлі шпиталю і спостерігаємо, як з машин, що по черзі під'їжджають, вивантажуються наші підопічні. Поруч із нами стоїть офіцер, якого я бачу вперше.

– Змалювали вас. По перехопленню зрозуміло, що вони знали, що йде багато машин.

– І що, через нас винищувачі вислали?

– Може вислали, а може, перенаправили. Стільки людей це вже ціль.

– А чому не жахнули по нас?

Нариси військової хірургії за останні вісім годин: операція – обстріл – операція.
– Курва! Я думав це вже янголи...
– Ні, рідненький, ще рочків вісімдесят зачекати тобі треба, ми хірурги. — 10 травня 2022 року

eprasa.pl 573881ddf3

– Не жахнули швидше за все тому, що ціль не підтвердили. Вони колону шукали, а її не було. Молодці ви! – він багатозначно поплескав Армані по плечу.

Коли офіцер відійшов у своїх офіцерських справах, я відкрив пляшку теплої мінеральної води і зробив ковток.

– Чуєш, Армані, а снайперів то не було.

– Снайпери нам похеру, Брат Будда, за нами з тобою тепер геть цілі винищувачі полюють. — 7 травня 2022 р.

КУНГ або просто кунг – абревіатура від Кузов уніфікований нульового габариту.

– Як кричатиму – на підлогу, то одразу падай на підлогу, зрозумів? – Пілігрим, на передньому пасажирському нашого роз'їзного розвід-крузака, натягує тактичні рукавички.

– Та зрозумів я, тільки тут падати нікуди, – я на задньому, у броні та касці, в оточенні автоматів та інших військових дрібниць, з сумнівом оглядаю «підлогу», намагаючись зрозуміти, як у цю щілину між сидіннями можна впасти, і як це мене врятує якщо що.

– Сказав на підлогу, значить на підлогу. Бажаєш жити – впадеш.

Крузак скаче як скажений по вибоїнах розбитої технікою траси. Навколо, з боків, земля димить від свіжих прильотів. Попереду, вже дуже близько, гримлять вибухи, наче небесні барабани.

– Немо! Вправо! Зараз! – репетує Пілігрим.

Немо, наш водій, різко кладе тойоту в бік і ми на швидкості сто кілометрів на годину, влітаємо в одні з воріт нафтопереробного заводу. Я мимоволі падаю на бік і болісно б'юся плечем об ріжок автомата. Коли насилу випрямляюся назад і поправляю каску, що з'їхала, то бачу що ми вже женемось через заводську територію. Видовище епічне – навколо палахкотять величезні цистерни з пальним, клуби чорного диму заволокли усе небо та щось бахкає навкруги без перерви.

– Будда дивись, ми в пеклі! – кричить Пілігрим спереду. Немо вчепився в кермо, нахиливши голову в касці вперед, прямо до лобового скла, і ми женемось крізь увесь цей пиздець.

Зв'язок з евакуаційною бригадою Алекса було втрачено годину тому. Обстріл зони нафтопереробного заводу розпочався дві години тому. Ми виїхали з бази через двадцять хвилин після втрати зв'язку, за двадцять п'ять хвилин, долетівши по трасі, що прострілювалася, майже до точки, на якій хлопці чергували.

З ранку точка була ще відносно безпечною, але незабаром перетворилася на справжнє пекло.

Пролетівши два – три кілометри гігантською територією заводу, за пару хвилин, крізь гуркіт та вогонь, ми виїхали з протилежного його боку. Убік, за бетонний паркан і трохи вниз. Тут ми побачили нашу закамуфльовану швидку. Вона була ціла та стояла в кущах біля невеликого будиночка з вибитими вікнами. Бокові двері були відчинені, всередині та навколо машини нікого не було. Немо зменшив хід за метрів тридцять і ми тихо, накатом під'їхали ближче.

– Сидіти! – скомандував нам Пілігрим, та повільно, наче кіт вислизнув з машини. Ми з водієм, обережно привідкрили кожен свої двері. Я підтягнув до себе та взяв автомат. Пілігрим підійшов до порожнього течика і зазирнув усередину, повернувся до нас і похитав головою.

Я глянув вбік і раптом побачив у кущах, метрів за двадцять, синій колір одягу парамедів. Через секунду з зеленки з'явилися голови наших хлопців, у касках.

– Ви чого не відійшли з точки, коли ситуація змінилася? Це вже не червона зона, а червоніше не буває! – спитав Пілігрим, коли ми залізли з ним у кущі до хлопців і опинилися на невеликій галявині. На траві лежала ковдра, напівпорожня пляшка води та відкрита пачка енергетичних батончиків. Екіпаж – Корсар – стрілець машини, Бо – водій, Алекс – лікар і парамед Скар – зібралися з нами в купу.

– Куди? – Тут бошку не підняти! Ось, перша хвилина як затихло, притиснули нас. – Бо намагався підкурити, стоячи, як і всі ми, на колінах.

– Затихло, бо ми з Буддою приїхали, то вклоніться нам. – пожартував у своїй звичайній манері Пілігрим.

– Я на п'ятисотому вході рахувати перестав. – Корсар разом із нами пригнув голову на черговий свист. – До речі, зв'язок зовсім ліг.

– Дядьку Будда, тут срака! – сказав Скар, дивлячись на мене своїми небесно-блакитними очима і жуючи печеньку. Алекс, в тон йому кивнув: – Тут лягає, туди метрів за десять, – він вказав на паркан заводу. – Та туди, максимум двадцять, – він тицьнув у інший бік. – А там взагалі капець, що діється, – він махнув на паркан НПЗ, через який лунали розриви і валив чорний дим.

– Я вже молитися втомився, – підтримав його Скар, посміхаючись.

– Як ще в вас не прилетіло досі? На майбутнє, якщо зв'язок втрачається, то відходьте одразу, як тільки є загроза пиздорізу. Зрозуміло?

– Це зрозуміло, але тут місце начебто гарне. – Алекс пригнувся від чергового вибуху.

– Було гарне, а зараз це реально якась справжня російська рулетка, а не точка.

– Підскок тут короткий до нас – у вояк із пораненим, п'ять хвилин загалом.

– Нічого страшного, якщо буде десять, та всі живі будуть при цьому – відповів Пілігрим. – Гаразд, досить чекати поки випаде наше Ж-5 у цьому морському бою, виходимо зараз. – Пілігрим кивнув Бо. – Ми попереду, ви за нами, дистанція метрів двісті. – Бо кивнув, – їдемо через територію заводу наскрізь, без зупинки, швидкість максимальна. Навколо по обхідних, вже напевно все приходами переорало, так що на трасу дорога одна, через завод, це та – якою ми зараз заїжджали, сподіваюся ще ціла. Якщо в нас чи в вас, то інші не гальмують. Ясно всім? – Усі кивнули.

– Ну раз ясно, панове дотторе, тоді уперед!..

Ми стояли на новій, безпечній точці, у жовтій зоні, куди буквально долетіли трасою за дуже довгих п'ять хвилин сорок вісім секунд. Курили і реготали обговорюючи новий олл-інклюзив для бригади, за яким ми сховали швидку Бо, у вигляді обшарпаної автобусної зупинки трохи збоку від траси. Тут було спокійно.

– Слухайте пацани, скажу вам відверто, – Пілігрим обвів нас усіх поглядом. – Я вже стільки років у військовій розвідці і людей на війні різних бачив, але більших відморозків, ніж ви, брати мої медики, не зустрічав. Я вас, бля, сам вже боюся. — 11 травня 2022 р.

Попередні записки харківського лікаря Данила Сафронова з позивним Будда – у числах 4 і 5 за 2022 р.

eprasa.pl 573881ddf3

Guorne, Duolne i Bielszczyzna na mapie z końca XVIII wieku

Mierniczy królewski Michał Połchowski w ostatnich latach istnienia Rzeczypospolitej prowadził prace kartograficzne na terenie wsi przynależących do leśnictwa bielskiego nazywanego również leśnictwem ladzkim ze względu na jego siedzibę położoną we wsi Lady. Powstało kilka bardzo dokładnych map niektórych wsi leśnictwa, którym często towarzyszą również spisy właścicieli poszczególnych działek rolnych. Mapy odwzorowują podział gruntów mający swoje źródło w czasach pomiary włócznej prowadzonej w XVI wieku w dobrach królewskich pod kierownictwem królowej Bony. Odznaczają się one wielką precyzją wykonania, co widoczne jest po ich nałożeniu na współczesne mapy cyfrowe. Znamienne jest, że pomimo 200 lat, które minęły od ich powstania, w zasadzie niezmieniony pozostał układ dróg oraz układ urbanistyczny wsi. Zasadniczej zmianie uległ natomiast podział na działki rolne. W czasie powstania map działalność rolnicza opierała się na wprowadzonej w epoce królowej Bony trójpolówce. W obrębie każdej wsi istniało kilka działów, na których w każdym roku wszyscy właściciele ziemi uprawiali tę samą roślinę, zachowując trzyletni okres zmianowania. Poszczególne działy dzieliły się na wąskie działki użytkowników ziemi. Zmiany w podziale gruntów rolnych wprowadziły dopiero reformy uwłaszczeniowe w II połowie XIX wieku i późniejsze XX-wieczne komasacje.

Mapy opracowane dla części wsi leśnictwa bielskiego zachowały się w zbiorach archiwalnych biblioteki Uniwersytetu Wileńskiego. Zbiór nie jest kompletny. Prawdopodobnie prace kartograficzne prowadzone przez Michała Połchowskiego nie zostały ukończone ze względu na rozbiory i upadek w 1795 roku I Rzeczpospolitej.

Plan opracowany dla wsi Bielszczyzna oraz Górna i Dolna [Pasieka] jest o tyle interesujący, że pozwala na precyzyjne odtworzenie przebiegu części granicy pomiędzy Koroną Polską a Wielkim

eprasa.pl 573881ddf3

Księstwem Litewskim. Z mapy wynika, że wsie Nowosady i Dubiny oraz *Hajnuwszczyna* (obecnie Hajnówka) znajdowały się na terenie Wielkiego Księstwa Litewskiego, stąd ich mieszkańców określano nieraz mianem *Lićwiny*. W obrębie mapy znajduje się również teren folwarku *Putyska* (obecna nazwa urzędowa Puciska). Dwór, w którym zamieszkiwał dzierżawca królewskiego folwarku, znajdował się poza obecną wsią Puciska przy drodze prowadzącej z tejże wsi do Nowego Berezowa.

Jerzy PLEWA

eprasa.pl 573881ddf3

Obraz prawosławnej sieci parafialnej nad Bugiem i Narwią u schyłku XIX w.

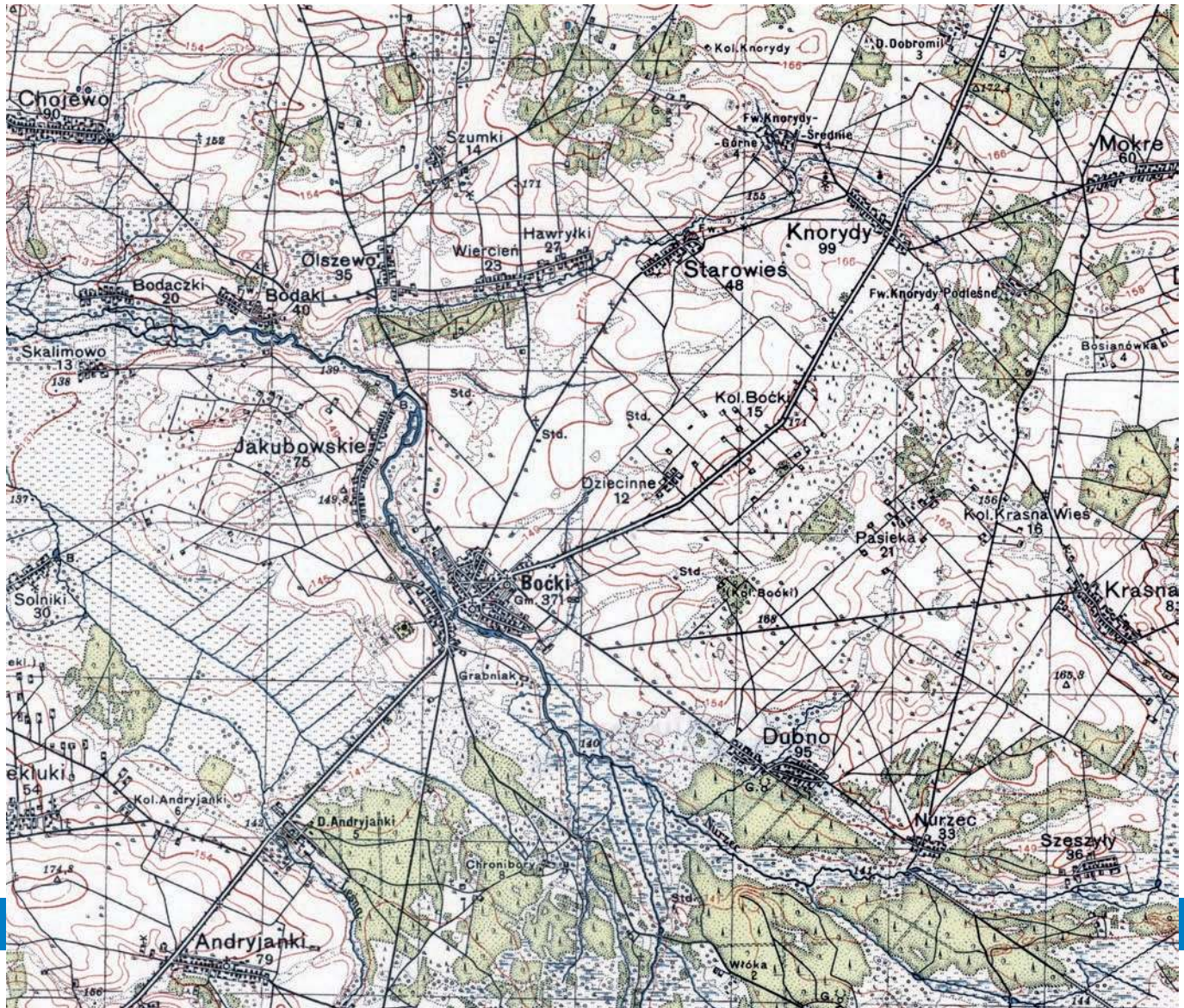
Kontynuujemy rozpoczęte w numerze 5/2022 omawianie opisu parafii prawosławnych (i należących do nich świątyń) w gub. grodzieńskiej, opublikowanego przez biskupa Josifa (Sokołowa) w dziele „Grodnienskij prawosławno-cerkownyj kalendar' ili Prawosławije w Brestsko-Grodnienskoj ziemle w konce XIX wieka" (Woroneż 1899 r.). Autor, w latach 1891-1897 wikariusz eparchii wileńskiej z tytułem biskupa brzeskiego, podaje spisy miejscowości należących do parafii, liczbę wiernych, uposażenie kleru, często też opisuje przedmioty kultu, znajdujące się w cerkwiach i kaplicach. Interesujące są też informacje o okolicznościach budowy poszczególnych świątyń, ukazują bowiem społeczno-polityczne uwarunkowania, które wpływały na życie religijne wiernych Cerkwi wschodniej w XVIII – XIX w. Bp Iosif opisywał świątynie parafialne i filialne wg świąt cerkiewnych, w naszej publikacji pogrupowaliśmy je wg istniejących wówczas parafii i przedstawiamy w układzie alfabetycznym wg nazw miejscowości, w których znajdowały się cerkwie parafialne.

PARAFIA BOĆKI

Bodaki, Chronibory, Dubno, Dziecinne, Hawryłki, Jakubowskie, Knorydy, Nurzec, Skolimowo, Starowieś, Szeszyły

Boćki – miejscowość w pow. bielskim, przy drodze krajowej nr 19. Nazwa przez ludność ukraińskojęzyczną wymawiana jak *Bot'ki* (Ботькй). Dawne miasto prywatne, które prawa miejskie otrzymało w 1509 r. od Iwana Sopihy (Sapiehy), wysoko postawionego urzędnika na dworze hospodarskim (tak w dokumentach ruskich tytułowano wielkiego księcia litewskiego, ruskiego i żmudzkiego), od 1513 r. pełniącego też funkcję wojewody *podlaskiego, brzeskiego i in*. Od 1934 r. – wieś.

Wg obejmującego większe miejscowości zestawienia danych, które uzyskano podczas spisu w 1897 r., Boćki zamieszkiwało wówczas 2 636 osób (1 332 mężczyzn i 1 304 kobiety), w tym 1 409 izraelitów, 743 rzymskich katolików i 484 prawosławnych. (Prawosławni byli więc w mniejszości, co kontrastuje z sytuacją z okresu bliskiego uzyskaniu praw miejskich, gdy zdecydowanie przeważali Rusini – wg danych, którymi dysponował historyk Aleksander Jabłonowski*, w drugiej połowie XVI w. nosili oni prawie wyłącznie imiona i nazwiska w brzmieniu typowym dla ukraińskiego nazewnictwa osobowego). Mieszkańcy nadal zachowywali prawa mieszczan, ponieważ jednak w XIX w. Boćki pozo-

stawały własnością prywatną, administracja rosyjska nadała im status *miasteczka*. Ta kategoria miejscowości nie była uwzględniona w publikacji szczegółowych wyników spisu, tak więc dane o języku czy stanie piśmienności mieszkańców nie są obecnie dostępne.

* A. Jabłonowski, Podlasie (województwo), cz. III, Warszawa 1910 (Źródła dziejowe, t. XVII: Polska XVI wieku pod względem geograficzno-statystycznym, t. VI), rozdział „Stosunki etnograficzne": *O charakterze etnicznym miast świadczą najwymowniej nazwy i imiona ich mieszkańców. (...) W m. Boćkach, pow. bielskiego, w r. 1577 (Ks. pob. 47), pomiędzy innymi, spotykamy następujące nazwy mieszczan (piwo warzących): mężczyzn – Kucz Dudka, Jacko Mamula, Paszko Naum, Chwedko Skiba, Czeladka, Pohorzelec, Rafał Pysek, Paszko Zilicz, Jacko Nowik i t. p.; kobiet – Hryczycha, Karpicha, Sołohubka, Howoruszka, Czeladzina, Igiełczyna, Judzianka, Hryciowa, Wiktorka, Gawlanka, Paszkowa, Klikowszczanka, Sieliwonkowa, Michałkówna, Mistrycha.*

15 (27, w XX i XXI w. – 28) sierpnia: Uspenija Preswjatyja Bohorodicy

[*Święto obchodzone*] W miasteczku Boćki, pow. bielski, dekanat drohiczyński, w cerkwi parafialnej. Cerkiew murowana, z taką samą dzwonnicą, w kamiennym ogrodzeniu, została zbudowana w 1820 r. przez hrabiego Jana Potockiego, lecz nie w całości. W 1873 r. została przebudowana za kwotę pochodzącą ze środków zgromadzonych w czasie zarządzania krajem przez hrabiego Michaiła Nikołajewicza Murawjowa (i z jego inicjatywy) na rzecz poprawy stanu cerkwi diecezji litewskiej. Znajdują się w niej szczególnie czczone lokalnie święte ikony św. Mikołaja i św. Antoniego Kijowsko-Peczerskiego, a także ewangelia ołtarzowa, naczynia liturgiczne i kilka ksiąg, które otrzymano za administracji tego samego hrabiego. Namalowany na płótnie wizerunek św. Mikołaja, przymocowany do pokładu gwoździkami wzdłuż krawędzi, przedstawia świętego w całej postaci, w szatach hierarchicznych, prawą ręką błogosławiącego, lewą trzymającego św. Ewangelię, w drewnianej lipowej ryzie (koszulce), złoconej, dawnego malowania – wysokość 1 arszyn i 15 werszków, szerokość 1 arszyn i 6 werszków; ikona znajduje się w tej cerkwi od czasu jej budowy w 1824 roku, została zaś przeniesiona ze stojącej tu dawnej cerkwi, która została zniszczona przez pożar. Natomiast obraz św. Antoniego Kijowsko-Peczerskiego został ufundowany przez parafian boćkowskich w 1856 r. – również jest namalowany na płótnie oprawionym w złoconą ramę; wysokość 1 arszyn i 6 werszków, szerokość 14 werszków. Oprócz nich jeszcze dwie święte ikony – Zaśnięcia Najświętszej Bogurodzicy i świętego, wszechchwalonego proroka i poprzednika Jana, są szczególnie szanowane przez pielgrzymów. Cerkiew znajduje się w odległości 16 wiorst od miasta Bielska.

Wierni w parafii: 1 094 mężczyzn i 1 047 kobiet, razem 2 141 w 13 osiedlach: Boćki, Bodaki, Hawryłki, Dubno, Dietin (Dziecinne), Knorydy, Mytyczka, Nurzec, Skalimowo, Stare Sioło (Starowieś), Chranibory, Szeszyły i Jakubowo (Jakubowskie)*; najdalej od cerkwi parafialnej oddalone są Szeszyły – o 8 wiorst.

W parafii znajdują się: cerkiew filialna, cmentarna – Ikony Wsich Skorbjaszczych Radost´ – w Knorydach; 7 szkół cerkiewnych: w Bodakach, Dubnie, Knorydach, Starym Siole, Olszewie i Jakubowie, w których uczy się 102 chłopców i 31 dziewcząt, oraz szkoła ludowa w Boćkach. Kler składa się z dwóch osób: duchownego i psalmisty, z pensją 495 rubli i procentem od 75 rubli, ofiarowanych przez zmarłego duchownego Joasafa Tymińskiego, aby podczas modlitw wspominano go razem z jego bliskimi. Ziemia cerkiewna użytkowana przez kler obejmuje 37,48 dziesięcin, w tym: 1,60 dzies. pod zabudową mieszkalną, 27,82 dzies. gruntów ornych, 3,62 dzies. łąk kośnych i około 4,30 dzies. ziemi byle jakiej; ponadto jest liczący ponad dziesięcinę sad owocowy i 4 dziesięciny łąk kośnych, które zostały oddane w użytkowanie kleru w okresie zarządu zawsze pamiętnego (*prisnopamjatnogo*) hrabiego Michaiła Nikołajewicza Murawjowa z dawnych posiadłości zlikwidowanego klasztoru reformatów w Boćkach.

Cerkiew parafialna Zaśnięcia Przenajświętszej Bogurodzicy w Boćkach.
U góry: Kaplica na cmentarzu parafialnym.

eprasa.pl 573881ddf3

Knorydy: cerkiew cmentarna Ikony Bogurodzicy Wszystkich Strapionych Radość oraz kapłoczki nad krynicioju – istniejąca do 2016 roku, gdy uległa zniszczeniu na skutek podpalenia i nowa, zbudowana wg projektu Andrija Maruszeczka.

Zbudowana w 1820 r. przez hrabiego Jana Potockiego – kamień węgielny pod budowę cerkwi został położony w 1819 r., zaś wyświęcenia świątyni dokonano w 1824 r.

Ze środków zgromadzonych w czasie zarządzania krajem przez hrabiego Michaiła Nikołajewicza Murawjowa – znany przede wszystkim jako okrutny likwidator polskiego powstania styczniowego na posadzie generał-gubernatora wileńskiego (1861--1865), za co został nagrodzony tytułem hrabiowskim, Murawjow inicjował i wspierał działania mające umocnić materialną pozycję rosyjskiej Cerkwi prawosławnej, a więc i budowę nowych świątyń. Wiadomo, że ze środków państwowych wydzielono wówczas na ten cel ponad 500 tys. rubli, prowadzone były też zbiórki wśród osób prywatnych. Przy wznoszeniu nowych cerkwi, jak też przy przebudowie istniejących stosowano szablonowe projekty inspirowane formami architektury sakralnej typowymi dla tzw. guberni centralnych, a więc rzeczywistej Rosji (Moskowszczyny).

Mytyczka – miejscowość w ówczesnej gminie Dubiażyn, nie zaznaczana na mapach topograficznych i wyszczególniana chyba tylko w publikacjach rosyjskiego Grodzieńskiego Gubernialnego Komitetu Statystycznego: „Spisok ziemlewładienij Grodnienskoj gubernii. Sostawił P. Dikow" (1890) wymienia *uroczysko Mityczki* jako część gromady (*sielskoje obszczestwo*) wsi Mołoczki oraz *pos. Mityczki* – mający kilku właścicieli niewielki majątek ziemski (32,5 dziesięciny gruntów ornych i siedzibnych). „Ukazatiel nasielennym miestnostiam Grodnienskoj gubernii s otnosiaszczimsia k nim nieobchodimymi swiedienijami" (1905) podaje, że w *uroczysku Mityczka* mieszkało 14 osób.

24 października – 5 listopada (w XX – XXI w. – 6 listopada): Ikony Bohorodici wsich skorbjaszczych radosti

[*Święto obchodzone*] We wsi Knorydy, pow. bielski, dekanat drohiczyński, w cerkwi cmentarnej, należącej do parafii w Boćkach. Cerkiew drewniana, wzniesiona w 1872 roku przez miejscowego włościanina Pawła Cara. Znajduje się w niej szczególnie czczona ikona Przenajświętszej Bogurodzicy „Radość Wszystkich Strapionych", do której bohomolni pielgrzymi – prawosławni i innej wiary

eprasa.pl 573881ddf3

95. Dubno (gw. *d'ubno*, gen. *d'ubna*, loc. *d'ubńi*, adi. *duď'eńs'ki*), woj. białostockie, gm. Boćki, ok. 16 km na południe od Bielska Podlaskiego, mieszkańców 399, domów 105, zabudowa skupiona, najbliższa szkoła w Nurcu. Wyznanie prawosławne (z wyjątkiem 2 rodzin katolików), par. prawosławna Boćki.

Dawna wieś chłopów magnackich w dobrach Boćki i folwark. Powstała zapewne na przełomie XV i XVI w. Pierwsza znana wzmianka pochodzi z 1512 r. W XVII w. przez pewien czas Dubno stanowiło ośrodek osobnych dóbr (19 wsi). W 1790 r. liczyło 32 dymy (Rkps DA-11630 k. 17v). Od 1915 r. na skutek ewakuacji prawie wszyscy mieszkańcy przez kilka lat przebywali w Rosji.

Podstawowym środkiem porozumiewania się mieszkańców między sobą jest gwara ukraińska.

Informatorzy: Aleksander Iwaniuk, ur. 1894; Wiera Popik, ur. 1926; Daria Krawczuk, ur. 1886, Teodor Muśko, ur. 1908; Jakub Muśko, ur. 1884; Ostap Bartoszuk, ur. 1873; Aleksander Gajko, ur. 1930; Włodzimierz Zajączkowski, ur. 1933; Michał Muśko, ur. 1914, i inni.

Opracował M. Kondratiuk w latach 1960 i 1966, uzupełniła I. Sawicka w 1971 r.

Kaplica cmentarna św. Męczennika Pantelejmona. Opis wsi Dubno w I tomie „Atlasu gwar wschodniosłowiańskich Białostocczyzny" (1980). U dołu: Krzyż przydrożny przy wjeździe do Staroho Seła (od strony Knoryd).

– szczególnie licznie przybywają w 10 piątek po święcie Zmartwychwstania Pańskiego, gdy odbywa się z tej cerkwi procesja do źródła, znajdującego się w niewielkiej odległości od cerkwi i uważanego za cudownie uleczające. W cerkwi ikona pisana na płótnie, wysokości 12 werszków, szerokości 10 werszków, która znajduje się tu od 1819 roku, od czasu budowy w tym miejscu pierwszej cerkwi; malarstwo szkoły włoskiej. Odległość od cerkwi parafialnej wynosi 6 wiorst.

*Parafia Boćki położona jest na pograniczu terenu zwarcie zamieszkanego przez etnograficznie ukraińską ludność prawosławną, stąd też niektóre z wymienionych w tym spisie miejscowości, położone na zachód od Boćków, miały już ludność mieszaną lub z niewielkim odsetkiem prawosławnych, który zmniejszył się jeszcze na skutek bieżenstwa w 1915 r. Wg danych spisu powszechnego z września 1921 r. skład wyznaniowy poszczególnych miejscowości wyglądał następująco: Boćki – 239 prawosławnych na 1719 mieszkańców, Bodaki – 0/221, Hawryłki – 14/123, Dubno – 292/317, Dziecinne – 26/27, Knorydy (wieś) – 106/199, Knorydy (folwark) – 17/61, Knorydy Podleśne (folwark) – 26/31, Knorydy Średnie (folwark) – 18/37, Mytyczka – brak w zestawieniu, Nurzec – 105/109, Skolimowo – 1/80, Starowieś (*Stare Seło*) – 161/180, Starowieś (folwark) – 5/7, Szeszyły – 169/169, Chronibory – 0/23, Jakubowskie 6/342.

Opracowanie tekstu i zdjęcia
Jurij HAWRYLUK

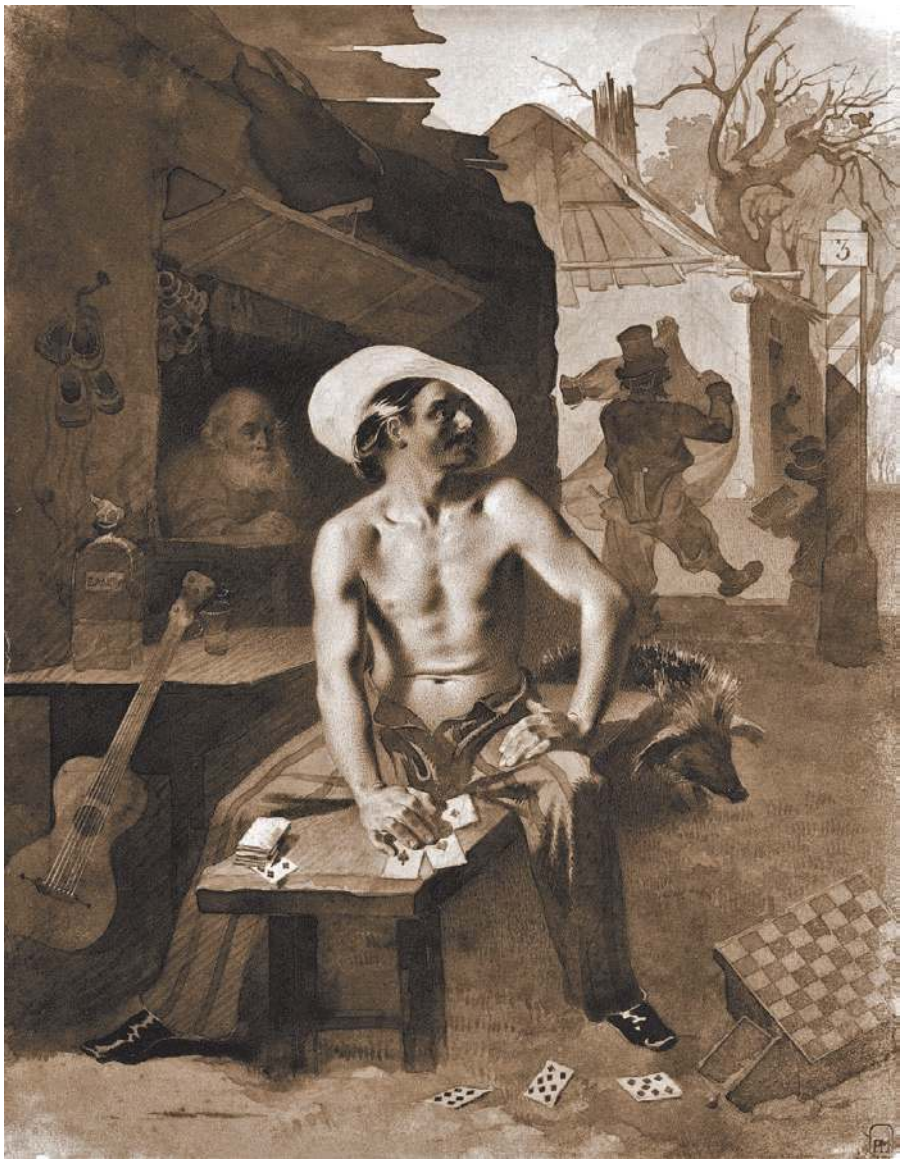

eprasa.pl 573881ddf3

Што так шуміт? Дурень карти мішає...

В остатнюм номерові пісали ми про дурнюов. Но дурень то не оно нерозумни чоловіᵉк, алє й вельмі популярна гра в карти. Тіᵉм тим разом буде про карти.

Колісь на сьолах зімовою порою, найчастіᵉй у суботу, люде все збіралісь по хатах і колі баби пралі, а дівчинята вишивалі, то отрокі і хлопці гралі в карти. Карти білі популярною розривкою і помню, што ще в 1980-хліᵉтюх вельмі охвуотно гралі в їх і стариᵉйши, і ми – діᵉті. Найчастіᵉй гралі в *дурня*, алє тоже у *вуйну* (в нєкоторих сьолах – *викладанець*), *вїᵉдьму*, в *тицю* і всякі інакши гри. Гралі за гроши, за ...запалкі (передусіᵉм тогди, колі всіᵉ мужчини – чи то молодиї, чи стариї, курилі папероси – што ж, такая била нездорова мода...), а тоже для самої розривкі. На певно варто било б попитаті наших найстариᵉйших люди на сьолах, колі і в што колісь гралі, і як то з тимі картамі било, бо то тоже часть нашого фолькльору. То ж помню, як колісь повторалі: «Не грайте в карти в пуост, бо ж то гриᵉх». Значиться, білі заборони, звезани з граньом. А може в карти не оно гралі, алє й ворожилі? Но сіᵉте треба било б допитаті. Тут займемось оно словамі, звезанимі з граньом, которих може вже не знає або й не помніт мнугох з тих, котори ще говорат по-свойому.

Карти – для одного товариська розвага, для іншого – біда і горе, зокрема, коли ще в поєднанні з горілкою: сорочки збудешся, а ще й у хліві проснешся. Саме такі моменти долі показав Тарас Шевченко у двох малюнках з серії «Притча про блудного сина» (XI 1856 – V 1857).

У карти можна *грати* (*заграти*, *програти*, *попограти*), *іграти* (*попойграти*), алє можна тоже *шпарити* (*попошпарити*) або й *жарити* (*попожарити*). Самоє слово *шпарити* значит тоє саме, што муоцно біті, алє, як граєм у дурня – то ж б'єм чиюсь карту. А *жарити* то тоє саме, што шиковаті їᵉдло на огньові на чуомсь тлустум (клустум) – чи то шмальцьові чи оліві (пуольськє «smażyć») – *жарити скваркі*, *жарити картохлі*.

Коб заграті, потриᵉбна *колода*, значиться всіᵉ карти. *Колода* то тоже зрубане дерево без гуоля.

Стариᵉйши говорат, што колісь вони гралі колодою, в которуй було 36 карт, усіᵉх по штири: *шиᵉсть*, *сіᵉм*, *вуосім*, *деветь* (*дев'ятка*), *десеть* (*десятка*), *валєт*, *дама*, *король* і *туз*. Послі вже вуйшла такая з 54-ма картамі (додатково білі: *два*, *три*, *штири* і *п'ять*). Друбони, неважни карти часто звалі *шмуотє*. *Шмуотє* то, зрештою, всьо малоє, друбне.

Кажда карта в колоді має штири кольори. У мові люди, што живут між Гайнувкою а Біᵉльськом, то

eprasa.pl 573881ddf3

♥ *чи*[е]*рво* (*червo*), ♠ *вінo*, ♦ *булко* (в сьолах коло Бі[е]льська – *бубно*) і ♣ *крéсто*. *Чи*[е]*рво* (*червo*) то літературною «чирва» (czerwień, kier), *вінo* – «вино», «піка» (wino, pik), *булко*, *бубно* – «бубна» або «дзвінка» (dzwonek, karo), а *крéсто* – «жир», «трефа» (żołądź, trefl).

Того, хто грає в карти, називалі в нас найчасті[е]й з московської мови – *картьожніком*.

Перед граньом усе треба карти *помішáти* (*мішáти* – тут у значені «tasować»). *Што так шумíт? Дурень кáрти мішáє* – кажут ще й тепер у Чижуов. Хто колі-небудь грав у дурня, знає, што той, хто програв, все мусів карти помішаті – стуоль і тая приказка. Слово *мішáти* мнуогозначне, бо мішаті можна не оно карти, алє й кулі[е]ш ложкою в кострулі. Можна тоже мішаті оне з другім («plątać»). А круом того сі[е]те слово значит тоє саме, што «заважаті» (так як у літературнуй мові – «мішати – заважати», пуольською «przeszkadzać» – *Не мішáй, колі стари[е]йши говорат*).

Колі карти помішається, то треба їх *роздáти* (*роздавáти*). А колі, приміе[е]ром, грається в дурня, треба ще вибраті *кóзир* – найстаршу карту, котора б'є всі[е]. Говорилось тоже, што то *козúрна кáрта*.

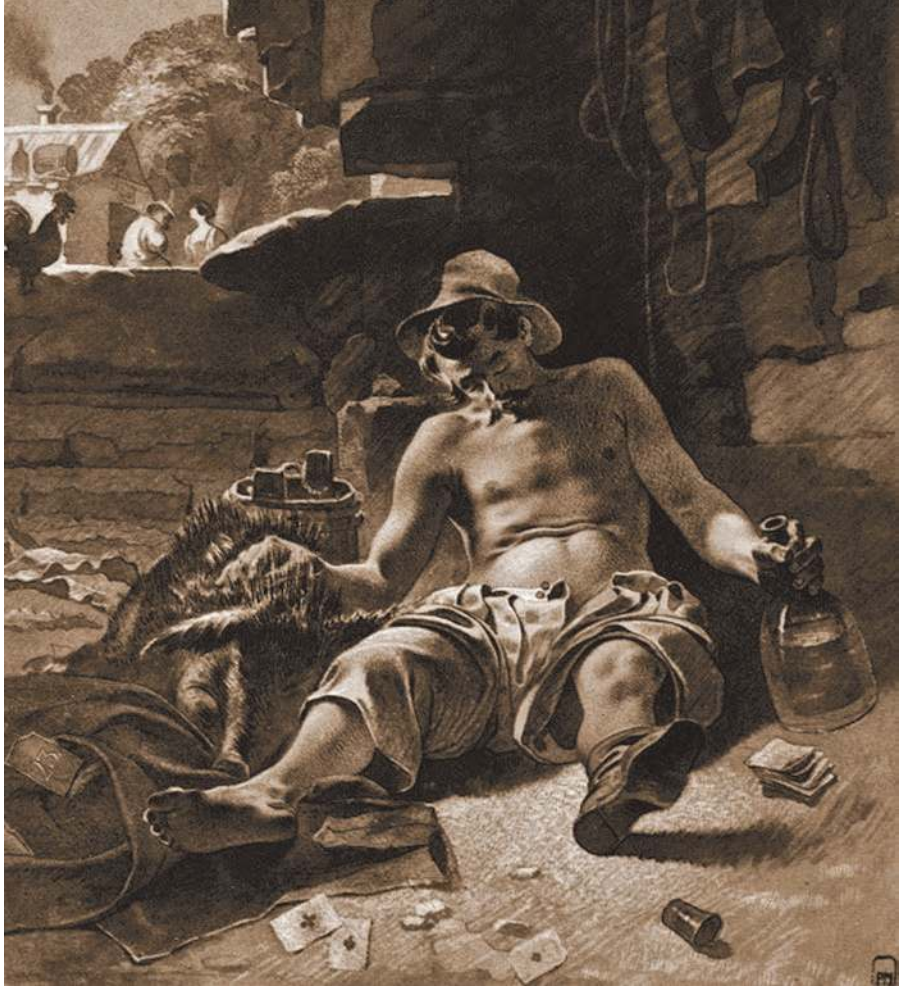
Гравши, можна *вúграті* або *програ́ті*. Можна тоже когось *обигра́ті*. Як ніхто не вигриває, то є *рóзигра* (літературною – «нічия», по-пуольські «remis»).

Тепер у карти грається вже ри[е]дш. Наши люде, як і скруозь, мают або телєвізора з серіалямі, або інтернет, або телєфона з всякімі грамі і інакшимі розривкамі. А менчим дi[е]тюм хватає туолькі забавок, што й карти зусі[е]м непотри[е]бни.

Признаюсь, што я до сіх пуор граю з дітьміма в карти – в дурня або вуйну. І признаюсь, што ні я, ні вони, не знаєм, што то пуольською «dzwonek» або «karo», за тоє ві[е]даєм, што то булко чи кресто. Карти – вельмі добра форма проводіті час, передусі[е]м, колі день короткі, а надвори[е] темно і бридко. Ті[е]м замісь пхаті ді[е]тюм в рукі смартфона, а послі оно нарикаті, што вони з його носа не висовуют, може варто намовіті тих малих, коб погралі з намі в карти. Бо ж то розривка, которою могут займаться всі[е] поколі[е]ня разом – од тих найменчих, по ді[е]да з бабою. А гравши, можна ще й при оказії поговориті по-свойому.

Людмила ЛАБОВИЧ

Авторка дотримується у записі орфоепічних особливостей говірки с. Збуч

Карти по-козацькому

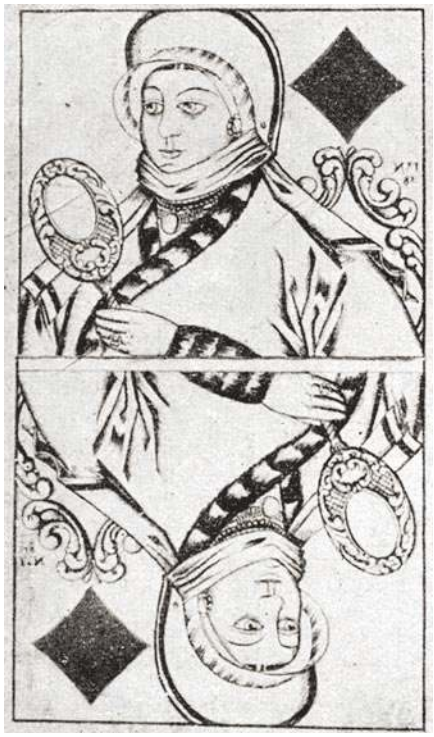
На найвідомійшуй «козацькуй» картині – «Запорожці пишут листа турецькому султанові» (Ілля Ріпин, 1880-ті), на столі, при якому сидит писар, бачимо й колоду грaльних карт. І то не жарт – козаки картярами були завзятими, однак, так само як і тогдишні поляки й інши нації Середньої Європи, грали картами німецького типу, в яких не було «дами», оно два «валети» – вижник і нижник (нім. Ober і Unter), іншими були й некотори емблеми. Тому, хоч од XIX ст. всі картярі грают вже французькою колодою з емблемами ♥♠♦♣, в українськуй мові остали старши назви тих мастей: «чирва» – (нім. Rot) – у німецькуй колоді також було серце, але то єдина емблема червоного (ортоепічно – *чирвоного*) кольору; «вино» – (нім. Wein) – з емблемою у формі рисунку зельоного листка винограду; «бубна» (Schel-

eprasa.pl 573881ddf3

Валет і дама проєкту Георгія Нарбута

len) – рисунок бубонця (дзвоночка-бразкальця, що має форму порожньої метальової кульки), «жир» (Eichel) – рисунок жолудя, на якому колись жировала не оно дика, але й господарська худоба. В більсько-во-гайнувськуй околиці для остатньої масті принялася назва «кресто», хоч на картах так направду намальовани не *крест* (криж), оно конюшина (франц. trefle).

Саме остатня масть заграла в українському фільмові «Пропала грамота», заснованому на однойменному оповіданьові Миколи Гоголя – головний герой, козак Василь, грає там за душу з Відьмою, до того ж у добре відомого на Пудляшові дурня. Коли приглянутися, бачимо, що для виконаня фільмового реквізиту були використани проєкти карт, якії Георгій Нарбут намальовав у 1918 р., на замовлення гетьманського уряду Української Держави. Фігури у Нарбутовуй колоді – українські типажі: як королі тут гетьмани, валети – варіації «козакув мамаюв», дами – постаті зо старовинних портретув. Карти надруковани не були й сьогодні відоми оно їхні фотокопії. Совєтська влада довгий час не допускала до глядачув і самого фільму, бо хоч був знятий у 1972 р., до кінозалув, і то при невелікому числі показув, трапив аж у 1983-му.

Однак першим художником, який ще за «царської Росії» намальовав на гральних картах «українські типи», був харків'янин Микола Каразин. Той онук засновника Харківського університету у 1890-х роках опрацьовав «інтернаціональну» колоду, в якуй на фігурах одної з мастей зображени козацькі атрибути і постаті: шапка, шабля і булава на щиті (туз), сивовусий гетьман з булавою в руках (король), одягняна у яскравий народний костюм жінка (дама); валет у двох варіантах: молодий козак та парубок зо зложаною косою на плечі. **РеД.**

eprasa.pl 573881ddf3

Rynok w Bilśku u czetwer

Wołodymyr SOSNA

Baba piwnia w koszyk wsadyła,
Na wóz czołowikowi wporumeń siła.
Kuń byżyt, duha treset´cia,
A czołowik z żunkoju smijet´cia.

Żelizniaki taraszczat,
U czetwer wozamy na rynok jidut lude;
Wsio zminiałosia – uże
Taraszczaty ne bude.

Baba na korzinku pohledaje,
Tut kopu ijeć i kilo masła maje.
Jidut wozom, szczoś howorat –
Prawdu każut i ne sporat.

Trrr! Lejci napjaw,
W kiszeniach szczoś poszukaw.
Je! – Bere, lejci odpuskaje
I konia znow pohaniaje.

Za hodynu Bilśk uże majut,
Wozom w horod ujiżdżajut.
Bliźko rynku deś tam stali,
Konia z ohłobel wyprehali.

Piwnia baba zbaryszowała,
Para hroszy wtorhowała.
Jajcia i masło odion zabraw,
Para hroszy dobrych daw.

Baba ide, pokupku robyt,
Po rynku oczyma ono wodyt:
Myło i liter gazu kupyła,
Za piwnia hroszy rozmynyła.

Makrelu treba wziaty,
Bude ditiom chocz szczo daty.
Kupy chliba szcze dodomu,
Ono ne każy nekomu.

Skło sztyrochliniejne treba wziaty,
Kob buło wydno w chaty.
Na kuneć pro zapałki zhanuła
I wże do woza powernuła.

eprasa.pl 573881ddf3

Sili u wóz, wże odjiżdżajut –
Tut kumu Handziu spotykajut.
Kuma na wóz siła
I tak dla kumy i kuma błahodaryła.

Bat´kuw dity wyhledali,
Na jakijś podarok ne dożydali.
Znajut, szczo mama chliba kupyła
I porumno podyliła.

Szczo na rynku tut spotkajesz –
Jacia, masło, syry majesz.
Je tut piweń, je i kurka,
Je baraniacza toże skórka.

Baba z motkamy stojała,
Talki z wowny prodawała...
Pro wsio trudno pryhanuty,
Szczo na rynku mohło buty.

Horczar iz hliny
Wsio tut maje:
Wertechi, zbanki, hładunki
Wystawlaje.

Połotna zwalkamy leżali –
Lude silśki prodawali.
Ne zabud´ kupyty oliju –
Dawaj, w butel naliju!

Kadry z bilśkowoho rynku. Powertajemoś do wirszuw Wołodymyra Sosny z Paszkuwszczyny, kotory opysuje realiji, jakich wże nema, bo za ostanni desiatylitia swit zminywsia ne ono technolohiczno, ale toże polityczno i socijalno. Odyjszow u minułe użowyj (kuonny) transport, odyszli w minułe gazniki, gaz (naftu), do kotorych kupowałosia u kilkalitrowych bankach, abo u butel naliwałosia. Zminywsia j rynok u Bilśkowy – jakim wun buw dokładno 60 lit tomu, pokazuje telewizijny frahment „Bielsk Podlaski 1963" na YouTube, z opysom: „Film powstał w 1963 (informacja z archiwum TVP). Pochodzi z cyklu programów podróżniczych „Tramp". W produkcji nie ma informacji o realizatorach, ponieważ w większości starych programów nie było czołówek i tyłówek, dlatego tak skąpe informacje na temat tytułu, autora, bohaterów filmu". W roli naratorki realizatory zaanhażowali diwczynu, szczo pryjichała na nauku aż zo „Szlachty", ale kadry z rynku cikawy, tomu kilka z jich wziali my na ilustraciju do wirsza.

Sam wirsz pro bilśkowy rynok u czetwer podajemo u awtorśkuj formi zapysu – literamy pulśkoho alfabetu i z pewnym wzorowaniom na pulśkuj ortohrafiji, stul 'ó' u słowi 'wóz', ale 'u' w słowi 'kuń'. Wołodymyr Sosna, jak i Olha Onacik, i nekotory inszy osoby, piszuczy po-swojomu ne zaznaczaje dyftonhuw, szczo polohszuje czytanie osobam z-poza Pudlasza, a 'dyftonhomowci' i tak znajut (dohadajut´sia), szczo akcentowane 'i' j 'ó'/'u' treba jim czytaty jak 'i^{e}' j 'u^{o}'.

Korotko każuczy, teksty Wołodymyra Sosny – prykład, na jakomu mohut wzorowatysia lude, kotory, nezależno od swojich lit, choczut zaczaty pysaty po-swojomu, czy to dla uczasty w konkursi „Pyszemo po-swojomu", czy dla drukowania swojich tworyń rudnoju mowoju na storunkach „Nad Buhom i Narwoju".

ReD.

eprasa.pl 573881ddf3

Прилітає чорни ворон чисту воду піті

Prylitaje czorny woron czystu wodu piti...

Збіраючи давні фольклор сюол на Пудляши, вдалося запісаті вельмі цікаву піᵉсню про тяжку долю сіроти «Прилітає чорни ворон». Заспівала їїᵉ Ольга (Олька) Охрим'юк з Чижуов, сама родом з сусіᵉднього села Клєнікі. Роджана в 1942 рокові співачка мнуого ліᵉт разом з чоловіᵉком Іваном виступала з групою «Чижовляне» з Чижуов. Помніт вона ще мнужиᵉнь колісніх пісень – веснушок («Бодай зазуля», «Мала пташина», «Ой чи всіᵉ тиє садонькі цвілі»), кусб'яних («Біᵉл-молодець сіᵉно косіт»), жнівних («Ой чия то волока»), христінних («Чия то дирка», «Ой куме-куме», «Пришов кум до куми»), весіᵉльних, всякіх коротенькіх припіᵉвок і віᵉршикув для діті («Люлі-люлі-люлі», «Кую, кую нуожку», «Тосі-тосі-тосі», «Скакав куот через плуот»), а тоже й ліричних пісень («Оддала ж мене мать у чужую сторону», «Чирвоная вішня з-пуд кореня зишла», «Там у міᵉсті на риночку ворон воду носіт», «І туди гора, і сюди гора», «Шум'ят верби коло греблі», «Розцвіла в саду вішня», «Ой по горам, по долінам», «Ой у ліᵉсі при доліні колихала дівчинонька двіᵉ дітіни») і ще мнуого буольш.

Про піᵉсню «Прилітає чорни ворон» співачка каже так: «Йїᵉ ми співалі на конкурсі, перше міᵉсцє занялі. То казалі, што то вельмі давня, бо є «ворон»».

Подаємо слова сіᵉтої колісньої піᵉсні про сіроту (кажди два остатні радкі повтораються):

Прилітає чорни ворон
Чисту воду піті.
Ой, як тяжко сіротіні
Без батенькув житі.

Чужий батько, чужий батько,
Ще й маті чужая,
Не шкодуют сіротіни,
Хоч ще й молодая.

Як сядут вони снедаті,
З діᵉткамі говорат,
А до мене сіротіни
Слова не промов'ят.

А як сядут обіᵉдаті,
З діᵉткамі сміються,
А у мене сіротіни
Друобни сльози льються.

Zbirajuczy dawni folklor siuoł na Pudlaszy, wdałosia zapisati welmi cikawu piᵉsniu pro tiażku dolu siroty „Prylitaje czorny woron". Zaspiwała jijiᵉ Olha (Olka) Ochrymiuk z Czyżuow, sama rodom z susiᵉdnioho seła Kleniki. Rodżana w 1942 rokowi spiwaczka mnuoho liᵉt razom z czołowiᵉkom Iwanom wystupała z hrupoju „Czyżowlane" z Czyżuow. Pomnit wona szcze mnużyᵉń kolisnich piseń – wesnuszok („Bodaj zazula", „Mała ptaszyna", „Oj czy wsiᵉ tyje sadońki cwili"), kusbjanych („Biᵉł-mołodeć siᵉno kosit"), żniwnych („Oj czyja to wołoka"), chrystinnych („Czyja to dyrka", „Oj kume-kume", „Pryszow kum do kumy"), wesiᵉlnych, wsiakich koroteńkich prypiᵉwok i wiᵉrszykuw dla diti („Luli-luli-luli", „Kuju, kuju nuożku", „Tosi-tosi-tosi", „Skakaw kuot czerez płuot"), a toż lirycznych piseń („Oddała ż mene mat' u czużuju storonu", „Czyrwonaja wisznia z-pud korenia zyszła", „Tam u miᵉsti na rynoczku woron wodu nosit", „I tudy hora, i siudy hora", „Szumjat werby koło hrebli", „Rozcwiła w sadu wisznia", „Oj po horam po dolinam", „Oj u liᵉsi pry dolini kołychała diwczynońka dwiᵉ ditiny") i szcze mnuoho buolsz.

Pro piᵉsniu „Prylitaje czorny woron" spiwaczka każe tak: „Jjiᵉ my spiwali na konkursi, persze miᵉscie zaniali. To kazali, szto to welmi dawnia, bo je „woron"".

Podajemo słowa siᵉtoji kolisnioji piᵉsni pro sirotu (każdy dwa ostatni radki powtorajut'sia):

Prylitaje czorny woron
Czystu wodu piti.
Oj, jak tiażko sirotini
Bez bateńkuw żyti.

Czużyj bat'ko, czużyj bat'ko,
Szcze j mati czużaja,
Ne szkodujut sirotiny,
Chocz szcze j mołodaja.

Jak siadut wony snedati,
Z diᵉtkami howorat,
A do mene sirotiny
Słowa ne promowjat.

A jak siadut obiᵉdati,
Z diᵉtkami smijut'sia,
A u mene sirotiny
Druobny slozy ljut'sia.

eprasa.pl 573881ddf3

Як пуйду я рано в полє
Роботу робіті.
Ой, як стану я плакаті,
Всіᵉм аньолам чуті.

Прилітає одін аньол
З високого неба:
– Чого плачеш, сіротіно,
Чого тобіᵉ треба?

– Дав Буог тобіᵉ рукі й ногі
Ще й просвіᵉтли очи,
Робі, робі, сіротіно
Аж до темной ночи.

– Ой, коб же ж я, муой анєлє,
День і нуоч робіла,
То вже й моя роботонька
Нікому не міла.

Jak pujdu ja rano w pole
Robotu robiti.
Oj, jak stanu ja płakati,
Wsiᵉm aniołam czuti.

Prylitaje odin anioł
Z wysokoho neba:
– Czoho płaczesz, sirotino,
Czoho tobiᵉ treba?

– Daw Buoh tobiᵉ ruki j nohi
Szcze j proswiᵉtły oczy,
Robi, robi, sirotino,
Aż do temnoj noczy.

– Oj, kob że ż ja, muoj aniele,
Deń i nuocz robiła.
To wże j moja robotońka
Nikomu ne miła.

Кому цікаво послухаті фрагменту сіᵉтої піᵉсні, знайде їїᵉ на сторуонці Пудляського наукового інституту. Заходім у закладку «Дослідження», послі «Традиційний фольклор ґміни Чижі» – «Пісенний репертуар» – «Ой, як тяжко сіротіні без батенькув житі».

При оказії заохвочуємо всіᵉх нагриваті колісні пісніᵉ (а і тоже учитісь їх співаті) – бо вже хутко забракне наших стариᵉйших співачок, котори ще їх помнят.

Людмила ЛАБОВИЧ

Komu cikawo posłuchati frahmentu siᵉtoji piᵉsni, znajde jijiᵉ na storuonci Pudlaśkoho naukowoho instytutu. Zachodim w zakładku „Badania”, posli „Folklor tradycyjny gminy Czyże” – „Repertuar pieśniowy” – „Oj, jak tiażko sirotini bez bateńkuw żyti”.

Pry okaziji zaochwoczujemo wsiᵉch nahrywati kolisni pisniᵉ (a i toże uczytiś jich spiwati) – bo wże chutko zabrakne naszych staryᵉjszych spiwaczok, kotory szcze jich pomniat.

Ludmiła ŁABOWICZ

ЧИТАЦЬКА ТРИБУНА ✹ ЧИТАЦЬКА ТРИБУНА

Лист до мами

– Ой де ти так доню поїхала з хати? –
В чужую країну там щастя шукати.
Знайшла вже роботу? Чи маєш де спати?
Голодною ходиш? Вертайся до хати!!!
– Мамусю кохана, я на Підляшші
Ростуть тут ліси і зелене колосся.
Тут люди хороші і працею славні.
Тут є наш народ! Тут православні!!!
Посію я тут чорнобривії квіти,
Щоб знали усі – тут України діти.
Прости мене мамо, не вернусь до хати,
Бо тут своє щастя хочу збудувати.
Знайшла я роботу, й коханого мужа,
А серце моє розквітло як та ружа.
До церкви ходили, бо нині неділя.
Приїдь, моя мамо, до нас на весілля.
Живу я в Орішкові, тут білая хата.
Приїдь, моя мамо – я буду чекати.

Юлія Юрдига

eprasa.pl 573881ddf3

Hore nasze hore, jak na swity żyty?!

Wertując przed około czterdziestu laty monografię „Światopogląd jednostki w warunkach rozpadu społeczności tradycyjnej" (Warszawa 1972), napisaną przez urodzonego w Rybołach Wołodimi[e]ra Pawluczuka, natknąłem się na fragment pobożnej pieśni o grzesznej teraźniejszości i katastrofach grożących całemu światu. Nasz socjolog opatrzył ją obszernym komentarzem, wskazując na jej ludowy charakter, także wyjaśniając okoliczności powstania i wykonywania utworu: „Na świętej górze Grabarce w siemiatyckim powiecie, na wielkim odpuście gromadzącym tysiące wiernych z prawosławnych środowisk Polski, w sierpniową noc w blasku woskowych świec, wśród wysokich drzew i tysięcy ofiarnych krzyży lud śpiewa długie, monotonne, jednostajne pieśni religijne. Obok tradycyjnych starych pieśni, układanych prawdopodobnie przez mnichów, dziadów lub prawosławny kler, pojawiają się nowe, przepełnione katastroficznym, przerażającym obrazem świata, odtwarzające nastroje ortodoksyjnych prawosławnych. Nieporadny styl i język – którym jest zruszczona [*zrosyjszczona*] nieco miejscowa gwara – zdradzają ich pochodzenie: są to pieśni tworzone naprędce przez miejscowych chłopów, by tu, na świętej górze, w aurze cudowności i potęgi starej wiary wyrazić trapiące ich niepokoje, przestrzec innych i samych siebie przed zbliżającą się kosmiczną katastrofą".

Pawluczuk przytacza „jedną z takich pieśni":

Jak woźmutsia wojny
Nacznut wojowati,
Hore budiet ludiam
W mire prożywati.
Jak woźmutsia bury
I nacznut bujati,
To cerkwy i kościoły
Ne budut stojati.
Hore nasze hore,
Jak na swieti żyti,
I w cerkwach, w kościołach
Ne budut służyti.
Jak potianut suszy
Na zemle suchija,
To wysochnut reki
Chot´ jak by bystryja.
I wysochnut reki,
Wysochnut jeziora,
Chto żywe na świeti
To poznaje hora.
Srebro i złato
Budiet w polu blistati,
Nichto ne najdetsia
Iz zemli jeho wziati.
Nie budiet u poli
Ni trawy, ni wody,
Ne budiet u siołach
Ni skota, ni ludi.
Ohniennyje zmiei
Budut proletati,
Oni hresznych ludiej
Budut ujazwiati.

Wersy przytoczone przez Włodzimierza Pawluczuka, z informacją o pochodzeniu „ze zbiorów pieśni religijnych Iwaniuka z Malennik [*Malinnyki*] w powiecie bielskim", to właściwie tylko fragment eschatologicznej pieśni pochodzącej z okresu międzywojennego. Jako dzieło twórczości rzeczywiście ludowej ma ona swoje warianty, zarówno gdy chodzi o treść, jak i fonetykę zapisu. O tym, jaki był alfabet użyty do zapisania fragmentu cytowanego w książce, informacji nie mamy, zapewne była to rosyjska azbuka, którą ukraińskojęzyczna ludność dawnego pow. bielskiego (do połowy lat 50. XX w. obejmował także Hajnówkę i Siemiatycze) przyswoiła przed I wojną światową, gdy w każdej większej wsi była jakaś szkoła, podległa rządowi rosyjskiemu. Stąd też nasz badacz podał tekst w transkrypcji wg „półmiękkiej" fonetyki gwary rodzimych Ryboł, a nie „twardej" wymowy Malinnik.

Warianty alfabetem łacińskim (polskim abecadłem) z wymową typową dla gwar ukraińskich z terenów na południe od Bielska i Hajnówki przepisał do swego zbioru mieszkający w Hajnówce Wasyl Stelmach – w jego zeszycie (kopia w zbiorach autora) są to „Pieśń nr 30" i „Pieśń nr 31". Oba warianty mają ten sam tytuł „Isusie Chryscie" oraz początkową strofę „Isusie, moj Isusie, Isusie Nazaranskij". Z uwagi na rozbieżności w tekście postanowiliśmy opublikować oba warianty, zachowując ich wszelkie językowe i ortograficzne osobliwości, pochodzące zapewne z rękopisów, które wykorzystywał pan Stelmach (wg przekazanych przez niego informacji korzystał on z zapisów otrzymanych od mieszkańców Widowa, Wólki Nurzeckiej i Cisówki – ta ostatnia na terenach białoruskojęzycznych).

Wróćmy jeszcze na moment do książki Włodzimierza Pawluczuka, który pisał: „*Hore nasze hore, jak na swieti żyti – w cerkwach i w kościołach ne budut służyti*. W słowach tych streszcza się tragedia prawowiernych wyznawców prawosławia, obserwujących upadek kultu i wiary, a co za tym idzie – upadek całego ich świata, któremu sens nadawał kult i obrzęd. Lud szuka metafizycznego czy kosmicznego potwierdzenia ostatecznego znaczenia obserwowanych w społeczeństwie zjawisk. Ludzie wpatrują się w nocne niebo, gwiazdy, pilnie obserwują wszelkie zjawiska w przyrodzie, szukając w nich potwierdzenia swych niepokojów, a jednocześnie znaków zbliżającej się kosmicznej katastrofy – na tyle silnych, by mogły przynajmniej przed końcem świata zawrócić niewiernych z fałszywej drogi, nawrócić ich do »prawdziwej« wiary w Boga".

Dla poznania szerszego kontekstu, w którym przed około stuleciem powstała mistyczna pieśń, warto sięgnąć po cytowaną książkę, warto też szukać innych przykładów twórczości pozwalającej lepiej poznać przeżycia i trwogi pokolenia, które po bieżenstwie powróciło w ojczyste strony, zastając tu zupełnie inny świat i w znacznej mierze przekazało swe lęki i obawy swoim potomkom.

Jurij HAWRYLUK

eprasa.pl 573881ddf3

Pieśń nr 30

Isusie Chryście ← Efrema Sirina

Isusie, moj Isusie, Isusie nazaranskij
Pomiłuj Isusie, wieś mir Chryscijanskij (2 razy)
Isusie, moj Isusie, Isusie nazaranskij
Tierpieł ty Isusie za mir Chryscijanskij (2)
Tirpieł Ty za muki za wsioho naroda
Sokrotiłoś wremia pryjdut eti – hoda (2)
I wosprotiwiatsia rodny swojoj rodnoj
Pryjdut straszny wremia pryjdut eti – hody (2)
Hore nasze hore iszcze horszej bude
Kohda hresznyj narod wsioj płakaty bude (2)
Wsieho tohda naroda budiet bolszaja zawiść
Złoj duch usielitca i pojdiot nienawiść (2)
A nychto niznaje kak sioj swiet naczałsia
I znaty nybude jak bude konczawsia (2)
Tipier stali ludi rozkoszno tot żyti
Oprowirhajut Boha stajut wsie hresziti (2)
O hore nasze hore jak na swity żyty
Pryszło straszne wremie jak Bohu służyty (2)
Odwierhnut i Cerkow Bożyja Zakony
Pryszło brato bijstwa budut straszny wojny (2)
Tohda ozwiritca rodny Syn na swoho Ojca
Tohda budiet swiato pieczalna hodyna (2)
I tohda powstaniet brat na swoho brata
Nie budiet od Boha hresznikam zapłata (2)
I woznienawidit sistra swojoj siostry
Nijakoj nie budiet w narodi miłości (2)
I tohda wostaniet mat na swoju doczku
I doczka i maty budut pohibaty (2)
Tohda wstaniet w ludiach nawierno pryczyna
Winczalny rozwinczajutsia pojdiot miszanina (2)
Hore nasze hore jak na swity żyty
Pomintajte lude pryjde Boh sudyty (2)
Pryjde Boh sudyty wsiech siłoju swojeju
A pry konce swieta stanut złyje leta (2)
Jak wozmutsia wojny nacznut wojowaty
To Cerkwy, Koscioły nybudut stojaty (2)
Hore nasze hore jak na swity żyty
Jak w Cerkwach Kosciołach nybude służytyś (2)
Jak potianut suszy na zemlu suchuju
To wysuszat reki chot Ony bystryje (2)
I wysochnut reki wysochnut oziora
Chto żywoj na swietie toj poznaje hora (2)
Srebro złoto w polu, tot bude leżaty
Nichto ninajdiotsia z ziemli joho wziaty (2)
Niebudiet u siołach nie ludi ni skota
Ohniennyje zmieji budut prolitati,
Oni hresznyj narod budut wjaziwlati (2)
Tohda budut ludi płakaty rydaty
Tohda budut w pomoszcz Boha pryzywaty (2)
Hore nasze hore jak na swity żyty
Pomintajte lude pryjde Boh sudyty (2)
Prawiednych i hresznych i niepokajannych
Zabywszych Boha i joho ustawy
I tohda try hoda uż smierti niebudit
Ludi z miertwych wstanut wsie żywyja budut
Na dolinu stanut wsie pred Bożym Synom
Tak ich Boh rozdzielit, kak pastuch swe owcy
Na lewo na prawo na wsiaki biezkoncy (2)
Wostrubit Archanhił iz Lewa swjatoho
I wyjdiet Ancychryst nazwietsia Bohołoj (2)
I on swoje czudo pokazywat budiet
I smoły i lody prewraszczywat budiet
Niewiernych chryscijań pryzywati budiet (2)
Tohda soszlot Hospod dwa Proroka s nieba
Narod nastawlati narod nauczati
I skażet niewiertie u joho że rany
Niejditie niewiertie wiernyje Chryscijany
Bo to nie jeś rany no złyje obmany
Niewiertie niewiertie wiernyje Chryscijany
Wostrubit Archanhieł iz prawnoho kraja
Niepiejtie wy smoły pojdiotie do raja
Woztrubit Archanhieł hołosom drežuczym
Hore budiet ludiom na ziemle stojaczym
Tohda Swiatoj Hospod na prestole staniet
I sudyty budiet i żywych i miertwych
Chot miertwoje tieło rozsypany kości
Wsie ony czudiesno zyjdutsia k całości
Kotoryje ludi z prawdoj chwalit budut Boha
Tiem budiet otkryta u Carstwo doroha (2)
A hresznyje ludi w adie prydadiatsa
Za hrechy nażyty wo złych obratiatsia (2)
Prawiednyje ludi w niebie stanut żyti
Jak Anhiły Bohu – molitsia służyti (2)
Za tajnu Hospodniu Apostołam szlu
Iz sierca z duszoju z błahosłowieniom molu (2)

Pieśń nr 31

Isusie Chryście z otkrow Joana Bohosłowa

Isusie, moj Isusie, Isusie Nazaranskij
Pomiłuj Isusie wieś mir Chryscijanskij
Pierwymi jeś muki i zawiść Naroda
Sokrotiłoś wremie ludiam hore tohda
Eto pryszło wremia stali eti hory
Woskresnica rodny swojoj rodni, budut rozłuczatca
Pryjdut straszny wremia pryjdut straszny muki
Ach hore nam hore iszcze horyj bude
Kohda hresznyj narod wsioj płakati budiet
Usioho naroda toj bolszaja zawieść
Złoj duch usielitsia toj pojdiot nienawieść
Toj nie budut znati i hdie utikaty
I wsie stanut horko płakati rydati
Tipier stali ludi rospusno żyti
Otwierhnut Boha stanut wsie hreszyti
Prowierhnut i Cerkow Bożyja Zakony
Za ich brata bijstwo za ich straszny wojny
I wostaniet Syn na ridnoho Ojca
Bohactwa, bolezni budut wam biez konca
Tohda wstaniet Otieć na swojoho syna
Tohda budiet w swietie pieczalna hodyna
Tohda wstaniet brat na swojoho brata
I budiet od Boha hresznikam zapłata

eprasa.pl 573881ddf3

Фото Ю. Гаврилюка

Hriszny lude w adi pryhodiat´sia – zapędzanie grzesznych dusz w piekielną otchłań na XVII-wiecznej polichromii cerkwi w Chotyńcu.

I woznienawidit sistra swojoj siostry
Nikohda nie budiet w narodi miłosci
I tohda wostaniet Mat na swoju doczku
Mati i wsie doczki budut pohibaty
Tohda staniet w ludiach nawierno pryczyna
Wienczalny rozwinczajutsia pojdiot miszanina (2)
Hore nasze hore jak na swity żyty
Opomnitieś lude, pryjde Boh sudyty
Boh bude sudyty wsiech całoho swieta
A pry konce swieta stanut złyje leta
Jak nacznutsia bury i nacznut bujaty
To Cerkwi Koscioły nybudut stojaty (2)
Hore nasze hore jak na swity żyty
Jak w Cerkwach Kosciołach nybude służytyś
Jak potianut suszy wysuszat oziora
Wysochnut i reki wysochnut na wieki (2)
Jak wysochnut reki wysochnut oziora
Kto żywoj na swity toj poznaje hora (2)
Srebro złoto bude u polach bleszczaty
I nichto ne schocze iz zemli podniaty (2)
Nibudiet u polach ni trawy ni wody
Nebude u siołach ni ludy ni skota (2)
Ohniennyje zmieji budut prolitati,
Oni hresznych ludi budut wjaziwlati (2)
Tohda budut ludi płakaty rydaty
Tohda budut w pomoszcz Boha pryzywati (2)
Hore nasze hore jak na swity żyty
Pomintajte lude pryjde Boh sudyty (2)
Prawiednych i hresznych i niepokajannych
Zabywszy Boha i jeho ustawy
Tohda wsiem hresznikam hore bude żyty
Tohda im try hoda do smerty dożyty
Mołodyje ludi budut malowatca
Od Bożych Zakonów budut uchylatca
Bożyje Proroki w Cerkwi zasijajut
Prawiednyje ludi w niebie zaspiwajut
Iz miertwych wostanut wsie żywyje budut
Na straszny Sud stanut wsie pred Bożym Licom
Tohda Boh rozdzielit jak owcy od kozłow
Na prawo na lewo na wieki biez koncow
Wostrubit Archanhieł iz Lewoho boku
I wyjdiot Ancychryst nazwiotsia Bohołoj
I On swoji hora pokazywat budiet
I smoły i lody prewraszywat budiet
I On swoji rany pokazywat budut
K siebie Chryscijany pryzywati budut
Hospod szoszlot z nieba dwa Proroka cztiti
Narod nastawlati narod naucziti
Niewiertie niewiertie u joho że rany
Niewiertie niewiertie wiernyje Chryscijany
Bo to nie jeś rany no złyje obmany
Niewiertie niewiertie wiernyje Chryscijany
Wostrubit Archanhieł iz prawoho boku
Niepiejtie wy smoły, pojdiotie do raja
Wostrubit Archanhieł hołosom drežuczym
Hore budiet ludiom na ziemle stojuczym
Tohda Swiatyj Hospod na prestole staniet
I budiet suditi i żywych i miertwych
I wsio miertwe tieło rozsypany kości
I wsie ony pryjdut do swojoj całości
Kotoryje ludi łożno chwalat Boha
Nie prawiednym ludiam zakryta doroha
Prawiednyje ludi iz Chrystom syjdutsia
Bolezni tierpienia skorbi uzniemutsia
Prawiednyje ludi w Carstwie wozsijajut
Zło dielny narody wo ad powpadajut
Prawiednyje ludi w niebie budut żyty
Wo wiek budut Hospoda Boha sławiti.

eprasa.pl 573881ddf3

Союз українців Підляшшя

Дотації на 2023 рік

14 грудня 2022 р. Міністерство внутрішніх справ і адміністрації РП подало до відома інформацію про розподіл дотацій на проєкти національних меншин. Союз українців Підляшшя отримав кошти на вісім завдань: «Діяльність Союзу українців Підляшшя»; «Зустрічі з підляським фольклором, українською традицією і поезією»; «Видавання українського часопису Підляшшя «Над Бугом і Нарвою»»; «Майстер-класи української культури для дітей і молоді «До джерел»»; «Фестивалі української культури і традиції на Підляшші»; «Діяльність аматорських художніх колективів»; «Поточне функціонування Інтернет-порталу Союзу українців Підляшшя»; а також «Інтернетні радіопередачі українською мовою «Українське слово»».

«Бог ся рождає, зірка сіяє»

16 грудня в Більському будинку культури відбувся XVIII Міжшкільний конкурс колядок «Бог ся рождає, зірка сіяє» (*на фото*). Був він спрямований до виконавців українських колядок з початкових шкіл, у яких ведеться навчання української мови як мови національної меншини.

У цьогорічному конкурсі взяли участь діти з Початкової школи № 4 у Більську, Шкільно-дошкільного комплексу в Черемсі та Громадської початкової школи св. св. Кирила і Методія в Білостоці. Лауреатами змагань стали:

I місце: Іларія Токаюк, Магдалена Степанюк, Наталія Лапінська, Олександра Касперук, Софія Рощиць. *II місце:* Єва Гіза, Вікторія Бондарук, Габрієла Новосад

Категорія «класи I-III»

II місце:
- Ксеня Парфінюк
- дует у складі: Магдалена Мартинюк і Ксеня Парфінюк

III місце:
- Наталія Лаврешук
- ансамбль у складі: Конрад Северин, Наталія Білокозович, Мартина Сахарчук, Лідія Мельник
- ансамбль у складі: Лідія Іванюк, Олександра Телешевська, Дем'ян Латковський, Лаура Олекша

Категорія «класи IV-VI»

I місце:
- Катерина Парфінюк

II місце:
- Ніколя Голодок, Вікторія Гаврилюк, Поля Филимонюк
- Лена Чиквин
- Габрієла Остапкович

III місце:
- Лена Чиквин, Катерина Парфінюк, Амелія Будзовські, Габрієла Остапкович

III місце: Лена Чиквин, Катерина Парфінюк, Амелія Будзовські, Габрієла Остапкович. II місце: Дует у складі Магдалена Мартинюк і Ксеня Парфінюк

Категорія «класи VII-VIII»

I місце:
- Іларія Токаюк, Магдалена Степанюк, Наталія Лапінська, Олександра Касперук, Софія Рощиць

II місце:
- Єва Гіза, Вікторія Бондарук, Габрієла Новосад

III місце:
- Мая Єрмаловська

Вирізнення:
- Уршуля Баран, Юлія Керделевич, Ніна Пушкаревич
- Гаврило Керделевич

eprasa.pl 573881ddf3

III місце: *Мая Єрмаловська*
III місце: *Наталія Лаврешук*

Організатором конкурсу був Союз українців Підляшшя. Відбувся він у рамках проєкту «Майстер-класи української культури для дітей і молоді «До джерел»» дякуючи дотації Міністра внутрішніх справ і адміністрації РП та фінансовій підтримці Маршалківського управління Підляського воєводства.

Заняття в рамках програми «До джерел»

У **грудні** в підляських школах, в яких відбуваються заняття української мови як рідної, продовжувалися етнографічні та рукодільні заняття для дітей і молоді. **14 грудня** у Шкільно-дошкільному комплексі в Черемсі відбулися майстер-класи, на яких учні, що вивчають українську мову як рідну, готували традиційну підляську колядну зірку. **16 грудня** черемуські діти прикрашували різдвяні пряники. **19 грудня** їх відвідав святий Миколай з подарунками – того дня у школі в Черемсі відбулися українські миколайки, під час яких усі учні, які вивчають українську мову, отримали святкові подарунки від Союзу українців Підляшшя.

21 грудня відбулися майстер-класи для дітей з українських класів Початкової школи № 4 у Більську. Повела їх Зоя Майстрович з Рудут. Розповідала вона, як колись прикрашували хати напередодні Різдва Христового, коли не були ще популярними святкові ялинки. Народна майстриня показала, як зробити традиційні павуки з соломи. Діти з українських класів вчилися робити солом'яні прикраси та прості павуки. При нагоді співали українські колядки.

22 грудня діти з українських класів IVa і Va більської школи відвідали Підляський інститут культури в Білостоці, де вчилися народних танців та забав з Підляшшя, а також дивилися виставку ткацтва та ознайомлювалися з надбужанським народним костюмом з Підляшшя. Організаторами заходів для дітей з Більська були Союз українців Підляшшя та Початкова школа № 4 у Більську.

Усі майстер-класи відбулися завдяки дотації Міністра внутрішніх справ і адміністрації РП та при фінансовій підтримці Маршалківського управління Підляського воєводства у рамках проєкту «Майстер-класи української культури для дітей і молоді «До джерел»».

Проєкти СУП у 2022 році

31 грудня 2022 р. завершилася реалізація щорічних проєктів Союзу українців Підляшшя. У 2022 році завдяки дотації Міністра внутрішніх справ і адміністрації РП українська організація реалізувала вісім завдань:

- «Діяльність Союзу українців Підляшшя»;
- «Зустрічі з підляським фольклором, українською традицією і поезією», у рамках якого пройшли «Вечори колядок» у Більську та Білостоці, Декламаторський конкурс «Українське слово» у Більську та Конкурс української пісні «З Підляської криниці» у Більську;
- «Видавання українського часопису Підляшшя «Над Бугом і Нарвою»» – у 2022 році двомісячник був доступним повністю в кольорі та можна було його придбати в пунктах мережі «Kolporter» на території цілої Польщі та від **січня 2022 р.** – в електронному варіанті на сайті eprasa.pl;
- «Майстер-класи української культури для дітей і молоді «До джерел»», м.інш. з багатьма цікавими пропозиціями етнографічних занять, майстер-класів та екскурсій для дітей з пунктів навчання української мови;
- «Фестивалі української культури і традиції на Підляшші», у рамках якого зорганізовано найбільші культурні події українського середовища: «На Івана, на Купала» в Дубичах-Церковних, Фестиваль української культури на Підляшші «Підляська осінь», «Джерела – Українські традиції і трансформації» в Черемсі та аж шість концертів української музики та презентацій українського театру: в Рогачах, Кноридах, Дубні, Милейчицях, Слохах Аннопольських та Сім'ятичах;
- «Діяльність аматорських художніх колективів»;
- «Поточне функціонування Інтернет-порталу Союзу українців Підляшшя», на якому творилася галерея фотографій з нагоди 30-річчя української організації та 40-річчя зорганізованого українського національного руху на Підляшші;
- «Інтернетні радіопередачі українською мовою «Українське слово»», які кожного тижня можна було слухати на каналі YouTube Союзу українців Підляшшя та які були продовженням програм, що 12 років з'являлися в ефірі православного Радіо Ортодоксія (Radio Orthodoxia).

У 2022 р. Союз українців Підляшшя реалізував також два проєкти, фінансовані з бюджету Підляського воєводства. Маршалківське управління в Білостоці підтримало завдання:

- «Майстер-класи української культури для дітей і молоді «До джерел»»;
- «Ансамбль «Гілочка» – хореограф». Метою проєкту було створення при Українському фольклорному ансамблеві «Гілочка» з Черемхи танцювальної групи та вивчення трьох танців. Заняття з дітьми вела Вікторія Гарасим'як з Рівного в Україні. Як відбувалися репетиції, можна було слухати в передачі «Українська думка» з **25 грудня 2022 р.**

Окрім Міністра внутрішніх справ і адміністрації РП та Маршалківського управління Підляського воєводства, у 2022 році проєкти Союзу українців Підляшшя підтримало Посольство України в Республіці Польща, а також багато різних місцевих установ (міських або ґмінних управлінь) у тих місцевостях, у яких відбувалися українські заходи.

Допомога з Фінляндії для України

11 січня 2023 р. до Більська прибули два транспорти гуманітарної допомоги з міста Йоенсуу у Фінляндії. Привезено, в першу чергу, одяг та речі до лікарень. Союз українців Підляшшя черговий раз став посередником в передачі допомоги в Україну. Його активісти разом з волонтерами – біженцями з України, а також працівниками мережі крамниць «Arhelan» розгружували транспорт та завантажували його в дорогу в Україну.

Співпраця з Фінляндією та допомога Союзу українців Підляшшя біженцям та Україні триває майже від самого початку війни російського агресора проти української держави та українського мирного населення, тобто вже майже рік. Досі відбулося майже 10 транс-

eprasa.pl 573881ddf3

портів гуманітарної допомоги з Фінляндії, у передачі яких посередником була українська організація.

«Добрина» колядувала на допомогу Україні

13 січня учасники фольклорного ансамблю «Добрина» з Білостока та їхні друзі колядували на новорічних забавах у Білостоці, між іншими в клубі «Ґвінт», де під гаслом «Hrajem tuolki po swojomu!» відбулася «Велика Маланка». Заколядовані гроші колектив переказав на допомогу Україні, яка воює з російським агресором.

Колядні концерти Союзу українців Підляшшя

14 січня в сільській світлиці в Милейчицях відбувся «Вечір колядок», поєднаний із карнавальною забавою. Виступили на ньому «Ґілочка» з Черемхи, «Вервочки» з Вуорлі та місцеві виконавці: «Незабудки» з Нурця-Станції і «Веселка» з Нурця-Станції. Після колядного концерту до танцю заграла Капела Боров'ян (Kapela Borowian) з Сім'ятич.

Концерт відбувся у співпраці Союзу українців Підляшшя з Війтом Ґміни Милейчиці, Ґмінним осередком культури в Милейчицях та місцевими гуртками сільських господинь.

16 січня у Більському будинку культури в Більську під гаслом «З Різдвом Христовим та Новим Роком» пройшов черговий український «Вечір колядок», тим разом з участю дітей, які вивчають українську мову

eprasa.pl 573881ddf3

як рідну у Більську, та колективів, що діють під опікою Союзу українців Підляшшя. З різдвяно-новорічним репертуаром виступили дошкільнята з українських груп Дитячого садочка № 9 у Більську, учні українських класів Початкової школи № 4 ім. А. Міцкевича в Більську, а також вокальна група Українського ансамблю пісні і танцю «Ранок» з Більська, фольклорний колектив «Родина» з Дуб'яжина та новий ансамбль «Думка», що минулого року виник під опікою Союзу українців Підляшшя та керівництвом Юлії Панасюк з Рівного. Концерт зібрав ущент заповнену залу. Головним його режисером була керівник ансамблю «Ранок» Єлизавета Томчук.

Організатором колядної презентації був Союз українців Підляшшя, співорганізаторами: Більський будинок культури, Початкова школа № 4 ім. А. Міцкевича в Більську та Дитячий садочок № 9 у Більську.

20 січня відбувся черговий «Вечір колядок», тим разом у Клубі «Сеньйор плюс» у Дубні в ґміні Ботьки. Виступили на ньому «Думка» з Більська, «Родина» з Дуб'яжина, «Добрина» з Білостока та «Вервочки» з Вуорлі. Захід продовжувався ще після виступів на сцені при спільній вечері, яку підготували Устина Юрчук та члени Клубу «Сеньйор плюс» – співорганізатора події.

22 січня відбулися аж три концерти. У Ґмінному осередку культури в Рогачах українські колядки і щедрівки заспівало п'ять колективів: «Гілочка» з Черемхи, «Вервочки» з Вуорлі, «Родина» з Дуб'яжина, «Думка» з Більська з солістками Юлією і Лідією Панасюк, а також гурт «З лісу» з Варшави. Концерт зорганізував Союз українців Підляшшя разом з Ґмінним осередком культури в Милейчицях.

Того самого дня в Ґмінному осередку поширення культури в Нурцю-Станції виступили місцеві «Незабудки», а крім того «Гілочка» з Черемхи, «Думка» з Більська та гурт «З лісу» з Варшави. Організатором п'ятого вже «Вечора колядок» був Союз українців Підляшшя, співорганізатором – Ґмінний осередок поширення культури в Нурцю-Станції.

22 січня відбувся ще один колядний концерт – тим разом в Центрі громадської активності в Білостоці (*на фото*). Виступили на ньому діти з білостоцьких пунктів навчання української мови при Інтеграційному садочку № 26 та з Початкової школи № 9 в Білостоці. Заколядував також шкільний хор Громадської початкової школи св. св. Кирила і Методія в Білостоці, у якому співають діти, які вчаться як рідної або української, або білоруської мови. Традиційно заспівала «Добрина» з Білостока, господар заходу. На «Вечорі колядок» показалися теж два білостоцькі хори, що їх веде Віта Коцюбайло: Молодіжний хор православної парафії Святого Духа у Білостоці та ансамбль «Кантанта Амон».

Кожного року на «Вечорі колядок» виступають не лише місцеві виконавці, але також запрошені гості з України та інших регіонів Польщі. Цього року колядки під акомпанемент гітари виконав незрячий соліст Миколай Барбуца. Він сам родом з Олександрії в Кіровоградській області, та потрапив до Білостока на початку війни Росії проти України. З Варшави приїхав новий фольк-гурт «Монисто», який представив сучасні аранжації українських кодяок.

Концерт провів Білостоцький відділ Союзу українців Підляшшя. Його головним організатором був Лука Бадовець. Допомагали активістки з колективу «Добрина», які підготували солодкий почастунок для всіх присутніх.

29 січня пройшов сьомий «Вечір колядок» – тим разом у світлиці в Мощоні Панській. Виступили «Гілочка» з Черемхи, «Луна» з Парцьова та «Незабудки» з Нурця-Станції. Разом з Союзом українців Підляшшя концерт зорганізувало Товариство «Мощонка». Його ініціатором був член Головної управи Союзу українців Підляшшя, Анатолій Карп'юк з Білостока, сам родом з Мощони Панської.

Колядні концерти відбулися завдяки дотації Міністра внутрішніх справ і адміністрації РП.

Ялинка для українських дітей

21 січня в Початковій школі № 4 ім. А. Міцкевича у Більську відбулася новорічна ялинка для українських дітей зі школи та з Садочка № 9 «Лісова поляна» у Більську (*на фото*). Були гри, забави і танці під українську музику. Спеціально на цей захід, зокрема дошкільнята і молодші школярі, підготували карнавальні костюми. Учасників відвідав Святий Миколай, який подарував присутнім гарні святкові подарунки. Як кожного року, їх отримали всі учні, що вивчають українську мову як рідну, не лише в Більську, але також у Черемсі та Білостоці.

Новорічні презенти підготував Союз українців Підляшшя дякуючи дотації Міністра внутрішніх справ і адміністрації РП в рамках проєкту «Майстер-класи української культури для дітей і молоді "До джерел"».

eprasa.pl 573881ddf3

Підляський науковий інститут

Бібліотека Підляського наукового інституту збагатилася численними науковими виданнями

Відбулись майстер-класи «Як пісаті по-свойому?» з проф. Любов Фроляк і поетесою Зоєю Сачко

Протягом **літа** та **осені 2022 року** бібліотека Підляського наукового інституту збагатилася численними науковими виданнями. Були вони безплатно передані різними дослідницькими установами з Польщі.

Бібліотека ПНІ поповнилася виданням переданими, зокрема, Університетом в Білостоці, Університетом Марії Кюрі-Склодовської в Люблині, Університетом Міколая Коперника в Торуні, Інститутом національної пам'яті, Південно-східним науковим інститутом в Перемишлі. Ще раніше численні наукові видання передав для ПНІ Центр Східної Європи Університету Марії Кюрі-Склодовської в Люблині.

Завдяки цим щедрим дарам бібліотека ПНІ збільшилася на кількасот нових книжок та десятки примірників журналів. Бібліотека Підляського наукового інституту створюється від початку його діяльності. Її існування фінансується завдяки дотації Міністра внутрішніх справ і адміністрації.

4 грудня 2022 р. в Міській публічній бібліотеці в Більську на Підляшші відбулися треті літературні майстер-класи «Як пісаті по-свойому?» в рамках Підляського літературного конкурсу «Пішемо по-свойому». Це була нагода, щоб поповнити свої знання про українські підляські говірки, та довідатися, як писати «по-свойому» літературні твори.

Майстер-класи, присвячені характеристиці підляських українських говірок та їх специфіці, провела проф. Любов Фроляк – мовознавець-діалектолог, дослідниця українських говірок (у тому числі підляських), випускниця Донецького національного університету, науково-дидактичний працівник Кафедри слов'янського мовознавства Інституту Мовознавства і Літературознавства Університету Марії Кюрі-Склодовської в Люблині (*на фото внизу*).

Проф. Любов Фроляк показала, як представляються говірки території між Бугом і Нарвою на фоні українських діалектів, охарактеризувала їх, показуючи головні риси, які свідчать про їхній український характер. Це була неповторна нагода, щоб донести наукові знання про українські говірки Підляшшя до ширшого загалу та поговорити на цю тему з видатною дослідницею підляських говірок.

Другу частину майстер-класів, присвячену писанню літературних творів, провела Зоя Сачко – поетеса з Більська (*на фото вгорі*). Літературні твори вона пише підляською говіркою, є авторкою кількох поетичних книжок: «Пошукі», «Над дньом похільона», «Ще одна весна», «Поеми», «Пока» та прозової книжки «А колісь так било».

Поетеса розповіла присутнім про свій літературний шлях, заохочуючи спробувати писати рідними говірками, представила свої літературні видання та зачитала низку своїх літературних творів. Це була неповторна нагода, щоб почути твори поетеси в її авторському представленні.

Вірші Зої Сачко, яка родом з села Вуолька коло Вуорлі, віддають клімат колишнього підляського села. Звертає увагу велике багатство та метафоричність мови поетеси, яка ціле своє життя намагається показати, що говірку можна влучно використовувати в літературній творчості.

Зустріч з авторкою стала нагодою, щоб ширше поговорити про питання, пов'язані з переданням говірки в літературі, способом запису підляського мовного різноманіття і взаєминам «діалекти – літературна мова». Довга дискусія з участю учасників зустрічі показала різні точки зору на тему присутності говірки в літературі, її зв'язку з літературною мовою, та відкрила багато питань, пов'язаних хоча б з процесом мовної полонізації, що веде до занепадання говірок.

Організатором події було Товариство «Підляський науковий інститут», партнером Союз українців Підляшшя, співорганізатором Міська публічна бібліотека в Більську на Підляшші. Конкурс відбувається як одна із трьох дій публічного завдання «Промоція української мови та культури Під-

eprasa.pl 573881ddf3

ляшшя», що фінансується з коштів Національного інституту свободи – Центру розвитку громадянського суспільства в рамках Урядової програми Фонд громадських ініціатив NOWEFIO на 2021-2030.

Збірник присвячений науковій та дидактичній праці проф. Ф. Чижевського поповнив бібліотеку Інституту

VI Підляська українська наукова конференція стала нагодою для поповнення бібліотеки Підляського наукового інституту. Збагатилася вона на збірник присвячений науковій та дидактичній праці відомого люблинського мовознавця, довголітнього завідувача Кафедри української філології Університету Марії Кюрі-Склодовської в Люблині проф. Фелікса Чижевського.

Збірник «Język i kultura pogranicza. Profesorowi Feliksowi Czyżewskiemu w 45-lecie pracy naukowej i dydaktycznej» виданий під редакцією Аґнешки Дудек-Шумігай. Він містить не лише статті присвячені діяльності ювіляра та бібліографію його праць за 1975-2018 рр., але також кілька наукових статей, переважно люблинських вчених.

При нагоді конференції проф. Ф. Чижевський подарував бібліотеці ПНІ також цінний збірник проф. Григорія Аркушина з Луцька «Сказав, як два зв'язав. Народні вислови та загадки із Західного Полісся і західної частини Волині».

До 15 березня 2023 р. продовжено термін Підляського літературного конкурсу «Пішемо по-свойому»

Продовжено термін подачі робіт на Підляський літературний конкурс «Пішемо по-свойому». Літературні твори, написані «по-свойому», тобто підляською українською говіркою, можна подавати до **15 березня 2023 р.**

Конкурсні роботи з приміткою ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС слід: передати організатору конкурсу (Підляський науковий інститут, Більськ на Підляшші, вул. Кринічна 14) або відправити поштою на адресу Інституту, або надіслати на електронну адресу Конкурсу: poswojomu@gmail.com

Також змінено правила Конкурсу. Внесено відповідні зміни до графіку, вилучено вимогу анонімізації робіт, уточнено порядок подавання конкурсних робіт, оновлено інформацію про нагороди для переможців.

Метою Підляського літературного конкурсу «Пішемо по-свойому» є заохотити людей, котрі знають і використовують українські підляські говірки, до літературної творчості власною мовою. Умовою участі є надіслання щонайменше одного оригінального літературного твору писаного українською говіркою Підляшшя.

Детальну інформацію про конкурс можна знайти на сайті організатора Товариства «Підляський науковий інститут» www.pninstytut.org у закладці «Популяризація». Там доступні також оновлені положення конкурсу.

Конкурс відбувається як одна із трьох дій публічного завдання «Промоція української мови та культури Підляшшя», що фінансується з коштів Національного інституту свободи – Центру розвитку громадянського суспільства в рамках Урядової програми Фонд громадських ініціатив NOWEFIO на 2021-2030.

Промоція Підляської науково-літературної нагороди та популяризація її лавреатів за 2022 рік на порталах bielsk.eu та українського тижневика «Наше слово»

У **грудні 2022 р.** на порталах bielsk.eu та українського тижневика «Наше слово» була проведена промоція Підляської науково-літературної нагороди та популяризація її лавреатів за 2022 рік. На головних сторінках цих порталів розміщено банери, опубліковано також спонсорські статті про Нагороду з інформацією про лауреатів за 2022 рік з їх фотографіями. Відповідні пости з'явилися також на акаунтах обох Інтернет-видань у Фейсбуці.

Заснування та присуджування Нагороди є однією із трьох дій публічного завдання «Промоція української мови та культури Підляшшя», що фінансується з коштів Національного інституту свободи – Центру розвитку громадянського суспільства в рамках Урядової програми Фонд громадських ініціатив NOWEFIO на 2021-2030 роки.

Директор ПНІ взяв участь у засіданні комісії меншин Сейму

13 грудня директор Підляського наукового інституту д-р Григорій Купріянович взяв участь у засіданні Комісії національних та етнічних меншин Сейму РП. Засідання було присвячене розгляду інформації голови Головного статистичного управління щодо попередніх результатів Національного перепису населення та житлового фонду 2021 р., інформації Міністра внутрішніх справ і адміністрації щодо проблем словацької меншини в Польщі та плану роботи Комісії на 2023 р.

У пункті щодо перепису 2021 р. д-р Г. Купріянович, як співголова Спільної комісії уряду та національних та етнічних меншин, звернув увагу на дуже загальний характер представлених попередніх результатів перепису щодо національно-етнічної структури, де подано лише поділ на ідентифікацію польську, непольську та невизначену. Він підкреслив, що серйозною проблемою є велика кількість людей з невизначеною національно-етнічною ідентифікацією, яка сягає майже 10% населення. Торкнувся також питання порівнянності результатів переписів, зазначивши, що попередній перепис проводився за іншою методологією, ніж перепис 2021 року.

Директор ПНІ на LXXIX засіданні Спільної комісії уряду та меншин

14 грудня відбулося LXXIX засідання Спільної комісії уряду та національних і етнічних меншин. Як співголова Спільної комісії уряду та національних і етнічних меншин та представник української меншини у цій комісії, взяв в ньому участь директор Підляського наукового інституту д-р Григорій Купріянович.

У порядку денному засідання була низка питань, важливих для меншин, серед яких: інформація Міністра освіти і науки про стан викладання німецької мови як мови національної меншини, інформація Головного статистичного управління про стан роботи з представлення національно-етнічного складу Польщі в рамках Національного перепису населення та житлового фонду 2021, інформація про розподіл дотацій МВСіА на виконання у 2023 р. завдань, спрямованих на захист, збереження і розвиток культурної ідентичності національних та етнічних меншин та збереження і розвиток регіональної мови; а також про можливість збільшення коштів на виконання цих завдань, інформація про використання додаткових назв топонімів мовою меншини на знаках уздовж публічних доріг у ґмінах, внесених до Реєстру ґмін, де використовуються назви мовами меншин, інформація про виконання урядової Програми соціальної та громадянської інтеграції ромів у Польщі на 2021-2030 роки. Д-р Г. Купріянович виступав у більшості пунктів порядку денного LXXIX засідання Спільної комісії.

eprasa.pl 573881ddf3

На Інтернет-порталах bielsk.eu та українського тижневика «Наше слово» проведено промоцію Підляського літературного конкурсу «Пішемо по-свойому»

Промоцію Підляського літературного конкурсу «Пішемо по-свойому» проведено **у грудні 2022 р.** на порталах bielsk.eu та українського тижневика «Наше слово». Розміщено там банери про конкурс, опубліковано спонсорські статті, а також відповідні пости на акаунтах у Фейсбуці.

Конкурс відбувається як одна із трьох дій публічного завдання «Промоція української мови та культури Підляшшя», що фінансується з коштів Національного інституту свободи – Центру розвитку громадянського суспільства в рамках Урядової програми Фонд громадських ініціатив NOWEFIO на 2021-2030 роки.

Зміна назви та статуту організації

28 грудня рішенням Районного суду в Білостоці до Крайового судового реєстру вписано зміну назви та новий статут Підляського наукового інституту. Зараз офіційна назва організації звучить: Підляський науковий інститут (Podlaski Instytut Naukowy). Рішення про зміну назви та схвалення нового статуту прийняли Загальні збори членів, що відбулися **5 листопада 2022 р.** в Більську.

Реалізація завдань завдяки дотації Міністра внутрішніх справ і адміністрації РП

З **1 січня 2023 р.** Підляський науковий інститут завдяки дотації Міністра внутрішніх справ і адміністрації РП реалізує п'ять публічних завдань: «Поточна діяльність Товариства «ПНІ»», «Підляська українська наукова конференція», «Підляський архів і бібліотека», «Іменні традиції підляського села XVIII-XX століть», «Інтернет-сайт Товариства «ПНІ»».

Номінація д-ра Миколи Рощенка на звання «Особистість року 2022» у категорії «Наука»

Д-р Микола Рощенко отримав номінацію Капітули редакцій газет «Kurier Poranny» та «Gazeta Współczesna» на звання «Особистості 2022 року» в категорії «Наука».

Д-р М. Рощенко – український історик і філолог, родом із підляських Кліщель, заслужений дослідженнями історії, української культури та мови Підляшшя, лауреат Підляської науково-літературної нагороди за 2022 рік у категорії «Наукова діяльність», він також є почесним членом Підляського наукового інституту. У 2022 році він відзначав ювілей 80-річчя.

Про імплементацію Європейської хартії регіональних мов або мов меншин на комісії нацменшин Сейму

10 січня директор Підляського наукового інституту д-р Григорій Купріянович взяв онлайн участь у засіданні Комісії національних та етнічних меншин Сейму Республіки Польща. Зустріч була присвячена імплементації Європейської хартії регіональних мов або мов меншин у Польщі. Д-р Г. Купріянович, як співголова Спільної комісії уряду та національних та етнічних меншин, наголосив на значенні Хартії як надзвичайно важливого інструменту для захисту та збереження такого невід'ємного елементу «багатства та традиції Європи» як меншинні і регіональні мови, які також є елементом спадщини Республіки Польща. Він також звернув увагу на існуючі проблеми з імплементацією Хартії в Польщі, а також на низьку обізнаність про існування Хартії та факт, що вона є елементом правового порядку Республіки Польща.

Директор ПНІ на новорічній зустрічі Президентської пари

25 січня директор Підляського наукового інституту д-р Григорій Купріянович – як співголова Спільної комісії уряду та національних і етнічних меншин та представник української меншини – взяв участь у новорічній зустрічі Президента Республіки Польща Анджея Дуди та його Дружини з представниками Церков і релігійних організацій та національних і етнічних меншин у Польщі. Д-р Г. Купріянович традиційно виступив з промовою-побажаннями від імені національних і етнічних меншин та громадськості, що користується регіональною мовою. (Більше про подію на стор. 3-4).

На комісії меншин Сейму про питання освіти білоруської та української меншин

25 січня директор Підляського наукового інституту д-р Григорій Купріянович взяв участь у засіданні Комісії національних та етнічних меншин Сейму Республіки Польща. Порядок денний засідання включав, зокрема: розгляд інформації Омбудсмена щодо скарг і заяв щодо національних та етнічних меншин у 2020-2022 роках, розгляд інформації Міністра освіти і науки про становище та проблеми освіти української та білоруської меншин у Польщі та розгляд інформації Міністра освіти і науки про можливість спільного навчання української та білоруської мов учнями української та білоруської меншин та громадянами України і Білорусі шкільного віку, які проживають на території Республіки Польща. Д-р Г. Купріянович, як співголова Спільної комісії уряду та національних та етнічних меншин і представник української меншини, брав голос у всіх вищезазначених питаннях.

Товариство Спадщина Підляшшя

Майстер-класи колядок з Вірою Ничипорук

8 грудня 2022 р. в Міській публічній бібліотеці в Більську відбулися майстер-класи співу з Вірою Ничипорук з Малинник. Їх учасники вчилися колядок і так званих «припі℮вок», тобто давніх дохристиянських колядок, які колись співалися під час колядування там, де протягом останнього року народилася дитина або було молоде подружжя. Були це пісні з Малинник та околичних місцевостей.

Зустріч пройшла в рамках проєкту «Малинницька музична традиція – пісні Віри Ничипорук». Були це вже останні відкриті майстер-класи, які від **травня** до **середини грудня 2022 р.** реалізувало Товариство Спадщина Підляшшя дякуючи коштам Міністерства культури і національної спадщини РП з Фонду промоції культури.

Партнерами події були Товариство друзів скансену в Козликах, Союз українців Підляшшя та Міська публічна бібліотека в Більську.

Колядний концерт у Добриводі

11 грудня у Добриводі відбувся екуменічний концерт колядок. На зустрічі співачки Ніна Явдосюк та Валентина Климович навчали місцевих різдвяних пісень, напр. архаїчної колядки, яку кількадесят років тому співали під час колядування для молодої подружньої пари. Також можна було почути декілька колядок у виконанні Ніни Явдосюк та її учениці Улити Харитонюк.

На зустрічі в Добриводі всі її учасники спільно співали як православні, так і ка-

eprasa.pl 573881ddf3

толицькі колядки з попередньо підготовлених пісенників та куштували смачних місцевих справ, що їх приготували добривідські господині. Кожен знайшов щось для себе.

Організатором заходу була Пущанська школа традиції, ведена Товариством Спадщина Підляшшя у співпраці з Національним інститутом музики і танцю в рамках Програми Академії Кольберга 2022, що його веде Форум традиційної музики та Майстерня традиційної музики і танцю. Партнером події була сільська світлиця в Добриводі.

Виступ Ніни Явдосюк та Улити Харитонюк відбувся в рамках стипендії «Майстер – учень» Національного інституту культури та спадщини села, реалізованого у **липні-грудні 2022 р**. У рамках стипендії Улита Харитонюк регулярно відвідувала народну співачку з Добриводи Ніну Явдосюк, від якої переймала різножанровий традиційний репертуар.

«Підляські страви з хлібної печі»

Наприкінці **грудня 2022 р.** вийшла друком книжка «Підляські страви з хлібної печі». Знайшлося в ній 17 рецептів на традиційні потрави з Підляшшя, які колись господині пекли в печі. Це м.інш. «товканіця», «галушкі», «голубці[e]», «приснякі», «буслови лапи» та ін. Рецепти розробила Варвара Андерюк, все опрацювала Єва Степанюк.

Книжка підсумувала дії Товариства Спадщина Підляшшя, яке в 2022 році провело велику кількість заходів, пов'язаних зі збереженням кулінарного надбання регіону. **Улітку** в осідку в Пухлах відбувся цикл печницьких майстер-класів, під час яких пічники та їхні учні будували хлібну піч. Згодом проведено кулінарні майстер-класи, на яких приготовано різні традиційні страви, характерні для сільської кухні Підляшшя. Колишніх страв з хлібної печі можна було попробувати під час «Фестивалю традиційної кухні», який відбувся **4 вересня** в Пухлах.

Книжка видана трьома мовами – польською, українською та білоруською. Назви страв записані українською говіркою.

Видання створено за фінансової підтримки Європейського Союзу в рамках Програми транскордонного співробітництва Польща-Білорусь-Україна 2014-2020 під час реалізації проєкту «Вектор у минуле. Розвиток традиційної культури як чинника зростання туристичного потенціалу». Публічне завдання співфінансувалося також за кошти Підляського воєводства.

Електронний варіант книжки доступний за посиланням:
http://podlasie.org/2022/12/29/miniksiazka-kucharska/

Календар на 2023 рік

Окрім кулінарної книжки, у **грудні 2022 року** Товариство Спадщина Підляшшя видало настінний календар «Підляські страви з хлібної печі». Знайшлися в ньому фотографії традиційних страв, які були приготовані в рамках майстер-класів у Пухлах.

Видання календаря відбулося в рамках проєкту «Культурні майстер-класи як спосіб збереження місцевої спадщини регіону Біловезької пущі» за програмою «Європейський сільськогосподарський фонд на користь розвитку сільських територій: Європа, що інвестує в сільські території». Публічне завдання співфінансувалося також за кошти Підляського воєводства.

Товариство друзів скансену в Козликах

У Козликах з'явиться історичний водяний млин

У **2022 році** в Загороді в Козликах над Нарвою продовжувалися праці, пов'язані з реконструкцією традиційного водяного млина з 1908 р., який початково знаходився у селі Шершені коло Сім'ятич на річці Мощона.

Як проходять праці, можна дивитися на сторінці ФБ «Skansen Kozliki» www.facebook.com/skansen-kozliki

Реконструкція проходить у рамках проєкту Товариства друзів скансену в Козликах під назвою «Підвищення туристичної привабливості Скансену в Козликах шляхом відбудови пам'яткових об'єктів, пов'язаних з помелом зерна».

Колядування у селах коло Загороди

7 січня 2023 р. група молодих активістів з Товариства друзів скансену в Козликах, але також з Товариства Спадщина Підляшшя та Союзу українців Підляшшя, колядувала з зіркою в околичних місцевостях: Ступніках, Козликах і Кожині, виконуючи українські пісні з Підляшшя та України (*на фото*). Метою колядування було не лише підтримати традицію, але й зібрати кошти на допомогу Україні, яка майже рік воює з російським агресором. Друга акція, з участю м.інш. колективу «Добрина», відбулася в Білостоці **13 січня**. Гроші з обох колядувань було переказано Фундації «Магія Карпат».

(ред.)

Фото: Л. Лабович, Ю. Гаврилюк, Архів СУП.

eprasa.pl 573881ddf3

«Над Бугом і Нарвою» – про нас і по-нашому!

«Над Бугом і Нарвою» то часопис створений 1991 року молодими українцями з міст і сіл поміж Бугом, Біловезькою пущею і північними берегами Нарви – видаваний для всіх, хто тут проживає й цікавиться суспільним життям, історією і культурними справами україномовного населення.

«Nad Buhom i Narwoju» – pro nas i po-naszomu!

„Nad Buhom i Narwoju" to dwumiesięcznik stworzony w 1991 roku przez środowisko młodych Ukraińców urodzonych na terenie pomiędzy Bugiem, Puszczą Białowieską i północnymi brzegami Narwi – adresowany do wszystkich, kto interesuje się życiem społecznym, historią i kulturą ukraińskojęzycznych mieszkańców historycznej ziemi bielskiej, drohiczyńskiej, mielnickiej i brzeskiej, znanych zresztą nie tylko pod dawnym mianem Rusinów i współczesnym Ukraińców, ale też Małorusinów, Białorusinów lub po prostu prawosławnych.

KOLPORTER

Na Podlasiu nasze pismo można kupować w kioskach i innych punktach sprzedaży prasy firmy „Kolporter" na terenie powiatu bielskiego, hajnowskiego, siemiatyckiego oraz miasta Białegostoku (np. w sklepach Arhelan, PSS Społem), a także w Centrum Kultury Prawosławnej w Białymstoku. W innych województwach: w Białej Podlaskiej, Chełmie, Gdańsku, Gorlicach, Górowie Iławeckim, Krakowie, Legnicy, Lublinie, Łodzi, Olsztynie, Przemyślu, Rzeszowie, Sanoku, Szczecinie, Warszawie, Włodawie, Wrocławiu. Najpewniejszy sposób to oczywiście prenumerata.

Український часопис Підляшшя «Над Бугом і Нарвою»
Ukraińskie Pismo Podlasia „Nad Buhom i Narwoju"

Виходить шість разів у рік ❖ Ukazuje się sześć razy w roku
PL ISSN 1230-2759

ul. Kryniczna 14, 17-100 Bielsk Podlaski, skr. poczt. 77
nadbuhom.pl nadbuhom@nadbuhom.pl (+48) 502 565 547

Редакція: Юрій Гаврилюк (головний редактор), Вікторія Гаць, Андрій Єкатеринчук, Людмила Лабович (секретар), Анна Паб'ян, Юрій Плева.
Redakcja: Wiktoria Gać, Jurij Hawryluk (Jerzy Gawryluk – red. nacz.), Andrzej Jekaterynczuk, Ludmiła Łabowicz (sekretarz), Anna Pabjan, Jerzy Plewa.

Видавець/Wydawca: Союз українців Підляшшя / Związek Ukraińców Podlasia, ul. Kryniczna 14, 17-100 Bielsk Podlaski, skr. poczt. 77 E-mail: biuro@zup.org.pl WWW: zup.org.pl

Zrealizowano dzięki dotacji z budżetu państwa ❖ Зреалізовано завдяки дотації з державного бюджету РП.
Publikacja wyraża jedynie poglądy autora/ów i nie może być utożsamiana z oficjalnym stanowiskiem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji ❖ Публікація виражає лише погляди автора/ів і не може ототожнюватися з офіційною позицією Міністра внутрішніх справ і адміністрації.

Не всі думки висловлені на сторінках нашого часопису віддзеркалюють погляди редакції. ❖ Nie wszystkie opinie wyrażone na łamach naszego czasopisma wyrażają poglądy redakcji.

Не замовлених матеріалів не повертаємо. Редакція залишає за собою право редагувати, скорочувати тексти та змінювати заголовки. За зміст поміщених реклам та оголошень редакція не відповідає. ❖ Materiałów nie zamówionych redakcja nie zwraca i zastrzega sobie prawo ich redagowania, skracania oraz zmiany tytułów. Redakcja nie ponosi odpowiedzialności za treść zamieszczonych reklam i ogłoszeń.

Andare Studio Grafiki i Reklamy, ul. Senatorska 40/91, 00-095 Warszawa. Nakład: 1200 egz.

eprasa.pl 573881ddf3

ПЕРЕДПЛАТА – 2023 – PRENUMERATA

Річна передплата на території Польщі коштує 60,00 злотих (PLN). (6 номерів). При замовленні передплати за коротший період число номерів треба помножити через 12,00 злотих. Архівні номери – 3 зл. (один номер) + витрати на доставку. **Річна передплата** в Україну та Білорусь – 100,00 PLN. **Річна передплата** у інші держави – 40 EUR або $50,00, або їхня рівновартість (авіапошта).

Банківський рахунок видавця: Związek Ukraińców Podlasia, ul. Kryniczna 14, 17-100 Bielsk Podlaski, 41 1240 5253 1111 0000 5712 5402 (у назві платежу просимо вказати ім'я, прізвище і точну адресу для висилки та період, якого стосується платіж).

Формат номера для перерахунків з-за кордону:
PKOPPLPW PL 41 1240 5253 1111 0000 5712 5402.

Вплати з-за кордону просимо виконувати лише безпосередньо на банківський рахунок. Про інші варіанти, будь ласка, заздалегідь домовляйтеся з Видавцем.

Організації, парафії та інші колективи можуть робити замовлення потрібної кількості примірників за окремою домовленістю про умови пересилки і оплати. З усіма запитаннями звертайтеся на е-адресу nadbuhom@nadbuhom.pl, номери телефонів (+48) 502 565 547 або 609 048 496, або пишіть листи на адресу Видавця.

Roczna prenumerata krajowa kosztuje 60,00 zł (PLN). W przypadku prenumeraty na okres krótszy liczbę numerów należy pomnożyć przez 12,00 zł. Numery archiwalne – 3 zł (sztuka) + koszt wysyłki.

Roczna prenumerata Ukraina i Białoruś – 100,00 PLN.

Roczna prenumerata do pozostałych krajów – 40 EUR lub 50 USD (poczta lotnicza).

Rachunek bankowy wydawcy: Związek Ukraińców Podlasia, ul. Kryniczna 14, 17-100 Bielsk Podlaski, 41 1240 5253 1111 0000 5712 5402 (w tytule wpłaty prosimy podać imię, nazwisko i adres, na który ma być wysłana prenumerata oraz okres, którego dotyczy wpłata).

Format rachunku bankowego dla wpłat z zagranicy: PKOPPLPW PL 41 1240 5253 1111 0000 5712 5402. Wpłat z zagranicy prosimy dokonywać wyłącznie na rachunek bankowy. Inne formy należy uzgadniać z Wydawcą.

Z pytaniami w sprawie prenumeraty indywidualnej, zamówień grupowych oraz pomocy w rozpowszechnianiu prosimy zwracać się na adres e-mail nadbuhom@nadbuhom.pl, numery telefonów (+48) 502 565 547 lub 609 048 496, a także listownie.

eprasa.pl 573881ddf3

ISSN 1230-2759
01

eprasa.pl 573881ddf3